

အထွေထွေအောင်ပေး
၈ ၇ ၃၇ ၆ (၁၇)

သားသမီးကို
မောင်စိုးသစ်

နားလည်ခြင်း

နှင့်

ပြဿားစုဘဝ

ထိန်းသိမ်းနည်းပညာ

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည် ပြည်ထောင်စုသား အားလုံး၏ ပဓာနကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ဖိုး အဆိုပြင်ပီဒီပျားအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက် စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပ နိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် ၄ ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်း သာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံး ညီညွတ်ရေး
- ဒိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် ၄ ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြား စီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက် စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဝိတ်ဝေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဝန်းတီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် ၄ ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့် စာရိတ္တ မြင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ် ဓာတိဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ဖွင့်သန့်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာ ကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် မြင့်မားရေး

မောင်စိုးသစ်

အမည်ရင်း ဦးထွန်းဝေ၊ ၁၉၅၃၊ ဇွန်လ ၉ ရက်နေ့တွင် အဘ ဦးမောင်မောင်၊ အမိ ဒေါ်ညွန့်စိန်တို့မှ မြောင်းမြမြို့နယ်တွင် မွေးဖွား။ မွေးချင်းငါးယောက်အနက် စတုတ္ထမြောက်ဖြစ်။

အ-ထ-က (၁) မြောင်းမြမှ အခြေခံပညာ အထက်တန်း ကို ၁၉၇၂ မှာ အောင်မြင်။ ပုသိမ်ကောလိပ်တွင် သချာအဓိက ဖြင့် ၁၉၇၆ ခု (သချာနောက်ဆုံးနှစ်) အထိ တက်ရောက် ပညာ သင်ကြားခဲ့ပြီး၊ ၁၉၈၀ ခုနှစ်တွင် သိပ္ပံဘွဲ့ (သချာ) ရရှိခဲ့။

၁၉၈၇ ခုနှစ်ထုတ် မြဝန်စရာ (မြောင်းမြမြို့နယ်) မဂ္ဂဇင်း တွင် ပါဝင်သော 'ကာလပေါ်ဝတ္ထု လေ့လာချက်' ကဗျာနှင့် စာပေနယ်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့။

'အိပ်မက်ဖူး' မဂ္ဂဇင်း၊ 'အတွေးအမြင်' စာစဉ်၊ 'Fashion Image' မဂ္ဂဇင်းတို့တွင် ကဗျာ၊ ဆောင်းပါးများ ရေးသားခဲ့။

ဇနီး ဒေါ်ဝေနီ၊ သား ရဲခေါင်ထွန်းဝေ၊ မင်းခေါင်ထွန်းဝေ တို့နှင့်အတူ မြောင်းမြမြို့တွင် နေထိုင်လျက်ရှိ။

ကျူရှင်ဆရာအဖြစ် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြီး ယခု စာအုပ် သည် ဘာသာပြန်သူ၏ ဘာသာပြန် ဒုတိယလက်ရာ စာအုပ်ဖြစ်။ အခြား ကလောင်ခွဲများမှာ 'အမ်အက်စ်တီ' နှင့် 'ဇွန်' တို့ဖြစ်။

မောင်စို၊သစ်၏ ထုတ်ဝေပြီး စာအုပ်များ

- ၁။ ပန်းပွင့်တောအုပ်နှင့် နိုင်ငံရပ်ခြား ကလေးကဗျာများ
(ဒီရေဦးစာပေ၊ ၁၉၉၉-ခုလိုင်)
- ၂။ အလုပ်၊ အကောင်းဆုံးလုပ်ဆောင်ခြင်းနှင့် လူ့ဂုဏ်သိက္ခာ
(အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်၊ ၁၉၉၉-ခုလိုင်)
- ၃။ သားသမီးကို နားလည်ခြင်းနှင့် မိသားစုဘဝ ထိန်းသိမ်းနည်းပညာ
(အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်၊ ၂၀၀၀-ဖေဖော်ဝါရီ)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူနှင့်ပြုစုက်အမှတ် - ၇၀၁/၉၉ (၉)
ဗျက်နှာဖုံးနှင့်ပြုစုက်အမှတ် - ၇၁၈/၉၉ (၁၁)

ပုံနှိပ်ဖြင့်

အုပ်စု - ၁၀၀၀
ပထမအကြိမ် - ၂၀၀၀၊ ၆၈၀၀၀၀၀

ဗျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်သူ

ဦးမင်းဟန် (၁၄၁၅၄)၊ မင်္ဂလာသောင်းပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် ၇၅၊ ၄၃ လမ်း၊ ဝိသေသလမ်း၊ ရန်ကင်း

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးတင်အောင်ဝင်း (၁၃၃၁၉)၊ ဘိုးဖာအာ ပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် ၁၆၊ ၄၅ လမ်း၊ ရန်ကင်း

ထုတ်ဝေသူ

ပေါ်လွင်မီမီ (၁၁၂၉၉)၊ တိုင်းလင်းစာပေ
အမှတ် ၈/၆၅၊ အုပ်စု ၃၊ အောင်သိဒ္ဓိလမ်း၊
မော်တော်ကြီးကုန်း၊ အင်းစိန်

ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့

အေးမြတ်မိုး၊ ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့
၂၀၊ အသောက္ခလမ်း၊ တာမွေ၊ ဖုန်း - ၅၄၅၃၂၃

စာအုပ်ချုပ်

ဝန်ခါ စာအုပ်ချုပ်လုပ်ငန်း
၁၆၂၊ ၄၅ လမ်း၊ ရန်ကင်း

ဗျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း

မာအောင်

ထုတ်ဝေ

၂၂၅ ကွပ်

အရှင်ကောင်းကင်စာအုပ် (၁၇)

သားသမီးကို နားလည်ခြင်း

နှင့်

မိသားစုဘဝ ထိန်းသိမ်းနည်းပညာ

မောင်စိုးသစ်

Problems of Parents

by

Dr. Benjamin Spock

အရှင်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်
အမှတ် ၄၄၊ ၈၃ လမ်း။ ကန်တော်ကလေး၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်း
ဖုန်း - ၂၈၇၄၃၁။

မာတိကာ

- ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာ
- ၁။ ကလေးများ၏ အကူအညီဖြစ်မှုနှင့်
မိသားစုတာဝန် ၁
- ၂။ ရုပ်မြင်သံကြား၊ ရေဒီယို၊ ရုပ်ပြ၊ ရုပ်ရှင်နှင့်
ကလေးများ၏ ပြဿနာ ၁၇
- ၃။ မိခင်များနှင့် အပြောင်းအလဲ လိုအပ်မှု ၃၈
- ၄။ မိဘများ၏ ရန်ပွဲများ ၅၆
- ၅။ အဘွားတို့နဲ့ သင့်မြတ်ဖို့ ၇၂
- ၆။ အဘွား၊ မိခင်၊ သားသမီးနှင့်
မိသားစုငြိမ်းချမ်းပျော်ရွှင်ရေး ၈၉
- ၇။ နောက်ပြောင်ကျိစယ်ခံ ကလေးတို့တဝ ၉၈
- ၈။ ကလေးများ၏ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး
ဖြစ်တည်ပြုမှုနှင့် အသက်အရွယ် ၁၁၉
- ၉။ လိုက်လျောညီထွေရှိမှု၊ တစ်ဦးချင်း
စိတ်ကြိုက်နေထိုင်မှုနှင့် ကလေးဘဝ ၁၃၆
- ၁၀။ ကွာရှင်းပြတ်စဲကြဖို့ သင့်၊ မသင့် ၁၄၆

ဘာသာပြန်သူ၏အမှာ

ဘယ်လူ့အဖွဲ့အစည်းမှာမဆို မိဘနဲ့ သားသမီးဟာ အနီးကပ်ဆုံး ထိတွေ့ဆက်ဆံနေကြရတဲ့သူတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ မိဘနှစ်ပါးဟာ သားသမီးတွေရဲ့ လက်ဦး ဆရာတွေ ဖြစ်ကြတယ်လို့လည်း လက်ခံထားကြပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ မိဘရဲ့ သွန်သင်ညွှန်ပြမှု၊ လမ်းပြ ရှေ့ဆောင်မှု၊ ထန်းကြောင်းပဲ့ပြင်မှု အားကောင်းရင် ကောင်းသလို သားသမီးတွေရဲ့ စိတ်ပိုင်းဘဝ ရုပ်ပိုင်း ဘဝ ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်လာနိုင်သလို ကိုင်တွယ်ထိန်းကြောင်း ပဲ့ပြင်သွန်သင်မှု အားနည်းညံ့ဖျင်းရင်လည်း သားသမီးတွေဟာ လမ်းမှားတိမ်းချော် နိမ့်ကျပျက်စီး သွားနိုင်ပါတယ်။

အာရှက်ကောင်၊ကင် ဇာတုင်တိုက်

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မိဘရယ်လို့ဖြစ်လာရင် သား
သမီးတွေကို တစ်နည်းနည်းနဲ့တော့ သွန်သင်ဆုံးမ
တတ်ကြတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် မိဘတိုင်းဟာ ကိုယ့်ရဲ့
သားသမီးတွေကို မှန်မှန်ကန်ကန် သွန်သင်ညွှန်ပြ၊
ပဲ့ပြင်ဆုံးမ နိုင်ကြပါသလား။ ကျွန်တော့်အမြင်အရ
ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ မိဘတိုင်းဟာ သားသမီးကို
မှန်မှန်ကန်ကန် ပဲ့ပြင်ဆုံးမမှု မပေးနိုင်ကြပါဘူး။ ဘာ
ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မိဘတွေကိုယ်တိုင်က ကိုယ့်ရဲ့ သား
သမီးကို မှန်မှန်ကန်ကန် ဘယ်လို ပဲ့ပြင်ဆုံးမရမှန်း
မသိကြလို့ဘဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကလေးတွေရဲ့ စိတ်
သဘာဝကို နားမလည်နိုင်ကြတဲ့အတွက် ကိုယ့်ရဲ့ သား
သမီးအပေါ် နားလည်မှု မပေးနိုင်ကြပါဘူး။ အပြန်
အလှန်အားဖြင့် သားသမီးတွေကလည်း မိဘတွေ
အပေါ် နားလည်မှုလွဲမှားပြီး သားသမီးနဲ့ မိဘတွေ
ကြားမှာ ပြဿနာအမျိုးမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာကြတော့တာ
ပါပဲ။

ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ပြီး အောင်မြင်တဲ့ မိသားစုဘဝ
တစ်ခု တည်ဆောက်နိုင်ဖို့ရာမှာ မိဘတွေအနေနဲ့ မှန်
ကန်တိုးတက်တဲ့ တွေးခေါ်မြော်မြင်မှု ရှိရပါလိမ့်မယ်။
ကလေးသူငယ် စိတ်ပညာကို နားလည်ရပါလိမ့်မယ်။
ဘယ်အသက်အရွယ် ဘယ်လို အခြေအနေ အဝန်း
အဝိုင်းမျိုးမှာ ကလေးတွေဟာ ဘယ်လို ခံစားတတ်

အာရှုဏ်ကောင်းကင် စာဖတ်တိုက်

ကြတယ်။ တုန့်ပြန်တတ်ကြတယ်ဆိုတာ သိမျှပဲ သား
သမီးကို ချဉ်းကပ်နိုင်ကြမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ မှန်မှန်
ကန်ကန် ချဉ်းကပ်နိုင်ဖို့ပေါ့လေ။ ဒီနေရာမှာ ကနေ့
ခေတ်စားတဲ့ စကားလုံးနဲ့ ပြောရရင်တော့ 'နည်း
ပညာ' နားလည်တတ်ကျွမ်းရမယ်လို့ ဆိုရပါမယ်။

အခု ကျွန်တော် ဘာသာပြန်လိုက်တဲ့ စာအုပ်ကို
ရေးသားခဲ့တဲ့ စာရေးဆရာကြီး Dr. Benjamin Spock
ဟာ ကလေးသူငယ် ပြုစုစောင့်ရှောက်ရေး၊ မိသားစုဘဝ
ပျော်ရွှင်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ ပြဿနာ တွေကို
အထူးနဲ့စပ်ကျွမ်းကျင်တဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့အတွက်
သူ့ရဲ့ 'Baby and Child care' စာအုပ် ဆိုရင်
သမ္မာကျမ်းစာအုပ်ပြီး ဒုတိယ အရောင်းရဆုံး
စာအုပ်ဖြစ်တယ်လို့တောင် သတ်မှတ် ဖော်ပြခံခဲ့ရပါ
တယ်။ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးက မိခင်ဖခင်တွေဟာ သူတို့
ရဲ့ သားသမီးတွေကို ပြုစုစောင့်ရှောက်တဲ့ နေရာမှာ၊
မိသားစုဘဝ သာယာလှပအောင် ဖန်တီးတဲ့နေရာမှာ
ဘယ်လိုစာအုပ်မျိုးကို ရှာဖွေဖတ်ရှုသင့်တယ်ဆိုတာ
သိရှိနားလည်နေကြပြီလို့ ဆိုရပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်
တို့ လူ့အဖွဲ့အစည်းက မိခင် ဖခင်တွေ၊ မိခင် ဖခင်
လောင်းတွေအနေနဲ့လည်း အဲဒီလိုစာအုပ်မျိုးတွေကို
ရှာဖွေဖတ်ရှုဖို့ လိုအပ်တယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆပါ
တယ်။

စာစုကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ အိမ်ထောင်မှုဘဝ ဆေးသိပ္ပံ
ပညာပေးစာအုပ်တချို့၊ ကလေးသူငယ် စိတ်ပညာ၊
အိမ်ထောင်ရေး စိတ်ပညာ စာအုပ်တချို့ကို
သက်ဆိုင် ရာ ကျွမ်းကျင်သူပညာရှင်တွေ
ရေးသားထားတာ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခု
ကျွန်တော် ဖတ်ရှုခဲ့ပြီး နှစ်သက် သဘောကျ၊
ဘာသာပြန်ဆိုချင်လာတဲ့ အထိ စေတနာ
ပေါက်လာအောင် ဖြစ်စေခဲ့တဲ့ စာအုပ်မျိုးကိုတော့
မတွေ့ခဲ့ရသေးတာ အမှန်ပါပဲ။ စာအုပ်ရဲ့ နာမည်ကို
Dr. Spock က 'Problems of Parents' လို့
ပေးထားပါတယ်။ မိသားစုတွင်း တင်းမာမှုတွေကို
ဖြေလျှော့ခြင်းကစလို့ ကွာရှင်းပြတ်စဲမှု၊ မူးဆိုးမဘဝနဲ့
အိမ်ထောင်သစ် ထူထောင်ခြင်းအထိ အခန်းကြီး
ခြောက်ခန်းခွဲပြီး ရေးသားထားပြီး အခန်းတစ်ခန်းရဲ့
အောက်မှာ ခေါင်းစဉ်ငယ်ကလေးတွေ ထပ်ခွဲပြီး
အသေးစိတ် တင်ပြဆွေးနွေးသွားတာ ဖြစ်ပါတယ်။
အလွန်စေ့စပ်သေချာ တိကျသလို ပွင့်လင်းရင်နှီးတဲ့
ဆွေးနွေးပြောဆိုချက်တွေ ဖြစ်တဲ့အတွက် သားသမီး
တွေကို စနစ်တကျ လမ်းညွှန်ထိန်းကြောင်းချင်တဲ့၊
မိသားစုဘဝ သာယာလှပစေချင်တဲ့၊ မိဘတွေနဲ့ မိခင်
ဖခင်လောင်းတွေအဖို့ အများကြီး အကျိုးများနိုင်စရာ
ရှိတယ်လို့ ယူဆပြီး ကျွန်တော် ဘာသာပြန်ဆိုဖြစ်သွား
တယ်လို့ ဆိုရမှာပါပဲ။

အာချက်ကောင်၊ကင် စာအုပ်တိုက်

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ လူ့အဖွဲ့အစည်းနဲ့ ပိုပြီး နီးစပ်လိုက်ဖက်မယ့် အခန်းငယ်ကလေးတွေကို ရွေးထုတ်ပြီး ဘာသာပြန်ခဲ့တာပါ။ ဒါကို အဲဒီအချိန်က Fashion Image မဂ္ဂဇင်းရဲ့ အမှုဆောင်အယ်ဒီတာ တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကိုကျော်မျိုးထွန်းက ဖတ်ရှုပြီး သဘောကျတဲ့ အတွက် ၁၉၉၈ ခု၊ နိုဝင်ဘာလထုတ် မဂ္ဂဇင်းကစပြီး လစဉ် ထည့်သွင်းဖော်ပြပေးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလို အခန်းလိုက် ရေးသားထည့်သွင်းလာခဲ့တာ ကိုကျော်မျိုးထွန်း Fashion Image မဂ္ဂဇင်းက ထွက် သွားတဲ့အချိန်အထိ ဖြစ်ပြီး နောက်အခန်းတွေကိုတော့ ကျွန်တော် ထပ်မပေးဖြစ်ခဲ့တော့ပါဘူး။ တချို့ အခန်း ငယ်ကလေးတွေကျတော့လည်း ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လူ့ အဖွဲ့အစည်းရဲ့ အနေအထားအရ ပြန်ဆိုဖော်ပြဖို့ အခက်အခဲရှိတဲ့အတွက် ကောင်းနိုးရာရာလည်း ဖြစ်၊ အဆင်ပြေနိုင်လောက်စရာလည်း ရှိတဲ့ အခန်းတွေ လောက်ပဲ ကျွန်တော် ဆက်ပြီး ပြန်ဆိုရေးသားထားဖြစ် ခဲ့ပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ တစ်ခုပြောစရာရှိလာပြန်တာကတော့ Fashion Image မဂ္ဂဇင်းမှာ အခန်းလိုက် ဘာသာ ပြန်ဆို ရေးသားပေးခဲ့စဉ်က မူရင်းစာအုပ်၊ စာရေးသူ စတာတွေကို ဖော်ပြပြီး အဲဒီစာအုပ်ထဲက ဘယ်အခန်း ကို ဘာသာပြန်ဆိုထားတာ ဖြစ်တယ်လို့ စာမူတိုင်းမှာ

အာရဏ်ကောင်၊ကင် ဓာတုပုံတိုက်

ရေးသားပေးခဲ့ပေမယ့် မဂ္ဂဇင်းက အဲဒါကို ထည့်သွင်း
ဖော်ပြပေးခဲ့ပါတဲ့။ ကျွန်တော်က အဲဒီအချိန်က ကို
ကျော်မျိုးထွဋ်ကို မူရင်းစာအုပ်၊ စာရေးဆရာနဲ့ ဘာသာ
ပြန်ဆိုတာဖြစ်တယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း ထည့်သွင်း ဖော်
ပြပေးဖို့ ပြောတဲ့အချိန်မှာ မဂ္ဂဇင်းတာဝန်ရှိသူတွေက
မထည့်စေချင်တဲ့အတွက် ဖြုတ်ထားပစ်ခဲ့ရကြောင်း
ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ စာအုပ်တစ်အုပ်စာ ပြည့်ပြီးတဲ့အချိန်
မှာ စုစည်းပြီး စာအုပ်တစ်အုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေတဲ့
အခါမှပဲ ပုံမှန်အတိုင်း ဖော်ပြပါလို့လည်း ကျွန်တော်
ကို ပြောလာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း စာအုပ်
တစ်အုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေဖို့ ရှည်ရှည်ရင်း ရှိခဲ့တာက
တစ်ကြောင်း၊ စာဖတ်သူတွေအတွက် မြန်မြန်ဆန်ဆန်
နဲ့ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်လေး ဖြစ်စေချင်တာက တစ်
ကြောင်းကြောင့် အဲဒီကိစ္စကို ထပ်မပြောတော့ဘဲ စာမူ
တွေကို ဆက်ပြီး ပေးအပ်သွားခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော် စိတ်ကူး ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ အတိုင်း
လည်း (ကံအားလျော်စွာ) ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်
တော်ရဲ့ ဒုတိယမြောက်စာအုပ်ကို ထုတ်ဝေပေးခဲ့တဲ့
အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်ကို ထုတ်ဝေသူ မောင်
လွင်ပြင်က Fashion Image မှာ ပါခဲ့တဲ့ ဆောင်းပါးစဉ်
ကို နှစ်သက်သဘောကျပြီး သူတိုက်ကနေ ထုတ်ဝေဖို့
ကမ်းလှမ်းလာတဲ့အတွက် ကျွန်တော် လက်ခံသဘော

အာရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

တူလိုက်ပါတယ်။ မဂ္ဂဇင်းမှာ မထည့်သွင်းရသေးတဲ့ စာမူတွေကိုလည်း မောင်လွင်ပြင့်လက်ထံ ထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ခု အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်က ထုတ်ဝေလိုက်တဲ့ 'သားသမီးကို နားလည်ခြင်းနှင့် မိသားစုဘဝ ထိန်းသိမ်းနည်းပညာ' စာအုပ်မှာ Fashion Image မဂ္ဂဇင်းမှာ ပုံနှိပ်ဖော်ပြပြီးဖြစ်တဲ့ အခန်းတွေရော၊ ပုံနှိပ်ဖော်ပြခြင်း မပြုရသေးတဲ့ အခန်းတွေပါ ပါဝင်ကြောင်း ပြောပါရစေ။ ဒါပေမယ့် Dr. Spock ရဲ့ 'Problems of Parents' စာအုပ်တစ်အုပ်လုံးကို ပြန်ဆိုထားတာတော့ မဟုတ်ကြောင်း ဝန်ခံရပါလိမ့်မယ်။ ကျန်ရှိနေတဲ့ အခန်းတွေကိုတော့ အခြေအနေအရ ကြိုးပမ်းအားထုတ်ပြီး ဒုတိယ စာအုပ်တစ်အုပ် ထပ်ပြီး ထုတ်ဝေကောင်း ထုတ်ဝေနိုင်ပါလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မူရင်း စာရေးဆရာကြီး Dr. Spock ရဲ့ စေတနာ၊ ပညာရပ်အပေါ်မှာ နှံ့စပ်ကျွမ်းကျင် ပိုင်နိုင်မှု၊ မိခင်၊ သားသမီး၊ ခင်ပွန်းသည်နဲ့ ဇနီးမယား ဆက်ဆံရေး၊ ကလေး မိခင်နဲ့ ယောက္ခမ ဆက်ဆံရေး စတာတွေအပေါ်မှာ စေ့စပ်သေချာ စနစ်ကျတဲ့ ချဉ်းကပ်သုံးသပ်မှု၊ အကြံပေးတင်ပြမှုတွေဟာ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးမှာ ရှိကြတဲ့ အိမ်ထောင်ရှင်တွေ၊ အဘိုး အဘွားတွေ၊ မိခင် ဖခင်လောင်းတွေ အားလုံး

အာရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

အတွက် အသေအချာ အကျိုးရှိနိုင်၊ အထောက်အကူ
ဖြစ်စေနိုင်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်။

နိဂုံးအနေနဲ့ကတော့ ကျွန်တော်ရဲ့ စာမူတွေကို
ထည့်သွင်းပုံနှိပ် ဖော်ပြပေးခဲ့တဲ့ Fashion Image
မဂ္ဂဇင်း အမှုဆောင်အယ်ဒီတာဟောင်း ကိုကျော်မျိုး
ထွဋ်နဲ့ Fashion Image မဂ္ဂဇင်း၊ မဂ္ဂဇင်းမှာ အခန်း
လိုက် ဖော်ပြခဲ့စဉ်က ဆွဲဆောင်မှုအားကောင်းလှတဲ့
သရုပ်ဖော်ပုံကလေးတွေ ရေးဆွဲပေးခဲ့သူ ကာတွန်း
ဆရာ စောမင်းဝေနဲ့ စိုးသော်တာ၊ စာအုပ်တစ်အုပ်
ဖြစ်မြောက်အောင် ထုတ်ဝေပေးခဲ့တဲ့
အရက်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်တို့ကို
အထူးကျေးဇူးတင်ပါကြောင်းနဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့
ပြန်ဆိုရေးသားမှုတွေဟာ မူရင်း စာရေး ဆရာကြီး
Dr. Spock ရဲ့ ဆိုလိုရင်း အနက်အဓိပ္ပာယ် များနဲ့
တိမ်းပါးချွတ်ယွင်းမှုများ ရှိခဲ့မယ်ဆိုရင် မူရင်း
စာရေးဆရာကြီး Dr. Spock နဲ့ လုံးဝ သက်ဆိုင်မှု
မရှိဘဲ ကျွန်တော်ရဲ့ အားနည်းချို့ယွင်းချက်ကြောင့်
သာ ဖြစ်ပါကြောင်း အလေးအနက် ဖော်ပြပါရစေ။

လေးစားစွာဖြင့်
မောင်စိုးသစ်
၁၀-၁-၂၀၀

စာရက်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကလေးများ၏ အကူအညီဖြစ်မှုနှင့် မိသားစုတာဝန်

နိစ္စဓူဝ အိမ်မှုကိစ္စလုပ်ငန်းတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မိဘတွေနဲ့ သားသမီးတွေကြားမှာ၊ မိဘ မိဘချင်းကြားမှာ တွေးမြင်ယူဆချက်တွေ အမျိုးမျိုး ကွဲပြားကြပါတယ်။ အများစုကတော့ အခြေခံအားဖြင့် ကလေးတွေမှာ တာဝန် ရှိသင့်တယ်လို့ ယုံကြည်ထားကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ အဲဒီမိဘတွေထဲက တချို့ကတော့ သူတို့တွေဟာ အဲဒီအလုပ် တွေကို သူတို့ကိုယ်တိုင် လုပ်လိုက်ရင် ပိုပြီးချောချောမွေ့မွေ့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ တွေ့ရသလို၊ သူတို့ ရဲ့ သားသမီးတွေကို အဲဒီအလုပ်တွေခိုင်းဖို့ ကြိုးစားရတာ မှာတင် တော်တော်လေး ဒေါသဖြစ်ကြရတဲ့အတွက် လုပ်ခိုင်း မနေကြတော့တာမျိုးလည်း ရှိပါတယ်။ တချို့ မိဘအနည်း

အရှင်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

၂ ■ မောင်စိုးသစ်

အကျဉ်းကတော့ “ကျွန်မတို့ကတော့ ကျွန်မတို့ကလေးတွေကို ကျွန်မတို့ လုပ်ခဲ့ရသလို တစ်ချိန်လုံး အလုပ်ချည်းပဲ လုပ်မနေစေချင်ပါဘူး” လို့ ပြောတတ်ကြသလို၊ “သူတို့ဟာ အဲဒီလို ငယ်ရွယ်တဲ့ဘဝကို တစ်ခါပဲ ရကြတာပါ။ သူတို့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေလို့ရတုန်း နေကြပါစေ” လို့လည်း ပြောတတ်ကြပါတယ်။ နောက်တစ်ခုကတော့ ဘယ်အသက် အရွယ်မှာ ဘယ်အလုပ်မျိုးဟာ သင့်တော်ကောင်းမွန်မယ်၊ သူတို့ကို မုန့်ဖိုးအနေနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တခြားပုံစံတစ်မျိုးမျိုးနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် အခကြေးငွေ ပေးသင့်သလားဆိုတဲ့ မေးခွန်းတွေ ပေါ်လာပါတယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ မိသားစုလုပ်ငန်းတွေကို ကလေးတွေကို လုံးဝမခိုင်းတဲ့ မိဘတွေနဲ့ သဘောထားခြင်း မတိုက်ဆိုင်ဘူးလို့ ဆိုရပါလိမ့်မယ်။ အထူးသဖြင့် သားသမီး တွေကို ကိုယ်ချင်းစာတတ်အောင်၊ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့အောင် သင်ကြားမပေးကြတဲ့ မိဘတွေနဲ့ပေါ့လေ။ အဲဒီလို မိဘမျိုး တွေရဲ့ ပြုမူဆောင်ရွက်ပုံဟာ ကလေးတွေကို သူတို့ရဲ့ အိမ်နီးနားချင်းတွေကြားမှာ၊ ကျောင်းမှာ၊ မိသားစုထဲမှာ စိတ်ကျေနပ်စရာမရှိတဲ့၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့၊ တဂျီဂျီ လုပ်တတ်တဲ့ ကလေးတွေ ဖြစ်သွားစေနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီအကျင့် စရိုက်ဟာ သူတို့ရဲ့ အလုပ်မှာ၊ အိမ်ထောင်မှုဘဝမှာ ကျေနပ်

ကလေးများ၏ အကူအညီဖြစ်မှုနှင့် မိသားစုတာဝန်။ ၃

နှစ်သက်မှုနဲ့ အလိုလိုက်အကြိုက်ဆောင်မှုတွေကို မျှော်လင့်ထားတတ်ကြတဲ့ လူကြီးတွေ ဖြစ်လာတဲ့အထိ ပါသွားစေနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီလိုလူမျိုးတွေဟာ ပျော်ပွဲစားထွက်တဲ့အချိန်မှာ ဘာတွေလုပ်ဖို့ လိုအပ်တယ်၊ ရုံးမှာဆိုရင် ဘာလုပ်ဖို့ လိုအပ်တယ်ဆိုတာကိုတောင် သိပ်မသိကြပါဘူး။ သူတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်မှုဘဝမှာ အဆင်မပြေမှုတွေတွေ့စပြုလာတဲ့အချိန် သူတို့က သူတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်တွေရဲ့ အပြစ်ကိုပဲ မြင်တတ်ကြပါတယ်။ သူတို့တွေ အလုပ်ပြုတ်သွားတဲ့အခါ ကျတော့လည်း ပိုင်ရှင်သူဌေးကို အပြစ်တင်တတ်ကြပါတယ်။

မိဘတွေအနေနဲ့ အလုပ်တွေကို သူတို့ဘာသာ လုပ်လိုက်ရင် ပိုပြီး ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် မြန်မြန်ဆန်ဆန် လုပ်နိုင်တာပဲဆိုပြီး သားသမီးတွေကို အလုပ်မလုပ်ခိုင်းတာဟာ မှားယွင်းတယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆပါတယ်။ မူကြိုနဲ့ မူလတန်းကျောင်းတိုင်းက ဆရာမတွေက ကလေးတွေဟာ ဆရာမနဲ့ အတန်းအတွက် ကူညီလုပ်ဆောင်ပေးခြင်းအားဖြင့် တာဝန်ရှိမှုနဲ့ အသိစိတ်ဓာတ် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာစေပြီး အဲဒီလို ကူညီဆောင်ရွက်ပေးတာမျိုး သူတို့ မလုပ်ကြဘူးဆိုရင် တာဝန်ယူတတ်တဲ့ အသိစိတ်ဓာတ် သူတို့မှာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မလာကြဘူးဆိုတာကို သိမြင်ခဲ့ကြပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်

ဆရာထံကောင်းကင် ဓာအုပ်ထိုက်

၄ ■ မောင်စိုးသစ်

မို့ တကယ်တမ်း တခြားအလုပ်တွေ နှောင့်နှေးကြန့်ကြာ သွားမယ်ဆိုရင်တောင်မှ ဆရာမက ကလေးတွေရဲ့ ကူညီ ဆောင်ရွက်ပေးမှုကို တောင်းလေ့ရှိပါတယ်။ အမှန်ကတော့ မိဘတွေက စာရိတ္တ တည်ဆောက်ရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပိုလို့ ကြောင့်ကြောင့်ကြကြ ရှိသင့်ကြပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကလေးတွေဟာ လုပ်ငန်းဆောင်တာတွေ ကို အချိန်အတိအကျ သတ်မှတ်ပြီး လုပ်ကိုင်မှပဲ စာရိတ္တ ကောင်းတစ်ခုကို ရလာနိုင်မယ်လို့ ကျွန်တော် ဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အမှန်ကတော့ မိဘက သူတို့ရဲ့ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်မှုကို တောင်းဆိုတဲ့အချိန်မှာ၊ သူတို့ရဲ့ စိတ်ဓာတ် နဲ့ သူတို့လုပ်ကိုင်ရမယ့် အလုပ်ကို လုပ်ဆောင်တဲ့အချိန်မှာ အဲဒီကလေးတွေရဲ့ ခံစားချက်ကသာ အရေးကြီးတာ ဖြစ်ပါ တယ်။ မိဘတွေက ကလေးတစ်ယောက်ကို မျှတကောင်းမွန် တဲ့ နည်းလမ်းနဲ့ ချစ်ခင်မယ်ဆိုရင် သူတို့ဟာ သူ့ကို ဘဝရဲ့ ကောင်းမွန်တဲ့ အရာတွေကို ခံစားရယူစေချင်ရုံသာ မဟုတ် ပါဘူး။ တကယ်လို့သာ သူဟာ တခြားသူတွေကို အလုပ် အကျွေးပြုတတ်ဖို့ နားလည်သဘောပေါက်မှု မရှိခဲ့ဘူးဆိုရင် ရေရှည်မှာ သူဟာ ဘယ်လိုမှ စိတ်ချမ်းသာမှုရနိုင်မှာ မဟုတ် ဘူးဆိုတာကိုပါ သူတို့သိကြပါတယ်။ မိဘတွေဟာ သူတို့ရဲ့ ကလေးကို တာဝန်ရှိမှု အသိစိတ်ဓာတ်ကို သင်ကြားပေး

ခဲ့ဘူးဆိုရင် သူနဲ့ပတ်သက်လို့ရော ကမ္ဘာလောကကြီးအတွက် ပါ မှန်ကန်ကောင်းမွန်တာကို လုပ်ဆောင်ခဲ့ပြီလို့ သူတို့ ယူဆကြလိမ့်မယ် မဟုတ်ပါဘူး။

ကလေးတွေလက်ခံဖို့ ဘာတွေဟာ စိတ်ချလက်ချ ကောင်းမွန်သင့်လျော်တဲ့ တာဝန်သိမှုမျိုး ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကတော့ မိသားစုအဝန်းအဝိုင်းရဲ့ အခြေအနေနဲ့ အစဉ်အလာ ဓလေ့ထုံးစံတွေပေါ်မှာ အများကြီး မှီတည်ကွဲပြားသွားနိုင် ပါတယ်။ ချမ်းသာပြီး ပညာရေး အဆင့်အတန်းလည်း မြင့် မား၊ အိမ်မှုကိစ္စတွေအားလုံးကို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ဖို့လည်း အစေအပါးတစ်ယောက် ရှိနေတဲ့ ဆယ်ကျော်သက် သမီး တစ်ယောက် ဆိုပါစို့၊ သူ့မှာ လုပ်စရာအိမ်စာတွေ အများကြီး ရှိနေပေမယ့် သူ့ရဲ့ အရည်အသွေးနဲ့အညီ ကျောင်းမှာ အမှတ် လည်းရအောင်၊ သူ့ရဲ့ အခန်းကိုလည်း စနစ်တကျ သေသေ သပ်သပ်ဖြစ်အောင် ထားနိုင်မှာဖြစ်သလို အိမ်စာတွေကိုလည်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန် လုပ်ဆောင်နိုင်မှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ တခြားအကူအညီ အထောက်အပံ့ မရှိ သလောက်ဖြစ်တဲ့ မိသားစုတစ်စုမှာ ရှိတဲ့ သက်တူရွယ်တူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက်ကတော့ ပန်းကန်ဆေး၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်၊ အိပ်ရာခင်း စတဲ့ အလုပ်တွေကို သူ့မိခင် နဲ့ကျွန်းပြီး လုပ်ပေးရမှာပါပဲ။ ဆယ်ကျော်သက် ယောက်ျားလေး

6 ■ မောင်စိုးသစ်

တစ်ယောက်အတွက်ဆိုရင်လည်း သူ့ဖခင်ရဲ့ လုပ်ငန်းတွေ ဖြစ်တဲ့ ကားဆေးတာ၊ ဥယျာဉ် စိုက်ပျိုးတာနဲ့ တခြား ယောက်ျားတွေရဲ့ လုပ်ငန်းတွေကို တစ်ဝက်လောက်တော့ ကူပြီး လုပ်ကိုင်ပေးသင့်ပါတယ်။ အသက် ခြောက်နှစ်၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုးနှစ်လောက် ရပြီဆိုရင်တောင် နည်းနည်းပါး ပါးတော့ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးနိုင်ပါပြီ။ မိသားစု တစ်စုမှာ ယောက်ျားလေးတွေ အတွက်ဆိုရင် သူတို့အိပ်ရာ သူတို့ ခင်းကျင်းသိမ်းဆည်းဖို့၊ သူတို့ပန်းကန် သူတို့ ဆေးကြဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ယောက်ျားလုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေ အများ ကြီး ရှိနေလျက်နဲ့ မိသားစုတစ်စုမှာ မိန်းမအလုပ်တွေကို ယောက်ျားလေးတွေက လုပ်ကိုင်နေကြရတယ်ဆိုရင် အမျိုး သမီးတွေကပါ ကြက်သီးထသွားနိုင်ကြပါတယ်။

ကလေးတစ်ယောက် အသက် အပိုင်းအခြားအလိုက် ဘာအလုပ်မျိုးတွေ လုပ်နိုင်မလဲဆိုတာကို တွေးတွေးဆဆနဲ့ စောင့်ကြည့်နေလိုက်တာနဲ့ စိတ်ကူးကောင်းတစ်ခုကို ခင်ဗျား တို့ ရလာနိုင်ပါတယ်။ အသက်သုံးနှစ်အရွယ် ကလေးတစ် ယောက်တောင်မှပဲ ထမင်းစားပွဲပေါ်ကို လက်သုတ်ပဝါ တင် ပေးတာမျိုး လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်။ အမေက ကလေးလေးကို အဝတ်အစားလဲပေးနေတဲ့အချိန်မှာ သူက သူ့အမေကို လက် သုတ်ပဝါလေး ယူပေးနိုင်ပါတယ်။ တစ်နေ့တာ ကုန်ဆုံး

သွားတဲ့အချိန်မှာ သူ့အမေကို သူ့ရဲ့ ကစားစရာလေးတွေ ကူသိမ်းပေးတာလည်း ကောင်းတာပါ။ ဒါပေမယ့် အသက် သုံးနှစ် လေးနှစ်အရွယ် ကလေးတစ်ယောက်ကို တစ်ညနေ လုံး ရှုပ်ပွနေတဲ့ဟာတွေအားလုံး တစ်ယောက်တည်းတာဝန် ယူပြီး သိမ်းဆည်းခိုင်းဖို့ ဆိုတာမျိုးကတော့ သဘာဝမကျ လှဘူးပေါ့လေ။ သူ့ဟာ အဲဒီအဆင့်အထိတော့ နားလည်ချင် မှုနားလည်ပါလိမ့်မယ်။

ဆယ်နှစ်၊ ဆယ့်တစ်နှစ်အရွယ် ယောက်ျားလေး တစ် ယောက် ဆိုရင်တော့ တစ်နာရီလောက် မြက်ရိတ်စက် ရိတ် တာ၊ သစ်ရွက်ခြောက်တွေကို ထွန်ခြစ်နဲ့ ဆွဲပြီးရှင်းတာ၊ ကားသန့်ရှင်းရေးလုပ်တာမျိုးတွေကို တစ်ယောက်တည်း အားလုံးလုပ်နိုင်ဖို့ သင့်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ ပညာသား ပါပါ သူ့ကို အသိပေးတာမျိုး မရှိဘဲနဲ့တော့ အပတ်တိုင်း ပုံမှန်အဲဒီအလုပ်တွေကို လုပ်ကိုင်ဖို့ သူ သတိရမှာပဲလို့ တွေး မယ်ဆိုရင်တော့ သိပ်အကောင်းမြင်လွန်းရာ ကျပါလိမ့်မယ်။

တကယ်လို့ အလုပ်တစ်ခုပေါ်မှာ ဖိဖိစီးစီးရှိမှုအတွက် ဉာဏ်ရည်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ခင်ဗျားတို့မှာ အသေအချာသိနိုင် လောက်အောင် သားသမီး လုံလုံလောက်လောက် မရှိလို့၊ ဒါပေမယ့် ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ မအောင်မြင်မှုအတွက် သိပ်စိတ်တိုလွန်းလို့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အဆုံးအဖြတ်ကို သံသယ

၈ ■ မောင်စိုးသစ်

ရှိမယ်ဆိုရင် အဲဒီအသက်အရွယ်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အတွေ့အကြုံရှိတဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမ၊ ဒါမှမဟုတ် တချို့ အိမ်နီးနားချင်းတွေရဲ့ အကြံဉာဏ်ကိုရယူတာ ကောင်းပါတယ်။ ခင်ဗျား မျှော်လင့်ထားတာတွေအားလုံး မှားယွင်းနေပြီလို့ ထင်ရတဲ့ အချိန်မှာ အဲဒါကိုသိမှ ကောင်းပါလိမ့်မယ်။ တကယ်လို့ ခင်ဗျား မှန်တယ်လို့ သူတို့က သဘောထားခဲ့ရင် ဒါဟာ သိပ်စိတ်သက်သာစရာတစ်ခုဖြစ်ပြီး အလုပ်ပြီးစီးအောင် အဲဒါက အထောက်အပံ့ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်မှုကို ခင်ဗျားတို့ ရလာပါလိမ့်မယ်။

အလုပ်တာဝန်အားလုံးအတွက် မုန့်ဖိုးအနေနဲ့ ဖြစ်ဖြစ်၊ တခြားတစ်နည်းနည်းနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် အခကြေးငွေ ပေးသင့်ပါသလား။ ဒါဆိုရင် လုပ်ငန်းတွေနဲ့ ငွေကြေးကို သူတို့ ဘယ်လောက်ဆက်စပ်ကြည့်မှ ရှိသလဲ ဆိုတာပေါ်မှာ မူတည်ပြီး မိသားစုအလိုက် အမျိုးမျိုးကွဲပြားသွားနိုင်တယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ တစ်ခါ၊ အဲဒါဟာ မိဘတွေက သားသမီးတွေကို အပိုင်ငွေရှာဖွေ အားပေးချင်သည်ဖြစ်စေ၊ မပေးချင်သည်ဖြစ်စေ နိစ္စဓူဝ အိမ်မှုကိစ္စတွေဟာ မက်လုံးတစ်ခု မပါဘဲ ပြီးနိုင်သည်ဖြစ်စေ၊ မပြီးနိုင်သည်ဖြစ်စေ မိဘတွေ အနေနဲ့ ဘယ်လောက်တတ်နိုင်တယ်ဆိုတာနဲ့ အိမ်နီးနားချင်း ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံတွေပေါ်မှာ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း

ကလေးများ၏ အကူအညီဖြစ်မှုနှင့် မိသားစုတာဝန်။ ၉

မှီတည်နေပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အလုပ်တစ်ခုမပြီးရင် အခကြေးငွေ မရနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ အသိကတော့ ကလေးတွေ အတွက်ရော လူကြီးတွေအတွက်ပါ ကောင်းမွန်တဲ့ အထိန်း အကွပ်တစ်ခု ဖြစ်တယ်ဆိုတာကတော့ အသေအချာပါပဲ။

ဒါပေမယ့် ကလေးတစ်ယောက်ဟာ သူ့ လုပ်သမျှ အရာရာတိုင်းအတွက် အခကြေးငွေ တောင်းခံလာမှာကို ကျွန်တော်တို့ ခွင့်မပြုသင့်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျားရဲ့သားကို မော်တော်ကားသမားတွေ သုံးပြီး ခင်ဗျားတို့ မြက်ခင်းပြင်ပေါ် လွှင့်ပစ်ထားခဲ့တဲ့ လက် သုတ်စက္ကူတွေနဲ့ တခြားအမှိုက်သရိုက်တွေကို ကောက်ပြီး ရှင်းလင်းခိုင်းမယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ သူက ငွေရှာချင်တဲ့ စိတ် ကလေးတစ်ခုတည်းနဲ့ “ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ရမှာလဲ” လို့ ပြောမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားမှာ မိသားစုအတွက် ကျွန်တော် တို့ လုပ်ပေးရသမျှ အရာအားလုံးဟာ အခကြေးငွေရဖို့လုပ် တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ရှင်းပြရမယ့်တာဝန် ရှိနေတယ်လို့ ကျွန်တော်က ယူဆပါတယ်။

ကျွန်တော့်အနေနဲ့ကတော့ ကလေးအားလုံးမှာ လုပ် ငန်းတာဝန်ဆိုတာ ရှိသင့်တယ်။ သူတို့မှာ သုံးဖို့ ငွေအနည်း အကျဉ်းလောက်လိုမယ်လို့ ယူဆပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ အချက်နှစ်ချက်ဟာ ဆက်စပ်ကောင်း ဆက်စပ်မှာဖြစ်ပေမယ့် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

ဆရာထံကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

အခုဆွေးနွေးမှုရဲ့ အနှစ်သာရကတော့ မိသားစုကို အကူအညီပေးဖို့၊ ဘာက ကလေးတွေကို စိတ်ပါလက်ပါ ရှိလာစေပြီး ဘာက စိတ်ပါလက်ပါ မရှိစေဘူး ဆိုတာပါပဲ။ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အလုပ်မလုပ်ချင်မှုဟာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတာကို စဉ်းစားကြည့်တဲ့အခါ အကြီးမားဆုံး အချက် တစ်ချက်ကတော့ အလုပ်ဆိုတာ မနှစ်မြို့စရာ ဖိစီးမှုတစ်ခုလို့ သူ ခံစားရလို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီခံစားချက်ဟာ အိမ်မှုကိစ္စ လုပ်ငန်းရဲ့ သဘောသဘာဝကနေ ပေါ်ထွက်လာတာ မဟုတ် ပါဘူး။

ဥပမာ- သူဟာ တခြားမိသားစုတစ်ခုဆီ အလည် အပတ်သွားတဲ့ အခါမျိုးမှာ မတူခြားနားတဲ့ အဝန်းအဝိုင်း အခြေအနေကြောင့် အဲဒီအလုပ်ကလေးတွေကိုပဲ လုပ်ချင် ကိုင်ချင်စိတ် ရှိလာတတ်တာမျိုးကို တွေ့ရပါတယ်။

ဖြစ်ရပ်အများစုမှာ အကြောင်းရင်းကတော့ အလုပ် တစ်ခုကို ချမှတ်ပေးတဲ့အချိန်၊ ဒါမှမဟုတ် အလုပ်တစ်ခု လုပ်ဖို့သတိပေးတဲ့အချိန်တွေမှာ မိဘတွေသုံးလိုက်တဲ့လေသံ ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ မိခင်တစ်ယောက်က သူ့သမီးကို ကစား နေတာရပ်ပြီး အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်ဖို့ ပြောတဲ့အခါ အဲဒီ မိခင်ဟာ ဘာလို့ စိတ်တိုဒေါသထွက်ရတာလဲဆိုတာနဲ့ ပတ် သက်ပြီး အကြောင်းပြချက်တွေ အများကြီးရှိနေပါတယ်။

ရွှပ်ပွည့်ပတ်နေတာတွေ၊ ပျက်စီးနေတာတွေ ရှိကောင်း ရှိပါလိမ့်မယ်။ တစ်နေ့ခင်းလုံး ကလေးတွေ တကျက်ကျက် ရန်ဖြစ်တာ၊ ညစာမစားခင် အချိန်မရှိသလောက်ဖြစ်တာ၊ ဒါမှမဟုတ် ကားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တီဗီပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခါပြန်ပျက် သွားတာမျိုးတွေ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အများအားဖြင့်တော့ လုပ်ငန်းတာဝန် တစ်ခုကို ပေးတဲ့နေရာမှာ ခပ်ထန်ထန် ပြောခဲ့ကြလို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် မှန်မယ်ဆိုရင် ပေါ့လေ၊ အဲဒီအပြုအမူ သဘောထားဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကလေးဘဝကတည်းက ပါလာတာပဲ ဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ လူ့သဘာဝရဲ့ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထ အရှိဆုံး၊ စိတ်စနိုးစနောင့် ဖြစ်စရာ အကောင်းဆုံးအချက် တစ်ချက် ကတော့ ကလေးဘဝတုန်းက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မိဘတွေက ကျွန်တော်တို့အပေါ် ပြုမူဆက်ဆံခဲ့တာတွေဟာ သဘောမကျ မနှစ်သက်တာတောင်မှ၊ တစ်ဖန် ကျွန်တော်တို့ သားသမီး တွေကို ပြုမူ ဆက်ဆံ ရတဲ့ အချိန်မှာ အဟန့်အတား အနှောင့် အယှက် ဖြစ်လာတတ်တာပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့ ကလေးဘဝတုန်းက အိမ်မှုကိစ္စတွေ လုပ်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ကို ချမှတ်ပေးခဲ့တဲ့ ပုံစံကို စိတ်တိုင်း မကျခဲ့ဘူးဆိုရင်၊ အဲဒီ အနှောင့်အယှက် စိတ်ခံစားမှုဟာ

၀၂ ■ မောင်စိုးသစ်

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကလေးတွေကို ပြုမူဆက်ဆံခဲ့တဲ့ လမ်းကြောင်းထဲကို တဖြည်းဖြည်း တိုးရှဲ့ ဝင်ရောက်လာတတ်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အဲဒါတွေအားလုံးအတွက် ပိုပြီး စိတ်ကျေနပ်စရာရှိတဲ့ အချက်တွေလည်း ရှိပါတယ်။ ပထမအချက်ကတော့ အမှတ်ရဖို့ ခက်ခဲပေမယ့် ကလေးတွေဟာ တခြားအရာတွေထက် ပိုပြီး အရွယ်ရောက်ချင်ကြပါတယ်။ အရွယ်ရောက်ပြီးသူတွေ လုပ်တာတွေကို လိုက်လုပ်ချင်တတ်ကြပါတယ်။ အထူးသဖြင့် သူတို့မိဘတွေ လုပ်ခဲ့တာတွေကို ပေါ့လေ။

သူတို့ဟာ စွဲလမ်း နှစ်သက်စရာတွေ ဖြစ်တဲ့ ကားမောင်းတာမျိုး၊ ကလေးလိုချင်တာမျိုးကိုသာ လုပ်ချင်တာမဟုတ်ဘဲ၊ အိမ်မှုကိစ္စတွေကိုလည်း လုပ်ချင်တတ်ကြပါတယ်။ ရေပိုက်ပြင်တာမျိုးက အစပေါ့လေ။ ခင်ဗျားတို့ အနေနဲ့ တံမြက်စည်းလဲ့နေတဲ့ အချိန်မျိုးမှာ နှစ်နှစ်သား တစ်ယောက် တံမြက်စည်း ဝင်လဲ့မှာကို တားဆီးရဖို့ဆိုတာမျိုး၊ ခင်ဗျား ကိတ်မုန့်ဖုတ်နေတဲ့ အချိန်မှာ သုံးနှစ်သား တစ်ယောက် ကိတ်မုန့်ဝင်ဖုတ်မှာကို တားဆီးရဖို့ဆိုတာမျိုး ကတော့ သိပ်ဖြစ်စရာအကြောင်း မရှိပါဘူး။ ဖခင်တစ်ယောက်ဟာ လုံခြုံရေးအတွက် ဒါမှမဟုတ်၊ စွမ်းဆောင်ရည်

အရ လိုအပ်ရင် သူ့ရဲ့ ငယ်ရွယ်သေးတဲ့သားကို အလုပ် စားပွဲနားက ဖယ်ရှားပစ်ထားရမှာပါပဲ။

ကလေးတွေဟာ သူတို့ရဲ့ အားထုတ်ကြိုးပမ်းမှုတွေကို ယေဘုယျအားဖြင့် နားလည်လက်ခံမယ်ဆိုရင် တကယ်ပဲ အကူအညီပေးချင်တဲ့ ဆန္ဒ ရှိကြပါတယ်။ သူတို့က အလုပ် တစ်ခုကို လုပ်တဲ့နေရာမှာ၊ ရှေ့ဆောင်ရှေ့ရွက်ပြုရတဲ့အခါ မျိုးတွေမှာ၊ အထူးသဖြင့် သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဂုဏ်ယူတတ်ကြ ပါတယ်။ နောက်တစ်ခုကတော့ ကလေးတွေဟာ လူကြီးတွေ လိုပါပဲ။ အလုပ်တစ်ခုကို ပြီးစီးပြည့်စုံအောင် ပြုလုပ်နိုင်မှု ကနေ စိတ်ကျေနပ်မှု ကြီးကြီးမားမား ရတတ်ကြပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ စိတ်ထဲမှာရှိနေတဲ့ ပြဿနာတစ်ခု ကတော့ မိဘတစ်ဦးရဲ့ စေ့ဆော်မှုတွေနဲ့ အိမ်မှုကိစ္စလုပ်ငန်း တွေပေါ်မှာ ကလေးတစ်ယောက် ထားတဲ့ သဘောထား ကြား မှာရှိတဲ့ ကွာဟမှုပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

မြက်ခင်းက ကြည့်ကောင်းနေတာ၊ အိမ်က သန့်ရှင်း နေတာ၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေ ချက်ချင်းဆေးပြီး သိမ်း သွားတာ စတာတွေဟာ လူကြီးတွေရဲ့ကိစ္စ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လူကြီးတွေက သပ်သပ်ရပ်ရပ် နေသား တကျ ရှိနေတာမျိုးကို ကြိုက်နှစ်သက်ကြပြီး၊ အိမ်နီးနားချင်း တွေနဲ့ ဧည့်သည်တွေက အထင်တကြီး တလေးတစား ဖြစ်

သွားတာမျိုးကိုလိုချင်တတ်ကြပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ အိမ်အတွက် ဂုဏ်ယူချင်တာပဲပေါ့လေ။ ကလေးတွေအတွက်ကတော့ အဲဒါတွေဟာ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ဟာ ထိုင်ခုံတွေ ချချင်တယ်၊ ပန်းကန်တွေ ဆေးချင်တယ်၊ ကားကို ဆေးကြောသန့်စင်ချင်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ အဲဒါတွေ လုပ်ချင်ကြတာက သူတို့ရဲ့ မိဘတွေကို ကူညီချင်ကြတဲ့ အတွက်သာ ဖြစ်ပါတယ်။ (ဆယ်နှစ်၊ ဆယ့်နှစ်နှစ် အရွယ် မှာတော့ ငွေလိုအပ်မှုကလည်း အားကောင်းလာတတ်ပါတယ်။)

အဲဒီအတွက် မိဘတွေအနေနဲ့ သူတို့ကို အဲဒီလို လုပ်ငန်းတာဝန်တွေ ပေးတဲ့နေရာမှာ သူတို့အပေါ် ကိုလက်ခံ နိုင်လောက်တဲ့ လိုက်လျောမှုမျိုး ထားဖို့သာမကဘဲ၊ အဲဒီ လုပ်ငန်းဆောင်တာတွေ ဆောင်ရွက်တဲ့နေရာမှာ မိဘတွေက ကလေးတွေနဲ့ ဖြစ်နိုင်သမျှ ဆက်ပြီးတွဲလုပ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစား သင့်ကြပါတယ်။

ခင်ဗျားတို့ဟာ အဲဒီလို လုပ်ငန်းတာဝန်မျိုးတွေကို သူတို့လေးတွေ ပိုပြီးအသက်ရလာပြီး တာဝန်လည်း ပိုရှိ လာတဲ့အခါမျိုးမှာ သူတို့ကို လွှဲပေးလို့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒါကို သိပ်လောကြီးသွားမယ် ဆိုရင်တော့ စိတ်အားထက်သန်မှုတွေ လွင့်ပျောက် သွားတတ်ပါတယ်။

၀၆ ■ မောင်စိုးသစ်

ရဲ့ ကူညီဆောင်ရွက်ပေးနိုင်မှု အမျိုးအစားနဲ့ အတိုင်းအဆ ပမာဏတွေကို ယုံကြည်မှုရှိရှိနဲ့ တောင်းခံခြင်း၊ လူကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်လာမယ့်သူတစ်ယောက်အဖြစ် နားလည် တန်ဖိုးထားမှုကို ပြသပေးခြင်းအားဖြင့် ပြီးမြောက် အောင်မြင်အောင် လုပ်ဆောင်နိုင်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အကောင်းဆုံးမိသားစုတွေထဲမှာတောင် အသေအချာ အကူအညီ အထောက်အပံ့ဖြစ်စေတဲ့ အစီအစဉ် တွေဟာ အခန့်မသင့်ရင် ပြိုကွဲသွားတတ်ပါတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ မိဘတွေဟာ ပြန်ပြီး မားမားမတ်မတ် ရှိကြရပါမယ်။

စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ အပြစ်တင် မောင်းမဲတာဟာ အလုပ်ကို မပြီးစီးစေနိုင်ပါဘူး။ အေးအေးဆေးဆေး တိုက်တွန်းအားပေးတာကသာ အလုပ်ကို ပြီးစီးအောင်မြင်စေနိုင်တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ရုပ်မြင်သံကြား၊ ရေဒီယို၊ ရုပ်ပြ၊ ရုပ်ရှင်နှင့် ကလေးများ၏ ပြဿနာ

‘မိဘများဟာ အဆင့်အတန်းကို ချမှတ်သင့်၊ လမ်း
ကြောင်းကို ထိန်းသိမ်းသင့်၊ ခိုင်ခိုင်မာမာ ရပ်တည်သင့်ကြ
ပါတယ်။’

ကာလအတော်ကြာကြာကတည်းကပဲ ရုပ်မြင်
သံကြား၊ ရေဒီယို အစီအစဉ်တွေ၊ ရုပ်ပြကာတွန်းတွေနဲ့
ရုပ်ရှင်တွေကကလေးတွေအပေါ်မှာ သက်ရောက်မှုနဲ့ပတ်
သက်ပြီး အငြင်းပွားခဲ့ကြပါတယ်။ အဓိက ကြောင့်ကြခဲ့ကြ
တာကတော့များပြားလွန်ကျွံတဲ့ အကြမ်းဖက်မှု၊ ရာဇဝတ်မှု
နဲ့ လိင်ဆိုင်ရာ သြဇာလွှမ်းမိုးမှုတွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျောင်း

၁၈ ■ မောင်စိုးသစ်

စာ အိမ်စာနဲ့ စာအုပ်ကောင်း ဖတ်ရှုတာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ထိခိုက်သက်ရောက်မှုတွေကိုလည်း မေးခွန်းထုတ်ခဲ့ကြပါတယ်။

ပထမဆုံး အကြမ်းဖက်မှုနဲ့ ရာဇဝတ်မှုတွေကို ကိုင်တွယ်ကြည့်ကြရအောင်ပါ။ တရားသူကြီး အတော်များများ အမှုလိုက်အရာရှိ အတော်များများနဲ့ စိတ်ပညာရှင်အများက တရားရုံးမှာ မင်းအနေနဲ့ ဒီရာဇဝတ်မှုတွေကို ကျူးလွန်ခဲ့ရအောင် ဘယ်နေရာကများ စိတ်ကူးစိတ်သန်း ရခဲ့တာလဲလို့ မေးခွန်းထုတ်ခဲ့ကြတဲ့အချိန်မှာ “ရုပ်ပြစာစောင် တစ်ခုကပါ”၊ “ရုပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ်တစ်ခုကပါ”၊ “ဗီဒီယိုတစ်ခုကပါ” လို့ ဖြေခဲ့တဲ့ အဖြေတွေကြောင့် မကြာခဏ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားခဲ့ကြရပါတယ်။

သူတို့တွေအားလုံးက ကလေးတစ်ယောက်ဟာ အဲဒီနည်းလမ်းတွေအားဖြင့် ဆိုးဆိုးဝါးဝါး အကျင့်ဖောက်ပြားသွားတတ်ကြတယ်ဆိုတာကို လက်ခံခဲ့ကြပါတယ်။ စိတ်ရောဂါက ဆရာဝန်အများစုကတော့ ဒီထက်ပိုပြီး မဆွေးနွေးလိုကြပါဘူး။ သူတို့က လွင့်ထုတ်လိုက်တဲ့ အစီအစဉ်အများစုတွေနဲ့ ရုပ်ပြစာအုပ်တွေဟာ အထူးသဖြင့် တချို့ကလေးတွေအတွက် သိပ်မကောင်းလှဘူးဆိုတာကို လက်ခံခဲ့ကြပါတယ်။ သူတို့က ရက်စက်ကြမ်းတမ်းတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ဟာ

သူ ကြည့်မြင်ခဲ့ရတဲ့ အရာတွေကနေ ဆိုးသွမ်းတဲ့၊ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့ အတွေးစိတ်ကူးတစ်ခုကို ရသွားနိုင်တယ် ဆိုတာကိုလည်း ဝန်ခံခဲ့ကြပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ပုံမှန် ဦးနှောက်အနေအထားနဲ့ ကြီးပြင်းလာဖို့ရှိတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ အချိန်အတော်ကြာကြာ တီဗီကြည့်၊ စာအုပ်တွေ ဖတ်ရှုခဲ့ရုံနဲ့ လူဆိုးသူဆိုးတစ်ယောက် ဖြစ်သွားနိုင်တယ် ဆိုတာကိုတော့ ငြင်းဆိုခဲ့ကြပါတယ်။ မိဘအများစုကလည်း အဲဒီလိုပဲ ခံစားယုံကြည်ခဲ့ကြပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ ကလေးတွေဟာ အကျင့်စာရိတ္တ တစ်စုံတစ်ရာ အပြောင်းအလဲ မရှိဘဲ ဇာတ်လမ်းတွေထဲက လူဆိုးလူကြမ်းတွေကို ထိတွေ့သိမြင်နိုင်ကြတယ်လို့ နားလည်ထားခဲ့ကြပါတယ်။

ကလေးတစ်ယောက်ဟာ သူ့ရဲ့ အခြေခံအတွေးအမြင်တွေကို သူ့မိဘတွေဆီက ရရှိတာဖြစ်ပါတယ်။ တကယ်လို့သာ မိဘတွေဟာ လူကောင်းသူကောင်းတွေ ဖြစ်ပြီး သူ့ကိုလည်း ချစ်ကြမယ်ဆိုရင် သူကလည်း မိဘတွေကို နှင့်နှင့်နဲ့နဲ့ ချစ်ကြမယ်ဆိုရင် သူကလည်း ပုံစံအတိုင်း လိုက်ပြီး လုပ်ဆောင်လိမ့်မယ် ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီနည်းလမ်းနဲ့ပဲ နောက်ပိုင်းကာလမှာ သူ့ကိုယ်သူ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဒုက္ခမရောက်ရအောင် ထိန်းကျောင်းနိုင်တဲ့အထိ စိတ်ကိုရရှိလာခဲ့တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

သေချာတာကတော့ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အဆင့်ကို သူ့ရဲ့ မိဘတွေအပေါ်မှာ အစောပိုင်းကာလ မှီခိုခဲ့ရမှုတွေကနေ ကင်းကင်းကွာကွာနဲ့ ကြီးပြင်းလာတဲ့အချိန်မှာ တခြားသြဇာသက်ရောက်မှုတွေက သိပ်ထိထိရောက်ရောက် မရှိနိုင်လှဘူး ဆိုတာပါပဲ။ တနင်္ဂနွေသင်တန်းကျောင်းဆရာတွေနဲ့ ကျောင်းဆရာ၊ ဆရာမတွေ၊ သူ့ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ၊ အတန်းဖော်တွေ၊ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ မိဘတွေရဲ့ တွေ့မြင်ပြုမှုဆောင်ရွက်ပုံတွေရဲ့ အလယ်မှာ မှီခိုနေခဲ့မှုတွေကနေလည်း ကင်းကွာကြီးပြင်းလာတဲ့အချိန်လို့ ဆိုလိုတာပေါ့လေ။

ဆယ်ကျော်သက် ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ စံအဆင့်ဟာ သူနဲ့ ခေတ်ပြိုင်ကလေးတွေကြောင့်တော့ အများကြီးပြောင်းလဲမသွားနိုင်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူဟာ သူနဲ့ အလားတူ ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို သူ့အသိစိတ်နဲ့သူ ကန့်သတ်ပိုင်းခြားမှု ရှိနေလို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒါဟာလည်း နေရာတိုင်းလောက်နီးပါး ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုတွေပါနေတဲ့ နတ်သမီးပုံပြင်တွေကို နားထောင်ခဲ့ကြရတဲ့ အစောပိုင်းကာလ မျိုးဆက်တွေရဲ့ ကလေးတွေအနေနဲ့ ရုပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ်တွေ၊ ရုပ်ပြစာအုပ်တွေထဲက ကြမ်းတမ်းရက်စက်မှုတွေကို ကြည့်ခဲ့၊ ဖတ်ခဲ့ရပေမယ့် သိပ်တော့ စိတ်ပူစရာမရှိလှပါဘူးလို့ ပြောရမယ့် အကြောင်းတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့ရပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အပတ်တိုင်း ညတိုင်း နှစ်နာရီလောက်၊ အဲဒီ နတ်သမီးပုံပြင်တွေကို နားထောင်ကြရတဲ့ ကလေးတွေ အတွက် ဘေးအန္တရာယ် မရှိနိုင်ဘူးဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော်က သံသယရှိပါတယ်။ ခံစားလွယ်တဲ့ ကလေးတွေ အတွက်ကတော့ အဲဒီပုံပြင်တွေကြောင့်၊ အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်ကြမှာပါပဲ။ ဖြစ်နိုင်သလောက်တဲ့ အရေးကြီးတဲ့ အချက်ကတော့ တစ်ညပြီးတစ်ည သူတို့မိခင် ပုံပြင်ဖတ်ပြတာကို နားထောင်ခဲ့ကြရတဲ့ ကလေးတွေအဖို့ အဲဒီလိုမျိုး ကြမ်းတမ်းရက်စက်မှုတွေမှာ ထင်ထင်ရှားရှား ပါဝင်ပတ်သက်ခဲ့ကြတဲ့ တကယ့်သက်ရှိလူသားတွေကို တွေ့မြင်ခဲ့ကြရမယ်ဆိုရင် မတူကွဲပြားတဲ့ ထိခိုက်ခံစားမှုတွေ ရနိုင်တယ် ဆိုတာပါပဲ။

ပုံပြင်ကို ပြောနေတဲ့အချိန်မှာ သူတို့စိတ်ထဲမှာ ပုံဖော်နေမယ့် ရုပ်ပုံတွေဟာ သူတို့ရဲ့ အတွေ့အကြုံအရပဲ ဖြစ်မှာပါပဲ။ သူတို့ မိခင်ရဲ့ အသံနဲ့ ရှင်းပြပြောဆိုမှုဟာ ဒါကတော့ ယုံတမ်းပုံပြင်တွေပါပဲ ဆိုတာကို အစဉ်တစိုက် သူတို့ကို စိတ်ချလက်ချ ရှိနေစေမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ မိခင်ရဲ့ ဝေဖန်ပြောဆိုမှုတွေက လူဆိုးလူကြမ်းတွေရဲ့ အပြုအမူတွေကို သူ့ရဲ့ မိခင်ရော သူ့ကိုပါ ကြောက်ရွံ့ချောက်ချားစေတယ်ဆိုတာကို သူ့ကို သိမြင်လာစေပါတယ်။ ရုပ်မြင်သံကြား ဖန်သားပြင်ပေါ်က တကယ်တမ်းပါပဲလို့ ထင်ရတဲ့ ရက်စက်မှုဟာ

၂၂ ■ မောင်စိုးသစ်

တကယ့် ပြင်ပကမ္ဘာထဲမှာလည်း ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်တယ် ဆိုတာကို ကလေးအနေနဲ့ သိမြင်သွားစေနိုင်ပါတယ်။

မူကြိုကျောင်းဆရာမတစ်ယောက်က ခု လူကြိုက်များ နေတဲ့ ရိုက်နှက်အကြမ်းဖက်မှုတွေနဲ့ ပြည့်နေတဲ့ အစီအစဉ် တစ်ခုဟာ မကြာမကြာ ကလေးတွေ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ထိုးကြိတ်ရန် ဖြစ်မှုတွေကို ဖြစ်ပွားစေနိုင်တယ်လို့ မကြာသေးခင်ကပဲ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ တကယ် လို့ သူမအနေနဲ့ ကန့်ကွက်ပြောဆိုမယ် ဆိုရင်လည်း သူတို့က အစီအစဉ်ထဲမှာ အဲဒီအတိုင်းပဲ လုပ်ရမှာပါပဲလို့ ဖြေရှင်းကြပါ လိမ့်မယ်။

ဒါကြောင့်မို့ အဲဒီလို အစီအစဉ်မျိုးတွေဟာ ကောင်း မွန်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို ဆိုးသွမ်းစေနိုင်တယ်လို့ ကျွန်တော် မပြောခဲ့ပေမယ့် တစ်နည်းနည်းနဲ့တော့ သူတို့ရဲ့ အဆင့်အတန်းကို နိမ့်ကျသွားစေနိုင်တယ်။ လူသားဘဝ အပေါ်မှာ မကောင်းတဲ့အမြင် ဖြစ်ပေါ်လာစေနိုင်တယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

အမျိုးမျိုးအထွေထွေ ဖြစ်နေတဲ့ အစီအစဉ်တွေနဲ့ ရုပ်ပြဇာတ်လမ်းတွေ အပေါ်မှာ ထားတဲ့ မိဘတွေရဲ့ သဘော ထားဟာ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး စံပြုရည်စူးချက် တွေအပေါ်မှာ သက်ရောက်လာတဲ့ သက်ရောက်မှုတွေကို

နည်းနည်းကွဲပြားသွားစေတတ်ပါတယ်။ တကယ်လို့သာ မိဘတွေအနေနဲ့ ကြည့်ရှုနေတဲ့အရာတွေကို အမြဲသတိထား ပြီး၊ တချို့အစီအစဉ်တွေနဲ့ အဖော်အချွတ်တွေကို ဖယ်ထုတ် ပစ်ပြီး သူတို့ရဲ့ ပူပင်ကြောင့်ကြမှုကို သားသမီးတွေကို ပြသမယ်ဆိုရင် ကလေးအနေနဲ့ အဲဒါတွေကို ချောင်းကြည့် တာမျိုး ဆက်လုပ်နေရင်တောင်မှ သူဟာ ဘယ်လို အဆင့်မျိုး တွေကိုပဲ ကြည့်ခွင့်ရမယ်ဆိုတာကို သတိရနေပါလိမ့်ဦးမယ်။ မိဘတွေက ဘာကန့်ကွက်မှုမျိုးမှ မလုပ်ဘူးဆိုရင်တော့ သူက ဘာမှတွေးနေတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

နှစ်ပေါင်းများစွာက စိတ်ပညာရှင်တွေနဲ့ ဆရာဝန် တွေ (ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အပါအဝင်) ထောက်ပြခဲ့တဲ့ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ ရန်လိုမှုပါဝင်တဲ့ ပုံပြင်ဇာတ်လမ်း တွေ နားထောင်၊ တီဗီဇာတ်လမ်းတွေ ကြည့်ပြီး နိုင်လို မင်းထက် အကြမ်းပတမ်း လှောင်ပြောင်သရော် ကစားတတ် တာကို အကောင်းဆုံးဆိုတဲ့ ကလေးတွေမှာတောင် တွေ့လာ ရတယ်ဆိုတဲ့အချက်ဟာ သိပ်မှန်လှပါတယ်။

မေးရမှာကတော့ ဘယ်လိုဟာမျိုးတွေ၊ ဘယ်လောက် အတိုင်းအတာ အရေးကြီးတယ် ဆိုတာပါပဲ။ ရုပ်ပြောင် ကာတွန်းထဲမှာ အထင်သေး အမြင်သေး ဖြစ်နေတဲ့ ခြင်္သေ့ ကြီးကို ကြွက်ကလေးတစ်ကောင်က လက်သီးနဲ့ ထိုးလိုက်

တာကို ကလေးတွေက ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး တခစ်ခစ် ရယ်တတ်ကြပါတယ်။ အကောင်ပိစိကလေးက အနိုင်ကျင့်တဲ့ အကောင်ကြီးတစ်ကောင်ကို လက်တုံ့ပြန်လိုက်တာ မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် တကယ့် လူတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာကို တရှူးရှူး တရှားရှား ဖြစ်နေတဲ့ လူဆိုးတစ်ယောက်က တခွပ်ခွပ် ထိုးနေတာမျိုးဆိုရင်တော့ သိပ်ကွဲပြားခြားနားသွားတဲ့အချက် ဖြစ်နေမှာပေါ့ဗျာ။

မိဘအတော်များများဟာ သူတို့ကလေးတွေ ကြည့်နေတဲ့ အစီအစဉ်တချို့ကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေခဲ့ကြတာပါ။ ဒါပေမယ့်လို့ တချို့တလေကို သူတို့က ပိတ်ပင်တားဆီးလို့၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်နေ့တာ တီဗီကြည့်တဲ့အချိန်ပေါ်မှာ ကန့်သတ်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့အခါမှာ သူတို့ရဲ့ သားသမီးတွေက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ကန့်ကွက်အငြင်းပွားကြတော့တာပါပဲ။

အဲဒါဟာ အကောင်းဆုံး အစီအစဉ်ဖြစ်ပြီး သူတို့ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးလည်း သူတို့ကြည့်ချင်တဲ့အခါတိုင်း ကြည့်နေကြတာပါပဲလို့ ပြောကြပါလိမ့်မယ်။ စိတ်ဓာတ် ခိုင်မာတဲ့ မိဘတွေကတော့ အဲဒီလို အကြပ်ကိုင်မှုမျိုးတွေကို ကြံကြံခံပြီး သတို့ရဲ့ စည်းကမ်းတွေပေါ်မှာ အနိုင်အမာ ရပ်တည်နိုင်ကြပါတယ်။ တခြားမိဘတွေကတော့ သူတို့ရဲ့ သားသမီးတွေ ဆူဆူပူပူ လုပ်ကြတာနဲ့ ပျော့သွားတတ်ကြတာ

ပါပဲ။ သူတို့ ချက်ချင်းပဲ အလျော့ပေးလိုက်ကြမယ်။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း တစ်ည နှစ်ညလောက် ကြာသွားတဲ့အချိန် မှာ သူတို့ရဲ့ ဂရုတစိုက် စောင့်ကြည့်မှုတွေကို လျော့ချပစ် လိုက်ပြီး သူတို့ပိတ်ပင်ထားတဲ့ အစီအစဉ်တွေကို ထပ်များ ထည့်ကြဦးမလား ဆိုတဲ့ သံသယလောက်ပဲ ထားတတ်ကြ တော့တယ်လေ။

အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တခြား ဘာမှထပ်မလုပ်တတ် ကြတော့ပါဘူး။ သူတို့ဟာ ရုပ်ပြစာအုပ်တွေနဲ့ ရုပ်ရှင်ကား တွေအတွက်လည်း အဲဒီလိုပဲ မရေမရာ ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။ အဲဒါတွေကို ကြည့်ရင် မိဘတွေအနေနဲ့ သူတို့ ငယ်ငယ် တုန်းက တိတိကျကျလိုက်နာခဲ့ရတဲ့ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်း တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နှိုင်းယှဉ်မှုအရ သိပ်ပြဿနာမရှိလှဘူး ဆိုတာ တွေ့ရပါတယ်။ အိပ်ချိန်၊ စားသောက်တဲ့ အပြုအမူ၊ လိမ်ညာမှု၊ ရိုင်းရိုင်းပျံ့ပျံ့ ပြောဆိုမှု စတာတွေနဲ့ ပတ်သက် လို့ပေါ့လေ။

ဒါပေမယ့် ကလေးတွေအတွက် လုပ်ပေးလိုက်တဲ့ အရာတွေ အသစ်အသစ် ပေါ်ပေါက်တိုးတက်လာတဲ့ အချိန် မှာတော့ မိဘတွေမှာ သူတို့ကို လမ်းညွှန်ပေးဖို့ ဘာအစဉ် အလာ၊ ယုံကြည်မှုမှာ မရှိကြတော့တာ တွေ့ရပါတယ်။ သူတို့ ဟာ တခြားမိဘတွေ ဘာလုပ်ကြတယ်ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး

၂၆ ■ မောင်စိုးသစ်

ဆန့်ကျင်ကွဲပြားနေတဲ့ ဖော်ပြချက်တွေကိုလည်း တွေ့ရတတ်
တယ် မဟုတ်လား။ သူတို့မှာ အတွေးအမြင်တွေ ရှိကြပါ
တယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့အနေနဲ့ သိပ်မသေချာလှပါဘူး။

ဆီလျော်သင့်မြတ်တဲ့ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းတွေ ချမှတ်
ပေးဖို့တော့ သူတို့ ကြိုးစားကြပါတယ်။ နောက်ပိုင်း သူတို့
သားသမီးတွေက ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကန့်ကွက်လာတဲ့ အခါ
မှာတော့ မိဘတွေက တွေဝေယိမ်းယိုင်လာတတ်ကြပါ
တယ်။ ကလေးတွေက သူတို့မိဘတွေရဲ့ မပြတ်သားမှုကို
သိလာကြတော့ သူတို့ရဲ့ ကန့်ကွက်အငြင်းပွားမှုတွေကို ပိုပြီး
လုပ်လာကြတော့တာပါပဲ။

မှန်ကန်တဲ့ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းတွေ ချဖို့ သူတို့ရဲ့
အရည်အသွေးပေါ်မှာ မိဘတွေရဲ့ ယုံကြည်မှုဟာ ဒီရာစုနှစ်ရဲ့
တခြားဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုတွေကြောင့်လည်း နိမ့်ပါးသွားတတ်
ပါသေးတယ်။ ကလေးတွေရဲ့ လိုအပ်ချက်တွေ၊ ပြဿနာ
တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သင်ကြားပို့ချရေးသားကြတဲ့ စိတ်ပညာ
ရှင်တွေ၊ စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်တွေ၊ ပညာရေးသမားတွေ
ကလေးအထူးကုတွေအတွက် ကလေးသူငယ် စောင့်ရှောက်
ကြီးပြင်းစေရေး နယ်ပယ်ထဲကို ဝင်ရောက်ဖို့ရာ ဝင်ပေါက်
တစ်ခု ရှိပါတယ်။

အထူးသဖြင့် တာဝန်အသိတတ်ဆုံး မိဘတွေ ဖြစ်တဲ့

အရထံကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

တချို့မိဘတွေပေါ်မှာ ကံမကောင်း အကြောင်းမလှတဲ့ သက်ရောက်မှုကတော့ သားသမီးတွေက 'မိဘတွေ ဆိုတာလည်း အမှန်ကို လုပ်ဖို့ အလားအလာ ရှိသလို၊ အမှားကိုလည်း လုပ်မိဖို့ အလားအလာရှိတယ်' လို့ ကောက်ချက်ချသွားစေနိုင်တာပါပဲ။

နောက် ဖြေရှင်းလို့မရသေးတဲ့ အချက်တစ်ချက်ကတော့ အထူးသဖြင့် စစ်ကြီးပြီးကတည်းက အခြေအနေဖြစ်တဲ့ မိသားစုအများအပြားရဲ့ လူမှုရေးအဆင့်အတန်း အလျင်အမြန် မြင့်တက်လာမှုပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မဆို အဲဒါဟာ ကံကောင်းထောက်မတဲ့ အခြေအနေလို့ ကျွန်တော် ယူဆပါတယ်။

တစ်ဖက်က ပြောမယ်ဆိုရင် နိုင်ငံ တော်တော်များများရဲ့ သမိုင်းဖြစ်ရပ်တွေဟာ ဘဝအခြေအနေ အဝန်းအပိုင်း ရုတ်ချည်းပြောင်းလဲသွားတဲ့ အချိန်မျိုးမှာ မိသားစုရဲ့ တည်ငြိမ်မှုကို အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေတတ်ပြီး၊ မိဘတွေရဲ့ စည်းမျဉ်း စည်းကမ်းတွေကို အားနည်းသွားစေတတ်တယ် ဆိုတာကို ပြသနေခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ အတော်ကို ထူးထူးဆန်းဆန်းပဲ စစ်ပွဲ (သို့မဟုတ်) စီးပွားနိမ့်ပါး ကျဆင်းမှုထက် တောင်မှပဲ မကြုံစဖူးထူးကဲတဲ့ ပွားစည်းဖွံ့ဖြိုးမှုက ပိုလို့တောင် ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ဖြစ်သွားစေတတ်တာ တွေ့ရပါတယ်။

အဲဒါဟာ ဥပမာအားဖြင့် အမှားအယွင်း လုပ်တဲ့ နေရာ၊ ရာဇဝတ်မှုနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေတဲ့ နေရာ တွေမှာ ပိုပြီး တိုးများလာစေတတ်ပါတယ်။ မိဘတွေအနေနဲ့ သူတို့ကလေးတွေ ကြီးပြင်းဖွံ့ဖြိုးလာခဲ့တဲ့နေရာနဲ့ လုံးဝ ကွဲပြားခြားနားတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် အနေအထားကို သူတို့ရဲ့ ကလေးကို ပေးအပ်လိုက်တဲ့အခါမျိုးမှာ သူတို့တစ်တွေဟာ သူတို့ဖြတ်သန်းဖို့ စိတ်ချရတဲ့ လမ်းညွှန်မှတ်တိုင် အနည်း အပါးလောက်ပဲ ရရှိကြမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ဟာ အဖြေ တွေ့ဖို့ထက် စမ်းတဝါးဝါးဖြစ်ဖို့က ပိုများပါတယ်။

ကလေးသူငယ် ရုပ်ရှင်တွေ၊ ရေဒီယိုနဲ့ ရုပ်မြင်သံကြား တွေရဲ့ အစဦးပိုင်းကတည်းကပဲ သူတို့တစ်တွေ ကြားခဲ့ မြင်ခဲ့ရတဲ့ အရာတွေရဲ့ အခြောက်အလှန့်ကို ခံခဲ့ကြရတဲ့ ထူး ထူးခြားခြား ခံစားထိခတ်လွယ်တဲ့ ကလေးတွေရဲ့ ပြဿနာ တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မိဘတွေရဲ့ စကားသံတွေကို ဆရာဝန် တွေက ကြားသိခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါတယ်။

သူတို့ဟာ ငိုကြွမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် အိပ်ရာထဲမဝင်ရဲ ဖြစ်ကြမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် သူတို့ဟာ အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်ကြ မယ်ပေါ့လေ။ အဲဒီကလေးတွေထဲက အနည်းအပါးလောက်ပဲ အဲဒီလို အစီအစဉ်မျိုးတွေကို ငြင်းပယ်ရကောင်းမှန်း သိကြ တာပါ။ ကံမကောင်း အကြောင်းမလှစွာနဲ့ဘဲ သူတို့တစ်တွေ

ဟာ တခြားလူသားတွေလိုပဲ အမြင်တိမ်တိမ်နဲ့ သူတို့လက်ခံ နိုင်တာတွေကို လက်သင့်ခံကြ ရပါတယ်။ မိဘတွေအနေနဲ့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိရမှာက သူတို့ရဲ့ ကလေးပေါက်စလေး တွေထက် ပိုပြီး ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် ရှိဖို့နဲ့ အဲဒါတွေထက် ပိုပြီး ကြီးတဲ့ အန္တရာယ် ဘာမှ မရှိဘူး ဆိုတာပါပဲ။

အသက်ခြောက်နှစ်အောက် ကလေးအများစုဟာ အာရုံခံစား ထိခတ်လွယ်တတ်တယ် ဆိုတာကိုတော့ သိမြင် ရပါလိမ့်မယ်။ အဲဒါကို နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာကြာက ကျွန် တော့ သားသမီးရင်းတွေရခဲ့တဲ့ အတွေ့အကြုံနဲ့ တခြား ကလေးတွေဆီကရခဲ့တဲ့ အတွေ့အကြုံအရ ပြောတာပါ။ အလွန်နည်းပါးတဲ့ အကြိမ်အရေအတွက်ပဲပေါ့လေ။ ကလေး တွေအတွက် ကာတွန်းကားတွေပဲပြတဲ့ ရုပ်ရှင်ရုံတွေကို ရောက်သွားတဲ့အခါမျိုးမှာ အရွယ်ရောက်ပြီးသူတွေနဲ့ အသက် နည်းနည်းရလာတဲ့ ကလေးတွေက ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရယ်မော နေခဲ့ကြတဲ့အချိန်မှာ ငယ်ရွယ်တဲ့ ကလေးအများစုကတော့ ကြောက်ရွံ့ တွန့်ဆုတ်နေကြတာကို တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီ အတွေ့အကြုံအရ ကျွန်တော်တို့ သတိထားရမှာက ကာတွန်း တွေထဲမှာပါတဲ့ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေနဲ့ ရက်စက်ကြမ်း တမ်းတဲ့ မိထွေးဟာ တကယ့်လူတွေလိုပဲ အသက်သုံးလေးနှစ် အရွယ် ကလေးတွေကို ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ စေနိုင်တယ် ဆိုတဲ့ အချက်ပါပဲ။

အခုထိကတော့ ကျွန်တော်က ကြမ်းတမ်းရက်စက်မှုတွေနဲ့ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စရာတွေရဲ့ သက်ရောက်မှုကိုပဲ ဆွေးနွေးလာခဲ့တာပါ။ လိင်ပြဿနာလည်း ရှိပါသေးတယ်။

ကလေးအားလုံးဟာ ဘဝရဲ့ သိမြင်စရာတွေကို တချို့နေရာ နည်းနည်းပါးပါးလောက်မှာသာ မဟုတ်ဘဲ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်နေတဲ့ အဆင့်တိုင်းမှာ ရှာဖွေဖို့ ကြိုးစားနေကြတယ်လို့ ဆိုရပါလိမ့်မယ်။ တစ်နည်းနည်းနဲ့ မိဘတွေကို သူတို့မေးကြမယ်။ ဒါမှမဟုတ် သူတို့ထက် ကြီးတဲ့ အစ်ကို အစ်မတွေဆီက ရလာတဲ့ တွေးမြင်မှုတွေကို ပြောပြပါလိမ့်မယ်။ သူတို့ဟာ တချို့အချက်တွေကို ကျောင်းက တတ်မြောက်လာကြပါလိမ့်မယ်။ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် ရောက်လာတဲ့ အချိန်မှာ စာအုပ်တွေကနေ သိမြင်ဖို့ သူတို့ဘာသာ သူတို့ ရှာဖွေစ ပြုလာကြပါလိမ့်မယ်။

သူတို့ဟာ ရုပ်ရှင်တွေ၊ တီဗီနဲ့ မဂ္ဂဇင်း ဆောင်းပါးတွေကနေ ကောက်ချက်ဆွဲယူ လာကြပါလိမ့်မယ်။ စိတ်ကူးယဉ်မှုနဲ့ ဖွံ့ဖြိုးရင့်ကျက်မှုဟာ အဆင့်အမျိုးမျိုး အထွေထွေ ရှိနိုင်ကြပါတယ်။ တချို့ကလေးတွေဟာ အများကြီး အရွယ်ရောက်စောနေတတ်ပါတယ်။ တချို့ကျတော့ သိပ်ရှက်ရွံ့တတ်ကြပြီး အချိန်ကာလ အတော်ကြာကြာအထိ ဘာမှ မသိချင်တတ်ကြပါဘူး။ အဲဒီလိုနေရင်းနဲ့ပဲ သူတို့ တတ်နိုင်သမျှ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ကာကွယ်တတ်လာကြတာပါပဲ။

အရထိကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ စွမ်းဆောင်ရည်နဲ့ ရယူနိုင် တာထက်ပိုပြီး အရေးကြီးတာကတော့ သင်ယူမှုလုပ်တဲ့ နေရာက စိတ်လှုပ်ရှားမှုဆိုင်ရာ၊ ဒါမှမဟုတ် စိတ်ဓာတ်ရေးရာ ခံစားမှုပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘဝရဲ့ အမှန်တရားတွေကို ရှင်းလင်း ပြောပြတဲ့နေရာမှာ မေတ္တာတရားပြည့်ဝတဲ့ မိဘတစ်ယောက် ဟာ ကလေးရဲ့ အဆင့်ဆင့်ဖြစ်မှုပေါ် မူတည်ပြီး ပြောပြရမယ့် အကြောင်းအချက်ပမာဏကို ထိန်းညှိယူပါတယ်။ မိသားစုရဲ့ စံပြုရည်စူးချက်တွေနဲ့ ညီညွတ်ပြေပြစ်အောင်လည်း ပြောပြ တတ်ကြပါတယ်။

ကျောင်းဆရာ၊ ဆရာမ တစ်ယောက်က ရုပ်ပိုင်း ဆိုင်ရာ ပကတိအချက်အလက်တွေနဲ့ စတင်လေ့ရှိပေမယ့် ကလေးတွေဟာ ဆွေးနွေးချက်တွေကို အဲဒီ ဦးတည်ချက် အတိုင်း ခံယူမသွားကြသေးဘူးဆိုရင်၊ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးဆိုင်ရာနဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုဆိုင်ရာ သီးခြားကိစ္စတွေမှာ မိဘတွေလိုတော့ သိပ်နီးနီးကပ်ကပ် ကိုင်တွယ်လေ့ မရှိကြဘူးလို့ ဆိုရမှာပါ။ နှိုင်းယှဉ်မှုအားဖြင့် ဆိုရင်တော့ အသိတစ်ခုကို (သို့မဟုတ် မှားယွင်းတဲ့ အချက်တစ်ခုကို) လောကရေးရာမှာ ပိုပြီး ထဲထဲ ဝင်ဝင် ရှိတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်က ပိုပြီး နားလည်ခံစား နိုင်မှာ ဖြစ်ပြီး ပိုပြီး ရှက်ရွံ့တတ်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက် အတွက်ကတော့ ဉာဏ်မျက်စိပွင့်သွားဖို့ထက် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားဖို့ ပိုများမှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အရထိကောင်းကင် ဓာအုပ်ထိုက်

အလားတူ အခြေအနေကို ကလေးတစ်ယောက်
အတွက် မသင့်လျော်တဲ့ ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားအတွက်လည်း
ယှဉ်ကြည့်လို့ ရပါတယ်။ ကလေးအနေနဲ့ သက်သောင့်
သက်သာ လက်ခံဖို့ လုံးဝအဆင်သင့် မဖြစ်သေးခင်မှာ အဲဒီ
ရုပ်ရှင်ရဲ့ လိင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အခန်းတွေကို ရင်ဆိုင်ကောင်း
ရင်ဆိုင်ရနိုင်ပါတယ်။ သူ သိထားတာတွေကနေ အနှောင့်
အယှက် ဖြစ်လောက်အောင် ကွဲပြားခြားနားတဲ့ ဘဝအမြင်၊
စရိုက်လက္ခဏာတွေနဲ့ အဲဒီ အခန်းတွေကို မတင်ပြတာက
ပိုကောင်းပါတယ်။

ကျောင်းစာတွေ၊ အိမ်စာတွေနဲ့ စာဖတ်အလေ့အကျင့်
တွေပေါ်မှာ ရုပ်မြင်သံကြားရဲ့ အကျိုးသက်ရောက်မှုတွေနဲ့
ပတ်သက်ပြီး အငြင်းပွားစရာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘယ်အသက်
အရွယ်မဆို ကလေးဘဝပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အရွယ်ရောက်နေတဲ့ဘဝပဲ
ဖြစ်ဖြစ် လူတွေဟာ အမြဲတမ်းပဲ သူတို့ မနှစ်မြို့တဲ့အလုပ်
တွေကို စွန့်ပစ်ပြီး ရုပ်မြင်သံကြားရှေ့မှာ နားခိုရာရှာတတ်
ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအတွက်နဲ့တော့ ရုပ်မြင်သံကြား
စက်ကို အပြစ်တင်ဖို့ သင့်မြတ်လိမ့်မယ် မဟုတ်ပါဘူး။

ရုပ်မြင်သံကြားအတွက် အကောင်းဆုံးမျှော်လင့်ရတဲ့
အချက်ကတော့ အတွေးအခေါ်ပြည့်ဝတဲ့ ပညာရေးသမား
တွေက ရုပ်မြင်သံကြားဟာ အားနည်းချက်တချို့ ရှိနေပေ

မယ့် အကျိုးရှိတယ်လို့ ယုံကြည်ကြတဲ့အတွက်ပါပဲ။ သူတို့က တကယ်စစ်မှန်တဲ့ အရာတစ်ခုခုကို ပြောပြခဲ့တဲ့ အစီအစဉ် တွေဟာ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာကြာ ကလေးတွေရဲ့ စဉ်းစား တွေးခေါ်မှု နယ်ပယ်ကို ကျယ်ပြန့်သွားစေခဲ့ပြီး၊ သူတို့ရဲ့ ပိုပြီး သင်ယူလိုစိတ် ထက်သန်မှုကိုလည်း နိုးကြွလာစေခဲ့တယ် ဆိုတာကို သိရှိခဲ့ကြပါတယ်။

ရုပ်ပြစာအုပ်တွေကြောင့် ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ စာဖတ်ခြင်းရသ ဆုတ်ယုတ်ပျက်ပြားသွားမှာကို မိဘတွေ သူတို့ရဲ့ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝက သူတို့ကိုယ်တိုင် စာအုပ် ကောင်းတွေ ဖတ်ရှုခံစားခဲ့ကြတဲ့ အတွက် ကြောက်လန့် စိုးရိမ်မှု များခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်က မိဘ တော်တော် များများနဲ့ စကားပြောခဲ့ရလို့ အဲဒါကို သိခဲ့ရတာကို ဖြစ်ပါ တယ်။

ဒါပေမယ့် သူတို့ရဲ့ ကလေးတွေဟာ ရုပ်ပြစာအုပ်တွေ ထဲမှာ လွန်လူးနေရင်းကပဲ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ကနေ အဲဒါတွေကို ဖြတ်တက်ခဲ့ကြပြီး မိသားစုရဲ့ ပညာရေးအဆင့် ကို မီတဲ့ သင့်လျော်ကောင်းမွန်တဲ့ စာအုပ်တွေကို ဖတ်လာ ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာကို အချိန်က သက်သေပြခဲ့တာပါပဲ။

တခြားတစ်ဖက်က ပြောမယ် ဆိုရင်လည်း အရွယ် ရောက်ပြီးတဲ့ လူကောင်းသူကောင်း အတော်များများဟာ

ရုပ်ပြစာအုပ်တွေ၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း အဲဒီလို စာအုပ်မျိုးတွေကို ဖတ်နေကြဆဲ ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလိုရုပ်ပြစာအုပ်မျိုး တစ်အုပ်တလေ မရှိခဲ့ရင်တောင်မှ သူတို့ထဲက အများစုဟာ ချားလ်စ်ဒစ်ကင်း (Charles Dickens) ကို ဖတ်ခဲ့ကြပါ့မလားလို့ ကျွန်တော်ကတော့ သံသယ ရှိနေခဲ့တာပါပဲ။

တစ်နည်းပြောရရင်တော့ အရွယ်ရောက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ဆုံး စာဖတ်တဲ့ အဆင့်အတန်းကို အဲဒီလူ အသက်ကိုးနှစ်သားက ဖတ်ခဲ့တဲ့ စာအုပ်တွေက ပြဋ္ဌာန်းတာ မဟုတ်ဘဲ သူ ကြီးပြင်းလာခဲ့တဲ့ အခြေအနေ အဝန်းအဝိုင်းက ပြဋ္ဌာန်းပေးလိုက်တာသာ ဖြစ်ပါတယ်။

တကယ်တော့ ထုတ်လွှင့်ကြေညာတာတွေ၊ ရုပ်ရှင်တွေနဲ့ ရုပ်ပြစာအုပ်တွေရဲ့ မမှန်းဆနိုင်တဲ့ သက်ရောက်မှုတွေကို အသေအချာ သိတဲ့သူ သိပ်နည်းပါးလှပါတယ်။ ရှင်းနေတာကတော့ လူတိုင်း လူတိုင်းဟာ သူတို့အမြဲတမ်း လုပ်ခဲ့ကြသလိုပဲ တစ်ယောက်တစ်မျိုး လုပ်တတ်ကြတယ် ဆိုတာပါပဲ။ အဲဒါဟာ မတူကွဲပြားတဲ့ မိသားစုတွေနဲ့ အိမ်နီးနားချင်း တွေထဲကနေ မတူကွဲပြားတဲ့ ကလေးတွေ ပေါ်ထွက်လာရတဲ့ အကြောင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

တချို့မိဘတွေက သူတို့ရဲ့ သားသမီးတွေကို သူတို့

ဖွံ့ဖြိုးကြီးပြင်းစေချင်တဲ့ ပုံစံမျိုးဖြစ်အောင် ရည်ရွယ်ချက်တွေ မြင့်မြင့်မားမား ရှိတတ်ကြပါတယ်။ တခြားမိဘတွေကတော့ သူ့သဘောသူ ဆောင်ပလေ့စေဆိုတဲ့ စိတ်မျိုး ထားတတ်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော် ကူညီနိုင်တဲ့ အဓိက နည်းလမ်းကတော့ ထုတ်ပြန်အသံလွှင့်ချက်တွေ၊ ရုပ်ရှင်တွေနဲ့ ရုပ်ပြစာအုပ်တွေ ပေါ်မှာ ကျေနပ်မှုရှိကြတဲ့ မိဘတွေအနေနဲ့ သူတို့ကိုယ်တိုင် သူတို့ကလေးတွေ၊ ဒါမှမဟုတ် ပတ်ဝန်းကျင် အိမ်နီးနားချင်း တွေရဲ့ အလွမ်းမိုးမခံကြဖို့ သတိပေးချင်တာပါပဲ။

ကလေးတွေက ရုပ်ရှင်တစ်ကားကို ကြည့်ဖို့ ကြံစည် စိတ်ကူးခဲ့တဲ့အချိန်မှာ နားလည်သိတတ်တဲ့ မိဘတွေအနေနဲ့ သတင်းစာတွေထဲက ဝေဖန်ချက်တွေကို ဖတ်ရှုသုံးသပ်၊ မိဘဆိုင်ရာ၊ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ စာအုပ်စာတမ်းတွေကို ဖတ်ရှုသုံးသပ် စတာတွေကို သားသမီးတွေရဲ့ အပေါင်း အသင်းတွေနဲ့ သွားတတ်လာတတ်တဲ့ နေရာတွေကို မျက်စိ ခေါက်ထောက်ကြည့်သလိုမျိုး၊ ပြဇာတ်ရုံ မန်နေဂျာနဲ့ တွေ့ဆုံ မေးမြန်းတာမျိုးတွေ လုပ်သင့်တယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။

အဲဒီလိုပဲ သူတို့ရဲ့ ကလေးတွေ ရုပ်မြင်သံကြားမှာ ဘာတွေကြည့်နေကြတယ်၊ ရုပ်ပြစာအုပ်တွေ ဘာတွေ ဖတ်နေကြတယ်ဆိုတာကို စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုသင့်ကြပါတယ်။

အရထံကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကလေးတွေရဲ့ ရုပ်ရှင်တွေ၊ ရုပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ်
တွေရဲ့ အရည်အသွေးကို တိုးတက်ကောင်းမွန်အောင် လုပ်ဖို့
နည်းစနစ်တစ်ခုကတော့ မိဘတွေ အနေနဲ့ အနီးမှာရှိတဲ့
ကဇာတ်ရုံ မန်နေဂျာနဲ့ ရုပ်မြင်သံကြား တာဝန်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့
တိုက်ရိုက် အဆက်အသွယ် ပြုလို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါဟာ
တချို့ထူးခြားတဲ့ သူတွေကလွဲလို့ လစ်လျူရှုခံထားရတဲ့ နိုင်ငံ
သားတွေရဲ့ အခွင့်အရေးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တချို့
ဖြောင့်မှန်တဲ့စာတွေ၊ တယ်လီဖုန်းဆက်သွယ်မှုတွေဟာလည်း
အားကောင်းတဲ့ ထင်မြင်ယူဆချက်တွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

မိဘတွေအနေနဲ့ မကောင်းဘူးလို့ ထင်တဲ့ အစီအစဉ်
တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ညည်းတွားရေရွတ်နေရုံပဲ မလုပ်
သင့်ကြပါဘူး။ အချိန်ပေး ကြည့်ရှုသင့်တဲ့ အစီအစဉ်တွေကို
တောင်းဆိုသင့်ကြပါတယ်။

စာသင်ကျောင်းတွေ စတင်တည်ထောင်၊ ပုံနှိပ်
အတတ်ကို တီထွင်ခဲ့ပြီးတဲ့ အချိန်ကတည်းက ရုပ်မြင်သံကြား
ဟာ အင်အားအရ အကြီးမားဆုံး ပညာရေးဆိုင်ရာ စွမ်းအား
တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ရုပ်မြင်သံကြားဟာ သူ တင်ပြချင်
တာတွေရရှိဖို့ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံး ဘယ်နေရာမဆို သွားနိုင်ပါ
တယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို အားပေးနိုင်တဲ့ သရုပ်ဆောင်တွေ၊
ဟောပြောသူတွေ၊ နယ်ပယ်အားလုံးက ကျွမ်းကျင်သူတွေနဲ့

ရွှင်မြင်သံကြား၊ ရေဒီယို၊ ရွှင်ပြ၊ ရွှင်ရွှင်နှင့်... ■ ၃၇

တွေ့ဆုံပေးနိုင်ပြီး ထူးခြားတဲ့ အကူအညီအထောက်အပံ့တွေ အားလုံးကို အသုံးပြုနိုင်ပါတယ်။ အမြင်အာရုံရော အကြား အာရုံအရပါ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ တိုင်းပြည်နေရာအနှံ့ ဖြန့်ကျက် ပြသပေးနိုင်ပါတယ်။

ကလေးတွေဟာ လျှပ်စစ်ဓာတ်၊ ဓာတုဗေဒ၊ ဇီဝဗေဒ၊ ဘူမိဗေဒ နယ်ပယ်တွေက သရုပ်သကန် ဖော်ပြမှုတွေကို စွဲလန်း နှစ်သက်ခဲ့ကြပါတယ်။ သူတို့ဟာ သမိုင်းနဲ့ ဓာပေ ထဲက စွမ်းအား သတ္တိပေးတဲ့ ပုံပြင်ဇာတ်လမ်းတွေကိုရော တုံ့ပြန်နိုင်တာကြောင့် အဲဒီလို တန်ဖိုးရှိတဲ့ ဆက်သွယ်ရေး ပစ္စည်းတစ်ခုကို အသုံးပြုတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နိုင်ငံသားတိုင်း ဟာ ဂရုတစိုက်ရှိသင့်၊ ကြောင့်ကြ စဉ်းစားသင့်ကြပါတယ်။

မိဘများနှင့် အပြောင်းအလဲ လိုအပ်မှု

မိခင်တစ်ယောက်ဖြစ်လာဖို့ နေရာမှာ အဆိုဝါး အပြင်းထန်ဆုံး အချက်တစ်ခုကတော့ လွတ်လပ်မှု ဆုံးရှုံးခြင်း ပါပဲ။ အဲဒါဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ခေတ်သစ်လူ့အဖွဲ့အစည်း မှာ အရေးပါလှပါတယ်။ ဆယ်ကျော်သက် မိန်းကလေးတွေ ဆိုရင် အတော်လေးကို လွတ်လပ်ခွင့် ရရှိလာခဲ့ကြပြီလို့ ဆိုရပါလိမ့်မယ်။ သူတို့လေးတွေ ကျောင်းပြီးသွားကြတဲ့ အချိန်မှာ အရေးပါးတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် အတော်များများကို သူတို့ကိုယ်တိုင် ချမှတ်လာခဲ့ကြပါတယ်။ လူငယ်အများစုက ပိုပြီးအဆင့်မြင့်တဲ့ ပညာရေးကို ဆက်ပြီးသင်ယူဖို့ ရွေးချယ် ခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒါဟာ အမှီအခိုကင်းမဲ့ လွတ်လပ်ခြင်းနဲ့ ကမ္ဘာလောကကြီးကို ရင်ဆိုင်တဲ့နေရာမှာ လေ့လာသင်ယူ

အရထိကောဝိကဝိ စာအုပ်တိုက်

မိခင်များနှင့် အပြောင်းအလဲလိုအပ်မှု ■ ၃၉

နိုင်သမျှ လေ့လာသင်ယူပြီး ရင်ဆိုင်ကြမယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျောင်း (သို့မဟုတ်) ကောလိပ်က ထွက်လာ ကြပြီးတဲ့အခါ သူတို့မှာ ဘဝတက်လမ်းနဲ့ လက်ထပ်ထိမ်း မြားမှု၊ တချို့ကတော့ နှစ်ခုစလုံးပေါင်းစပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက် တွေကြားမှာ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ရွေးချယ်စရာ ရှိလာခဲ့ကြ ပါတယ်။

အဲဒါဟာ အခန်းကဏ္ဍတစ်ရပ်မှာ အနည်းနဲ့အများ ဆိုသလို အတည်ပြု ပြဋ္ဌာန်းခံရတဲ့ ကမ္ဘာတစ်ဝန်း နေရာအနှံ့ အပြားက အမျိုးသမီးတွေ (သို့မဟုတ်) ဘဝတစ်သက်တာ အသက်မွေးမှု လုပ်ငန်းတစ်ခုကို မဖြစ်မနေ လိုအပ်ခဲ့ကြတဲ့ သူတို့ရဲ့ အစ်ကိုတွေ မောင်တွေအနေနဲ့ မယုံကြည် လက်မခံ နိုင်လောက်တဲ့ လွတ်လပ်ခြင်းရဲ့ မှတ်မှားအာရုံတစ်ခုကို သူတို့ကို ပေးအပ်လိုက်တယ်လို့ ဆိုကောင်းဆိုရပါလိမ့်မယ်။

အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးတွေ အလုပ်ဝင်ကြတဲ့ အချိန်မှာ လက်ထပ်ထိမ်းမြားဖို့ အလားအလာကို သူတို့ စဉ်းစား စိတ်ကူးလို့ ရသမျှတော့ အလုပ်ကို ဘဝအတွက် မဖြစ်မနေ လုပ်ရမယ့်အရာလို့ သူတို့က သဘောမထားကြပါဘူး။ အလုပ် ဆိုတာက တကယ်တော့ လွတ်လပ်မှုအတွက် လမ်းကြောင်း တစ်ခုလို့ ဖြစ်နေပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လုပ်ခ လစာဟာ မိဘတွေရဲ့ အရှိန်အဝါ သြဇာကနေ အမှီအခို

ကင်းသွားစေ နိုင်ရုံသာမကဘဲ၊ အိမ်နဲ့ ကွာလှမ်း လွတ်ကင်း တဲ့ နေရာတစ်ခု ဖြစ်လို့ပါပဲ။ အိမ်ထောင်ပြုပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း လုပ်တဲ့အလုပ်မှာလည်း လွတ်လပ်စွာ ရွေးချယ်မှုစတဲ့ မူလ အခြေခံသဘောဟာ ရှိနေသေးတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီအဆင့် အခြေအနေတွေ အားလုံးမှာ စိတ်မျက်စိ အနေနဲ့ ပြောရရင် မလွယ်ပေါက်တံခါးတစ်ခုတော့ အမြဲလိုလို ရှိနေတယ်လို့ ဆိုရပါလိမ့်မယ်။

ကလေးတစ်ယောက် ပထမဆုံး မွေးဖွားလာပြီဆိုရင် အဲဒီ မလွယ်ပေါက်တံခါးဟာ အတိအကျ ပြောလို့ မရတဲ့ အချိန်ကာလတစ်ခုအထိ ဂျှင်းခနဲ ပိတ်သွားတယ်လို့ ထင်ရ ပါတယ်။ မိခင်ဘဝမှာ လွတ်မြောက်ခြင်းဆိုတာ မရှိပါဘူး။ အားလပ်ရက်ဆိုတာတွေဟာလည်း အများအားဖြင့် အားလပ် ရက်လုံးလုံး မဟုတ်ကြတော့ပါဘူး။ လုပ်ခလစာ ဆိုတာ လည်း မရှိပါဘူး။ ရာထူးအဆင့် တိုးမြှင့်သွားတာမျိုးလည်း မရှိပါဘူး။ ကလေးများတဲ့ မိခင်တွေမှာ ယေဘုယျအားဖြင့် အတိုတောင်းဆုံး အားလပ်ချိန်၊ အနည်းဆုံး သက်သာငြိမ် သောင်းမှု၊ အရှားပါးဆုံး စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် နေနိုင်မှုတွေ သာ ရရှိကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။

တကယ်တော့ မိန်းမတွေဟာ အိမ်ထောင်သားမွေး လုပ်ဖို့ အတင်းအကျပ် (သို့မဟုတ်) လှည့်ဖျားသိမ်းသွင်းမှု

မိခင်များနှင့် အပြောင်းအလဲလိုအပ်မှု။ ၄၀

အလုပ်ခံကြရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အမှန်မှာတော့ အပျိုကလေးတွေဟာ သူတို့ရဲ့ အချိန်အတော်များများမှာ သူတို့ရဲ့ လွတ်လပ်မှုကို အသိလိုလက်လွတ်ဆုံးရှုံးအောင် လုပ်ရင်ကောင်းမလဲလို့ တွေးတောစိတ်ကူးယဉ်ပစ်ခဲ့ကြတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အဲဒါဟာ တခြားစားကျက်မှ မြက်တွေက အမြဲတမ်း ပိုပြီး စိမ်းစိုနေတယ်လို့ ထင်ရတာကြောင့်တော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အများစုကတော့ အခြေခံအားဖြင့် အတူတူပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့တွေ ကိုယ်စီကိုယ်စီဟာ မိခင်ဖခင်ကောင်းတွေရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာရိပ်အောက်မှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြတဲ့ ကလေးတွေဖြစ်ပြီး လောကမှာ တခြားအရာတွေထက်ပိုပြီး ကိုယ်ကိုယ်တိုင် မေတ္တာတရားပြည့်ဝတဲ့ မိခင်ဖခင်တွေ ဖြစ်လာချင်ကြလို့ပါပဲ။ မိန်းကလေးငယ် တစ်ယောက်ကို တစ်နှစ်သမီး မပြည့်ခင်မှာ ကစားချင်လာအောင်၊ အသက်နှစ်နှစ်အရွယ် မတိုင်ခင်မှာ စကားပြောပြီး ဇွန်းနဲ့စားဖို့၊ အသက်ခြောက်နှစ် ဒါမှမဟုတ် ရှစ်နှစ်အထိ အိမ်ကလေးတွေ အရုပ်ကလေးတွေနဲ့ ကစားဖို့၊ နောက် ဆယ့်နှစ်နှစ်ကျော်ကျော် ကျောင်းသူတစ်ယောက်အဖြစ် နေထိုင်ဖို့ စိတ်ဆန္ဒတွေ ဖြစ်လာစေတာဟာ သူ့မိခင်နဲ့ တူညီချင်တဲ့ စိတ်ကြောင့်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ သူမကို သင့်တော်ကောင်းမွန်တဲ့

၄၂ ■ မောင်စိုးသစ်

အိမ်ထောင်သည် ဘဝရောက်အောင်၊ သားသမီးတွေ မွေးဖွားချင်လာအောင် ဖြစ်စေတဲ့ တွန်းလှန်အန်တုလို့ မရနိုင်လောက်တဲ့ အင်အားတစ်ခုဟာလည်း အဲဒီစိတ်ကြောင့်ပဲ ရရှိလာခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင်တော့ တကယ့် အိမ်ထောင်မှုဘဝတွေ၊ သားသမီး မွေးဖွားရယူချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ ရှိလာကြလိမ့်မယ် မဟုတ်ပါဘူး။

ကျွန်တော် ပြောချင်တာက တကယ့် လူပျို၊ အပျို တစ်ယောက်ယောက်က ငါးမိနစ်လောက်အတွင်း သက်သေပြနိုင်လောက်တဲ့ ဇနီး ခင်ပွန်းတစ်ယောက် (သို့မဟုတ်) ကလေးတစ်ယောက်ကို ရယူတာဟာ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့ အကြောင်းအရင်းခံ တွေကြောင့်တော့ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာပါပဲ။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ အများစုဟာ လက်ထပ်ပြီး သားသမီးရယူလိုကြတာ မှန်ပေမယ့် ပထမဦးဆုံး သားသမီး ရှိလာတဲ့အချိန်မှာတော့ အမျိုးသမီး အတော်များများဟာ အချိန်အပိုင်းအခြားတစ်ခုမှာ ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်စိတ်၊ နောင်တရ ဝမ်းနည်းစိတ်ကလေးတွေ ဝင်လာတတ်ကြတယ် ဆိုတာ ငြင်းလို့မရနိုင်ပါဘူး။ အဲဒီစိတ်မျိုးဟာ နောက်ထပ် နောက်ထပ် ကလေးတွေ ထပ်ရလာတဲ့ အချိန်တွေမှာလည်း မကြာမကြာ ဝင်လာတတ်ပါတယ်။

မိခင်များနှင့် အပြောင်းအလဲလိုအပ်မှု။ ၄၃

ကျွန်တော်တို့ လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုထက် ပိုပြီးရိုးစင်းလှတဲ့၊ ဥပမာအားဖြင့် တောင်ပင်လယ်ဒေသ (သို့မဟုတ်) အာဖရိကမှာ ရှိတဲ့ ယဉ်ကျေးမှုတွေနဲ့ ပတ်သက် ပြီး ကျွန်တော် မြင်ဖူး ဖတ်ဖူးခဲ့တာတွေကနေ ပြောရရင်တော့ မိခင်ဘဝကို ကူးပြောင်းတဲ့ နေရာမှာ ကျွန်တော်တို့ ယဉ်ကျေး မှုတွေမှာ ရှိနေတဲ့ စွန့်လွှတ်ရမှုမျိုးတွေ ရှိပုံမရပါဘူး။ ပထမ ဦးဆုံး မိန်းကလေးငယ်တစ်ယောက်မှာ သူမရဲ့ ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်မှု လိုအပ်တဲ့ မောင်ငယ် ညီမငယ် တစ်ယောက် ရလာတဲ့ အသက်အရွယ် လေးနှစ်သမီး၊ ငါးနှစ်သမီးလောက် ကစပြီး ကလေးသူငယ် ပြုစုစောင့်ရှောက်မှုက စလာတတ် ပါတယ်။

ကလေးငယ်လေးတွေကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ရင်း၊ အစားအစာ ပြင်ဆင်ကျွေးမွေးရင်း၊ အဝတ်အစားလေးတွေ ချုပ်လုပ်ရင်းနဲ့ပဲ သူမဟာ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ အဓိက ကူညီ ပံ့ပိုးသူကလေး ဖြစ်လာရပါတယ်။ သူမရဲ့ အဲဒီဘဝကနေ တခြားကူးပြောင်းစရာ ကျောင်းတို့၊ ကောလိပ်တို့ မရှိသလို၊ တခြား အားမလိုအားမရ ဖြစ်လောက်စရာ ရွေးချယ်စရာ မျိုးလည်း မရှိပါဘူး။ (အလားတူအားဖြင့် ယောက်ျားလေး တွေ၊ လူကြီးတွေဆိုရင် အများအားဖြင့် အစားအစာ ရှာဖွေ ဖန်တီးရတဲ့ အလုပ်တစ်ခုတည်းနဲ့ပဲ ကလေးဘဝကစပြီး

အသက်ကြီးလာတဲ့အထိ တစိုက်မတ်မတ် လုပ်ကြရတာ ပါပဲ။) ကျွန်တော်တို့ အတွက်တော့ နည်းနည်း ငြီးငွေ့စရာ ပဲပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်ယဉ်ကျေးမှုမျိုးမှာမဆို နှစ်အတော် ကြာအောင် အချိန်ယူရတဲ့ လူကြီးတွေ လုပ်တဲ့ အလုပ်တွေကို သင်ယူရတာဟာ ကလေးတွေအတွက် အမြဲတမ်းတော့ စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ဒါကြောင့်မို့ ရိုးစင်းတဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုတည်း က အမျိုးသမီးတွေဟာ သူတို့တစ်တွေ လက်ထပ်ယူကြ၊ သားသမီးယူကြတဲ့အချိန်မှာ သူတို့တစ်တွေရဲ့ လှုပ်ရှား လုပ်ဆောင်မှုတွေကို ပြောင်းလဲပစ်ဖို့ မလိုအပ်သလို၊ သူတို့ မျှော်လင့် ယုံကြည်ထားတာတွေကိုလည်း စွန့်လွှတ်ပစ်လိုက်ဖို့ မလိုတာကို တွေ့ရပါတယ်။

သူမဟာ ဟိုတုန်းက သူမ လုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်တွေကို လုပ်နိုင်တာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အများကြီး ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ လုပ်နိုင်တာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူမ ဆွေမျိုးသားချင်း တွေရဲ့ ကလေးတွေ မဟုတ်ဘဲ သူမရဲ့ သားရင်း သမီးရင်း တွေဖြစ်ပြီး သူမ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေး၊ အဝတ်အစား ပြုလုပ် ဖန်တီးပေးရတာဟာလည်း သူမရဲ့ လင်ယောက်ျား၊ သူမရဲ့ သားသမီးတွေ ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။

သားသမီး ရှိလာမှာကို အမျိုးသမီး တော်တော်များ

များအတွက် အဟန့်အတား အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေတဲ့ အကြောင်းကတော့ သူတို့တွေအနေနဲ့ တခြား သက်တူ ရွယ်တူတွေနဲ့ အချိန်အတော်များများ ကင်းကွာ အထီးကျန် နေရလို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ “ကျွန်မကတော့ ဈေးဝယ်ထွက်ရ တာကို တကယ့် ပျော်စရာ လူမှုရေး လုပ်ငန်းတစ်ခုလို့ သဘောထားပါတယ်။ အဲဒီလိုမျိုး ခံစားရပါတယ်” လို့ အင်မတန် အလုပ်များတဲ့ မိခင်ငယ်တစ်ယောက် ပြောပြခဲ့ တာကို အမှတ်ရနေမိပါသေးတယ်။

အဲဒီ သီးသီးခြားခြား အထီးကျန်ရမှုမျိုးဟာ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးချင်းအလိုက် ကွဲပြားခြားနားပြီး အမျိုးမျိုးအထွေထွေ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ သားသမီးတွေကို အထောက်အပံ့ မပေးနိုင် နီးနီးကပ်ကပ်လည်း မနေနိုင်ဘဲ သူတို့ဘဝ သူတို့ ရုန်းကန် ဖြတ်သန်းနေကြရတဲ့ မိခင်တွေအနေနဲ့ကတော့ အချိန်ကာလ အတော်ကြာကြာ အထိတောင်မှ အဲဒါကို သဘောကျနှစ်သက်စရာလို့ မြင်တတ်ကြပါတယ်။ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာအောင် အလုပ်လုပ်လာခဲ့ရပြီး အလုပ်အပေါ် မှာသာ မဟုတ်ဘဲ အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေတွေကိုပါ သံယောဇဉ်ဖြစ်နေကြတဲ့ မိခင်တွေဟာ ကလေးတွေအပေါ် မှာ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေလိုပဲ အကန့်အသတ်နဲ့ ရှုမြင်တတ် ကြပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ အများစုနေထိုင်နေကြတဲ့ လူမှုအဖွဲ့ အစည်းတွေနဲ့ ရာသီဥတုမျိုးမှာတော့ မိခင်တစ်ယောက်ဟာ တစ်နေ့တာအချိန် တစ်ချိန်လုံးလိုလိုပဲ အိမ်ထဲမှာ နေထိုင် ရတတ်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အိမ်မှာ သူမ လုပ်ဆောင်ရမယ့် အလုပ်တွေ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိလို့ပါပဲ။ ပြီးတော့ သူမ အလုပ်လုပ်နေရင်း ကြည့်ရှုလို့ ရနိုင်တဲ့ လုံခြုံ စိတ်ချရပြီး စိတ်ကျေနပ်စရာ နောက်ဖေးဥယျာဉ်မျိုးတစ်ခု လောက် မရှိဘူးဆိုရင် ကလေးတွေကို အိမ်ထဲမှာ ထားတာ ကောင်းတယ်လို့ ယူဆမှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ကလေးတွေ ပြုစုစောင့်ရှောက်ရတဲ့ ငြီးငွေ့စရာဒဏ် ကို သည်းညည်းမခံနိုင်ကြတဲ့ အမျိုးသမီးတွေ (မိခင်အများစု လည်း တစ်ခါတစ်ခါ ဖြစ်တတ်တယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆ တယ်လေ) ဟာ တကယ်တော့ လားရာဘက်နှစ်ခုကနေ အဲဒီလို ဖြစ်လာအောင် တွန်းပို့ခံလိုက်ရတာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါတွေကတော့ သက်တူရွယ်တူ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ ကွဲကွာသွားရတာနဲ့ ကလေးတွေရဲ့ အဆက်မပြတ် တောင်း ဆိုမှုတွေကို အောင့်အည်းသည်းခံရတာတွေပါပဲ။

သဘာဝတရားကြီးဟာ လူ့အဖွဲ့အစည်းကို သိပ်ပြီး သီးသီးခြားခြား ကင်းကင်းပြတ်ပြတ် ဖြစ်စေချင်ပုံ မရဘူးလို့ ကျွန်တော်ကတော့ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လူသား

မျိုးနွယ်တွေရဲ့ အဆင့်ဆင့် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု ဖြစ်စဉ်အတွင်းမှာ မိန်းမသားတွေဟာ အရွယ်ရောက်ပြီးသူတွေနဲ့ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရသလို၊ တစ်နေ့တာရဲ့ အချိန်အများစုကို ကလေးတွေနဲ့ နေထိုင်ရဖို့ ပုံသွင်းထားလိုက်လေသလားလို့တောင် ကျွန်တော် သံသယ ရှိမိပါတယ်။

ရိုးရိုးစင်းစင်း ရှိလှတဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်း အတော်များများမှာ တဲငယ်ကလေးတွေဟာ သိပ်ပြီး အလှမ်းမဝေးတတ်ကြသလို၊ အဆက်အဆံလည်း ရှိနေတတ်ကြပါတယ်။ အဲဒီတဲကလေးတွေဟာ စုစုဝေးဝေး ရှိနေကြပြီး အဓိကအားဖြင့်တော့ အိပ်ဖို့နဲ့ သိုလှောင်သိမ်းဆည်းဖို့ အသုံးပြုကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ နံရံတွေနဲ့ တံခါးပေါက်တွေကိုလည်း စကားလှမ်းပြောလို့ ရအောင် လုပ်ထားကြတာ တွေ့ရပါတယ်။ အများအားဖြင့်တော့ ချက်ပြုတ်တာ၊ အဝတ်အစား လျှော်ဖွပ်တာနဲ့ ရက်ကန်းရက်လုပ်တာတွေကို အိမ်ရဲ့ ပြင်ပမှာပဲ လုပ်ကိုင်လေ့ ရှိကြပါတယ်။ ကျေးရွာတွေရဲ့ ရုပ်ပုံကားချပ်တွေမှာဆိုရင် အမျိုးသမီးတွေဟာ ကလေးတွေ အုံလိုက်ဝန်းရံနေတဲ့ အလည်ခေါင်ကွင်းပြောင်ပြောင်မှာ အလုပ်အတူတူ လုပ်နေကြတာကို တွေ့ရတတ်ပါတယ်။ အဲဒီလိုမျိုး အသက်ရှင်နေထိုင်ကြတဲ့ ဘဝမှာ သားသမီးရယူကြတာဟာ သူတို့ကို လူမှုဘဝနဲ့ ကင်းပြတ်မသွားစေနိုင်ပါဘူး။ သားသမီး မွေးဖွား

ရယူလိုက်တဲ့ အတွက် အဲဒီ လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ ရင့်ကျက် ပြည့်စုံတဲ့ အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်အဖြစ်ကို ရရှိသွားစေတယ်လို့ ဆိုရပါလိမ့်မယ်။

သူတို့ရဲ့ သားသမီးတွေကို မေတ္တာတရားနဲ့ တကယ့် ချစ်မြတ်နိုးကြတဲ့ အမျိုးသမီးတွေတောင်မှ မိခင်ဘဝမှာ အစဉ် တစိုက် စိတ်ဆင်းရဲရမှုမျိုးတွေ ရှိတယ်ဆိုတာကို ဝန်ခံပြောဆို တာမျိုး ကျွန်တော် ကြားခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ တချို့မိခင်တွေက အဲဒီခံစားမှုတွေဖြစ်တဲ့ နောင်ဖွဲ့ကန့်သတ် ခံရတာမျိုး၊ အထီးတည်း ကွဲကွာနေတာမျိုးတွေကို သက်သာ ရာရနိုင်အောင် လုပ်ဆောင်ကြတဲ့ နည်းလမ်းတွေလို့ စဉ်းစား နေခဲ့မိပါတယ်။

အားလုံးထဲမှာ ပထမဦးဆုံး စဉ်းစားမိခဲ့တာကတော့ ကလေးထိန်းကျောင်းတွေပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကန့်သတ်မှုတွေ အများကြီး ရှိနေပါတယ်။ ကောင်းပါတယ်လို့ ပြောရလောက် တဲ့ အဆင့်မှာ မရှိကြပါဘူး။ တချို့ လူ့အဖွဲ့အစည်းတွေမှာဆို အဲဒီကျောင်းမျိုး လုံးဝတောင် မရှိတာ တွေ့ရပါတယ်။ မိဘ အတော်များများအတွက်ကတော့ အဲဒီ ကျောင်းမျိုးတွေဟာ သိပ်အကုန်အကျ ကြီးမြင့်လှပါတယ်။

ချက်ချင်းလက်ငင်း ကျွန်တော်တို့ ဝန်ခံနိုင်တာ ကတော့ ကလေးထိန်းကျောင်းတွေကို စဦး စဉ်းစား တည် ထောင်ခဲ့ကြသူတွေအနေနဲ့ အဲဒီကျောင်းတွေဟာ ဖိစီးကန့်

မိခင်များနှင့် အပြောင်းအလဲလိုအပ်မှု ■ ၄၉

သတ်ခံနေရတဲ့ မိခင်တွေအတွက် သက်သာပျောက်ကင်းနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတစ်ခုလို့ မယုံကြည်ခဲ့ကြတာပါပဲ။ သူတို့က ကလေးတွေကို သူတို့နဲ့ကလေးတွေ အိမ်မှာ ရနိုင်လောက်တဲ့ နေရာအကန့်အသတ်မျိုး၊ ပစ္စည်းကိရိယာမျိုးနဲ့ အဖော်အပေါင်းမျိုးတွေကို အစားဖန်တီးပေးချင်ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလိုမှ သူတို့လေးတွေဟာ မှန်ကန်သင့်မြတ်တဲ့ အခြေအနေနဲ့ ဖွံ့ဖြိုးရင့်ကျက်လာကြလိမ့်မယ်လို့ ယူဆခဲ့ကြပါတယ်။ ကလေးတွေမှာရှိတဲ့ ပင်ကိုစွမ်းအားသတ္တိအကြောင်း သိမြင်နားလည်လာကြတဲ့ မိဘတွေကို သူတို့က အကူအညီပေးချင်ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတော့မှ မိဘတွေဟာ အိမ်မှာ အလုပ်ကောင်းကောင်း လုပ်နိုင်ကြမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကလေးထိန်းကျောင်းတွေဟာ မိခင်တွေကို သူတို့ရဲ့ တာဝန်ရှိမှုကို စွန့်ပစ်ချင်လာအောင် တွန်းအားပေးနေတာ ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ ဝေဖန်ချက်ကိုတော့ ကလေးထိန်းကျောင်းတည်ထောင်သူ ပညာရေးသမားတွေက အပြင်းအထန် ငြင်းဖျက်ခဲ့ကြပါတယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ ဆရာ၊ ဆရာမတွေနဲ့ သဘောထား ညီညွတ်တယ်လို့ ဆိုရပါလိမ့်မယ်။ ကောင်းမွန်တဲ့ ကလေးထိန်းကျောင်းတွေ၊ ကျွန်တော် သိခဲ့တဲ့ မိခင်တွေကတော့ သူတို့ကလေးတွေရဲ့ အကျိုးစီးပွား ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု

၅၀ ■ မောင်စိုးသစ်

အတွက် စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံကြပြီး သူတို့ဘာသာ သူတို့လည်း ရသမျှကို သင်ယူခဲ့ကြတာပါပဲ။ မိခင် အနည်းအပါးလောက်ကတော့ နေ့ကလေးထိန်းကျောင်းတစ်ခုကို သူတို့ကိုယ်တိုင် တခြား ပိုပြီး စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်စရာ တစ်ခုခု လုပ်နေတဲ့ အချိန်မှာ ကလေးတစ်ယောက်ကို သွားပို့ထားဖို့ နေရာတစ်နေရာအဖြစ်ပဲ သဘောထားတတ်ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကောင်းတဲ့ကျောင်းမျိုးနဲ့ကျရင် သူတို့ဟာ အဲဒီလို လုပ်လို့ မရကြတော့ပါဘူး။ ပြီးတော့လည်း လျစ်လျူရှုခံထားရတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်အတွက် တစ်နေ့မှာ နာရီနည်းနည်းလောက် ကောင်းကောင်းပြုစောင့်ရှောက်ခံရရင်ပဲ မဆိုးလှဘူးလို့ ဆိုရမှာပေါ့လေ။

လုပ်ရကိုင်ရတဲ့နေရာမှာ အခက်အခဲရှိ၊ စိတ်အနှောင့်အယှက်လည်း ဖြစ်ရပေမယ့် သားသမီးကို တကယ်ချစ်တဲ့ မိခင်တစ်ယောက် သူမရဲ့ကလေးကို ကလေးထိန်းကျောင်းကို ပို့တာဟာ ကလေးရဲ့ ကောင်းကျိုး တစ်ခုတည်းအတွက်သာ မဟုတ်ဘဲ၊ တစ်နေ့ကို (၂) နာရီလောက် ကလေးကို သူမရဲ့ အုပ်ချုပ်မှုအောက်မှာ မထားဘဲ၊ ကျောင်းမှာ ထားတဲ့အတွက် သူမဟာ သူမရဲ့ ကလေးအတွက် ပိုပြီး မိခင်ကောင်းဖြစ်လာအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်တယ်လို့ နားလည်ခံယူထားလို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါကို ကောင်းတယ်လို့ ကျွန်တော်လည်း ယူဆပါတယ်။

မိခင်များနှင့် အပြောင်းအလဲလိုအပ်မှု။ ၅၀

ကျွန်တော် နယူးယောက်မှာနေခဲ့တုန်းက ကျွန်တော့် သားသမီးတွေဟာ ငယ်ကြပါသေးတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်ရဲ့ ဇနီးသည်ဟာ မနက်ပိုင်းနဲ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွေမှာ ကလေးတွေနဲ့ ဗဟိုပန်းခြံကို နေ့တိုင်းလိုလို သွားလေ့ ရှိပါတယ်။ တခြားမိခင်တွေလည်း အဲဒီလိုပဲ သတို့ကလေးတွေကို ခေါ်လာကြတာပါပဲ။ အဲဒီထဲမှာ သူတို့ကလေးတွေအတွက် ကျွန်တော်ဆီက အကြံဉာဏ်လာတောင်းခဲ့ကြဖူးတဲ့ မိခင်တွေလည်း ပါတာပေါ့လေ။ သတို့က သူတို့ရဲ့ တိုက်ခန်းတွေမှာ ပန်းခြံပါတာကို ပိုကြိုက်ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လိုအပ်ရင်လည်း မိုင်ဝက်လောက် လမ်းလျှောက်ချင် လျှောက်ရပါစေပေါ့။ တကယ်တော့ သူတို့ဟာ သူတို့ရဲ့ သားသမီးတွေအတွက် လေကောင်းလေသန့်နဲ့ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းကို ပေါင်းစပ်ပေးခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ကိုယ်တိုင် အတွက်လည်း လူမှုဆက်ဆံရေး ပိုကောင်းလာတယ်လို့ ယုံကြည်ခဲ့ကြပါတယ်။ သားသမီးတွေ ကြီးပြင်းလာဖို့ရော မိခင်တွေ စိတ်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်မှုရဖို့ အတွက်ပါ သင့်တော်တဲ့ နေရာတစ်ခု ရှာထားတာတွေကတော့ ကောင်းပါတယ်။

တခြားနေရာတွေမှာ ကျွန်တော်တို့ သွားနေကြည့်ခဲ့ကြတဲ့ အချိန်မှာ ပန်းခြံကောင်းကောင်းတွေ မရှိသလောက် နည်းပါးတာနဲ့ မိခင်တွေလည်း ပန်းခြံကို အတော်အသုံးနည်းပါးကြတာကို တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ တိုက်ခန်းတွေမှာ နေထိုင်

ကြတဲ့သူတွေလောက်ပဲ ပန်းခြံကို နှစ်သက်သဘောကျကြတာ ဖြစ်တယ်လို့ ပြောရမယ်ထင်ပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ ပြတင်းပေါက်တွေကနေ ကြည့်လိုက်ရင် မြက်ခင်းကလေးတွေ မြင်နိုင်တဲ့ အိမ်မျိုး ပိုင်ဆိုင်ကြတဲ့သူတွေအတွက်ကတော့ အိမ်ထဲမှာ နေရတာကို ကျေနပ်နှစ်သက်တတ်ကြပါတယ်။

တကယ်တော့ မိခင်တွေအနေနဲ့ သူတို့ရဲ့ သားသမီးတွေကို ချန်ထားပစ်ခဲ့စရာ မလိုသလို၊ သူတို့ရဲ့ အိမ်မှုကိစ္စတွေကိုလည်း လျစ်လျူရှုထားခဲ့စရာ မလိုဘဲ စုဝေးတွေ့ဆုံဖို့ လွယ်ကူတဲ့၊ ပိုပြီး ကောင်းမွန်တဲ့ နည်းလမ်းတွေ ရှိရပါမယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ ကြီးမားတဲ့ ကုန်တိုက်သစ်ကြီးတွေဟာ ဘယ်ကုန်တိုက်မှာမှ ကြီးကြီးမားမားနဲ့ နှစ်သက်ကြည့်နူးစရာကောင်းတဲ့ မိခင်နဲ့ ကလေးများအတွက် ကလပ်တွေ ဘာဖြစ်လို့ ထည့်ပြီး ဆောက်မထားရတာလဲဆိုတာကို စဉ်းစားနေမိပါတယ်။ အသက်အရွယ် အမျိုးမျိုးရှိတဲ့ ကလေးတွေအတွက် ပြင်ပကစားကွင်းတွေနဲ့ အတွင်းပိုင်း ကစားခန်းကြီးတွေ ရှိရပါမယ်။ အဆောက်အအုံကြီးထဲမှာ ကစားစရာကားတွေ၊ အရုပ်တွေနဲ့ ကစားဖို့ ဆေးရောင်ခြယ်ဖို့ အခန်းတွေ ရှိရပါမယ်။ လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်ပုံအလိုက် ဒီလိုခွဲခြားပြီးထားမယ်ဆိုရင် ကလေးတွေအနေနဲ့ ပိုပြီး အာရုံဝင်စား ငြိမ်သက်လာနိုင်ပါတယ်။ မိခင်တွေအချင်းချင်း သူတို့ရဲ့ ကလေးတွေကို စောင့်ကြည့်ရင်း ထိုင်ပြီး စကားပြော

မိခင်များနှင့် အပြောင်းအလဲလိုအပ်မှု ■ ၅၃

ပြောနိုင်အောင် သက်သောင့်သက်သာရှိတဲ့ ကုလားထိုင် မျိုးတွေ ရှိရပါမယ်။

မိခင်တွေက သူတို့ရဲ့ ကလေးတွေကို စိတ်ချလက်ချ ထားခဲ့ပြီး ဈေးဝယ်နိုင် အလှပြုပြင်နိုင်အောင်၊ မိခင်ချင်း စုစည်းဆောင်ရွက်တဲ့ အလုပ်တွေ လုပ်နိုင်အောင် ကလေး ထိန်းကျောင်းက ဆရာမတစ်ယောက် ကြီးကြပ်တဲ့ အခန်း တစ်ခန်းလည်း ရှိသင့်ပါတယ်။ ဥပမာအားဖြင့် ပန်းချီသင် တန်းတွေ၊ စက်ချုပ်သင်တန်းတွေနဲ့ ဖက်ရှင်ပြပွဲတွေကို စိတ် ဝင်စားကြတဲ့ မိခင်တွေ သူတို့လုပ်ချင်ရာလေးတွေ လုပ်နိုင် အောင်ပေါ့လေ။ စာအုပ်တွေ၊ လောလောဆယ်ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေ (သို့မဟုတ်) ကလေးပြုစုစောင့်ရှောက် ရေး စတာတွေကို အပတ်စဉ် စုပေါင်းဆွေးနွေးနိုင်တဲ့ သီးသန့် ကလပ်တွေ ရှိရပါမယ်။ လုပ်လို့ရနိုင်တာတွေကတော့ အများ ကြီး ရှိနေပါတယ်။ တကယ် မရှိမဖြစ် အရေးကြီးတာတွေ ကတော့ မိခင်တွေမှာ အချင်းချင်း စုစုဝေးဝေးတွေ့ဆုံနွေးထွေး ပျော်ရွှင်လို့ ရသလို၊ သူတို့ရဲ့ သားသမီးတွေကိုလည်း ပျူပျူ ငှာငှာ ကြိုဆိုမယ့် နေရာမျိုးတွေ ရှိရပါလိမ့်မယ်။

သီတင်းပတ်တိုင်း တူညီတဲ့ အစီအစဉ်နဲ့ လှုပ်ရှား ဆောင်ရွက်မှုတွေ ရှိတဲ့၊ အမျိုးသမီး တစ်ဦးချင်းစီက အဲဒီ အချိန်၊ အဲဒီနေရာမှာ သိဟောင်းကျမ်းဟောင်းတွေနဲ့ ဖျော်လင့် ပြီး အလှအထတစ်ခုအနေနဲ့ လာရောက် နိုင်တဲ့ နေရာတစ်ခု

ကို ကျွန်တော် ပုံဖော်ကြည့်ပါတယ်။ အဲဒီလိုဆိုရင် သူတို့ရဲ့ သားသမီးတွေလည်းသူတို့ရဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်ပြီးသား ကလေးတွေနဲ့ တွေ့ဆုံခွင့် ရကြပါလိမ့်မယ်။

ဒီလို ကလပ်မျိုး မရှိတာဟာ ကုန်တိုက်ကြီးတစ်ခုကို တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်တဲ့သူတွေမှာ ဘယ်သူကမှ အဲဒီအတွေး၊ စိတ်ကူးမျိုး မရှိလို့ဘဲလား၊ ကုန်တိုက်ကြီးက တစ်စတစ်စ လူသိများလာပေမယ့် သူ ထည့်သွင်း စီစဉ်ပေးထားတာတွေ အတွက် ဝင်ငွေပြန်ရပါမလားဆိုပြီး သံသယ ရှိနေကြလို့လား ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် မသိပါဘူး။ မိခင်တွေကတော့ အခကြေးငွေ ပေးကြမှာပဲလို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။

ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွေအားလုံးအနေနဲ့လည်း တနင်္လာနေ့၊ ကနေ့ စနေနေ့အထိ မိခင်တွေ၊ ကလေးတွေ တွေ့ဆုံနိုင်တဲ့ နေရာတစ်ခုကို ဖန်တီးပေးဖို့ စိတ်ဝင်စားသင့်ကြတယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆပါတယ်။ ဝန်းထဲမှာ ဒန်းတွေ၊ လျှာတွေ၊ သဲကျင်းတွေနဲ့ မိခင်တွေအတွက် ကုလားထိုင်တွေ ရှိရပါမယ်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းရဲ့ အောက်ထပ်ပိုင်းမှာ ကလေးတွေကစားဖို့ အခန်းတွေ ထားပေးရပါမယ်။ တကယ်လို့များ ရန်ပုံငွေ လုံလုံလောက်လောက် ရှိမယ်ဆိုရင် ကလေးထိန်းကျောင်းက ဆရာမတစ်ယောက်ကို ငှားရမ်းသင့်ပါတယ်။ ဒါဆိုရင် ဆရာနဲ့ မိခင်တချို့က ကလေးတွေ ကစားကြတာကို အလှည့်ကျကြီးကြပ်နိုင်မှာ ဖြစ်ပြီး၊ အဲဒီအချိန်မှာ

အရထီကောင်ကင် စာအုပ်တိုက်

မိခင်များနှင့် အပြောင်းအလဲလိုအပ်မှု ■ ၅၅

ကျွန်တို့ မိခင်တွေအနေနဲ့ အစီအစဉ်ချထားတဲ့ အုပ်စုအလိုက် အပန်းဖြေအနားယူမှု ဆိုင်ရာ၊ ယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာ၊ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်မှုတွေကို အေးအေးဆေးဆေး ပြုလုပ်နိုင်ကြမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ တချို့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွေကတော့ ပုံမှန် ကလေးထိန်းကျောင်းတွေ စည်းရုံးတည်ထောင်ထားတာတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ အဲဒီကျောင်းတွေဟာ နေ့စဉ်ကလေးထိန်းကျောင်းတွေမှာ ထားဖို့ တတ်နိုင်ကြတဲ့ မိဘတွေအတွက် ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုတော့ ကျွန်တော်က ကလေးအတော်များများကို ကြီးကြပ်ထိန်းကျောင်းနိုင်သလို မိခင်အတော်များများကိုလည်း လူမှုရေးလှုပ်ရှားမှုတွေ လုပ်ဆောင်တဲ့နေရာမှာ ကြီးကြပ်ပေးနိုင်တဲ့ စနစ်တစ်ခုကို စဉ်းစားကြည့်နေပါတယ်။

မိခင်တွေရဲ့ အထီးကျန်ဖြစ်မှု ပြဿနာအတွက် တခြားအဖြေ အတော်များများလည်း ရှိနိုင်ကောင်းပါလိမ့်မယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ မိခင်တွေကို ပိုပြီး ရှေးဦးကျတဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းတွေမှာ မတောင်းဆိုဘဲနဲ့ ရရှိနိုင်ခဲ့ကြတဲ့ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းဘဝ၊ ရွှင်မြူးပျော်ရွှင်စရာတွေနဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားတက်ကြွစရာတွေကို ပေးအပ်နိုင်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ ရှာဖွေမရနိုင်ဘူးလို့တော့ ကျွန်တော်က ဘယ်တော့မှ ယုံကြည်လိမ့်မယ် မဟုတ်ပါဘူး။

မိဘများ၏ ရန်ပွဲများ

မိဘတွေ ရန်ဖြစ်ကြတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စေ့ချင်းကို ပြောနိုင်တဲ့ အချက်တစ်ခုရှိတယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆပါတယ်။ အဲဒါကတော့ ရန်လုံးလုံးမဖြစ်ကြတာ ပိုကောင်းတယ် ဆိုတာပါပဲ။

ဒါပေမယ့် အမြဲလိုလို ဖြစ်နေကြတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ လင်နဲ့မယား အသီးသီးကြားမှာ မပြေမလည် ဖြစ်ကြတဲ့ အတိုင်းအဆနဲ့ ဖြစ်ကြပုံ အမျိုးမျိုး ကွဲပြားခြားနားတတ်ကြပါတယ်။ တချို့လင်ယောက်ျားတွေနဲ့ ဇနီးမယားတွေက သူတို့အနေနဲ့ ဘယ်တော့မှ အော်တာ ဟစ်တာ၊ တကျွံကျွံလုပ်တာ ဒါမှမဟုတ် ပွစ်ပွစ် လုပ်တာမျိုး မလုပ်ဘူး။ နောက်ဆုံး ဒေါသတကြီး စိမ်းစိမ်းကြည့်တာမျိုး တောင် မလုပ်ဘူးဆိုပြီး သန့်ရှင်းချထားတတ်ကြတာလည်း ရှိပါတယ်။ တကယ်ပါပဲ တချို့ဆို နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့

အရှင်ကောသိကင်္ဂါ ဓာရုပ်တိုက်

တာမျိုးတောင် မလုပ်ဘဲ ကိုယ့်ရဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်က သဘော
မကျတာ တွေ့ရုံနဲ့ကို အလျော့ပေးလိုက်လျော့တတ်ကြပါ
တယ်။ သူတို့က ချက်ချင်းကြီး နာခံအောက်ကျို့လိုက်ရ
တာမျိုး ဖြစ်သွားတတ်တဲ့ ဒေါသစိတ်ကို ကြောက်ကြပါ
တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒါတွေအားလုံးဟာ အနည်းဆုံး ဒေါသ
နည်းနည်းလေးပါတတ်တဲ့၊ သဘောထားမညီညွတ်မှုဖြစ်တဲ့
ရန်ပွဲပုံစံတွေပါပဲ။ ကျွန်တော်က လုံးလုံးပြဿနာမတတ်
နိုင်တဲ့ တွေးခေါ်မြော်မြင်ပုံ ကွဲပြားခြားနားတာမျိုးကိုတော့
ဆွေးနွေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

သဘောတရားအရ ခံစားမှုအရာမှာ အလုံးစုံညီညွတ်
ပြေလည်မှုရှိတဲ့ မိဘတွေနဲ့ ကြီးပြင်းခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ကလေး
တစ်ယောက်အတွက် ပိုပြီးကောင်းတယ်ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်
တော်တို့ ဝန်ခံရပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် တခြားပုံစံတစ်မျိုး
စဉ်းစားမယ်ဆိုရင် အဲဒါဟာ ဘဝအတွက် ပြီးပြည့်စုံမှု ရှိတဲ့
ပြင်ဆင်မှုတစ်ခုပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အနွေးနဲ့အမြန် ဆိုသလိုပဲ
ကလေးတစ်ယောက်ဟာ တခြားကလေးတွေ၊ လူကြီးတွေ
နဲ့ သူကိုယ်တိုင်ကိုပဲ သူ့နည်းသူ့ဟန်နဲ့ ဖြတ်သန်းခဲ့ကြ၊
အန္တရာယ် မရှိတဲ့ပုံစံနဲ့ အများအားဖြင့် ဖော်ထုတ်ပြသခဲ့ကြတဲ့
ဒေါသတရားမျိုးကို တစ်ခါတစ်ခါတော့ ဖြစ်မိတတ်တာပဲ
ဆိုတာကို သိလာမှာလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

၅၈ ■ မောင်စိုးသစ်

သေချာတာကတော့ ကလေးတစ်ယောက် အနေနဲ့ တကယ့်ပြင်းထန်တဲ့ ဒေါသတရားနဲ့ အရုပ်ဆိုး အကျည်းတန် တဲ့ စိတ်ခံစားမှုတွေကို သူ့ရဲ့ မိဘတွေဆီက မဟုတ်ဘဲ တခြားသူတွေဆီကနေ သိမြင်နားလည်တာက ပိုကောင်း ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ဆိုတော့ သူ့ရဲ့ အခြေခံလုံခြုံမှုဟာ သူ့မိဘနှစ်ပါးရဲ့ ဆက်ဆံရေး ခိုင်မာအားကောင်းမှုပေါ်မှာ မူတည်နေတယ်ဆိုတာ သူ သိနေလို့ပါပဲ။

သူတို့ရဲ့ ဒေါသစိတ်ကို ဂရုတစိုက် ထိန်းချုပ်ပြီး ကြိုးစားဟန်လုပ်ထားတဲ့ အမူအရာမျိုးလောက်သာ ဖော်ပြ တတ်ကြတဲ့ မိဘမျိုးတွေနဲ့ မှန်မှန်ကန်ကန် စနစ်တကျ ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြရတဲ့ ကျွန်တော်တို့ အများစုဟာ မိဘတွေရဲ့ ဒေါသကို ဖော်ပြပုံ ဖော်ပြနည်း၊ ဖိစီးထိန်းချုပ်ပုံ ထိန်းချုပ် နည်းနဲ့ အဲဒီဒေါသကြောင့် ကလေးတွေအပေါ်မှာ ဘယ်လို သက်ရောက်မှု ရှိတတ်တယ် ဆိုတဲ့ ကိစ္စမှာ အရေးအကြီးဆုံး အချက် ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို စဉ်းစားမိတတ်ကြပါတယ်။

ဒါပေမယ့် စိတ်ကုဆရာဝန်တွေရဲ့ လုပ်ငန်းဆောင် တာတွေက ကလေးတွေဟာ သူတို့မိဘတွေရဲ့ ဖြစ်လာနိုင်တဲ့ စိတ်ခံစားမှုတွေကို ရုတ်ချည်း စူးစမ်းသိမြင်တတ်တာမျိုးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဘယ်လောက် အခြေခံ ကျကျ သိကြတယ်ဆိုတာကို ရှင်းရှင်းလင်းရှင်း ဖော်ပြ

တတ်ပါတယ်။ ကလေးတွေဟာ မိနစ်ပိုင်းလောက်အတွင်း ပြီးသွားတတ်တဲ့ ဆူပူကန့်ကွက် ပြောဆိုမှုမျိုးထက် တစ်နေ့ ကုန်ကြာအောင် တင်းမာပြီး ငြိမ်သက်နေတာမျိုးကို ပိုပြီး စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။

မိခင်တစ်ယောက်က ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်နဲ့ ပစ်ခေါက်လိုက်တာ၊ ဖခင်တစ်ယောက်က သူမရဲ့ မျက်နှာကို ပစ်ရိုက်လိုက်တာမျိုး လုပ်ဖို့ဆိုတာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်။ အဲဒါထက်စာရင် ခွင့်ပြုလိုက်တာက ပိုကောင်းပါတယ်။ တခြားမိဘတစ်ဦးရဲ့ ရင်ထဲမှာ စွဲစွဲမြဲမြဲ နာကျင်ကျန်စေခဲ့နိုင်တဲ့ (သို့မဟုတ်) ကလေးတစ်ယောက်ကို အချိန်အကြာကြီး ကြောက်ရွံ့စေနိုင်တဲ့ ရက်ရက်စက်စက် စော်ကားမှုမျိုး၊ ခြိမ်းခြောက်မှုမျိုးထက်စာရင်တော့ ထိုးလိုက် ရိုက်လိုက်တာက ပိုပြီးကောင်းရင် ကောင်းနိုင်ပါတယ်။ ရုပ်ပိုင်းအရပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ စိတ်ပိုင်းအရပဲဖြစ်ဖြစ် နာကျင်ခံစားမှုဟာ နာကျင်ခံစားစေတာပါပဲ။ အဲဒါတွေဟာ လူတစ်ယောက်အတွက် ဒေါသဖြစ် ခါးသီးကျန်ခဲ့စေတတ်သလို၊ တခြားတစ်ယောက်အတွက် အပြစ်တစ်ခု ဖြစ်ကျန်ခဲ့စေတတ်ပါတယ်။ တဖြည့်ဖြည့် ဖြစ်ကျန်နေတတ်တာမျိုးတွေပေါ့လေ။ ပျော့ပျောင်းတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းချုပ်မှုမျိုးအတွက် တခြားအကြောင်းတစ်ချက်ကတော့ ထိုးတာရိုက်တာတွေ၊ ဒါမှမဟုတ် အော်

ငေါက်တာမျိုးတွေဟာ ရှက်စရာ ကောင်းပါတယ်ဆိုတဲ့ ခံစားမှုမျိုးနဲ့ ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြတဲ့ မိဘတွေအဖို့ တကယ်လို့ အဲဒီလိုမျိုး သူတို့လုပ်လိုက်မိပြီဆိုရင် အချိန်အကြာကြီး မလုပ် ထိုက်လေခြင်းဆိုပြီး ခံစားနေရနိုင်ပါတယ်။

တကယ်လို့ ကလေးတစ်ယောက်ရှေ့မှာ ပြဿနာ ပေါ်လာတဲ့အခါမျိုး မိုက်မိုက်မဲမဲ အဲဒီပြဿနာကို ဆက်ပြီး အမှားမှားအယွင်းယွင်း လုပ်မယ့်အစား ရန်ဖြစ်တာကို ခဏ ရွှေ့ဆိုင်းထားလိုက်ရင် ကောင်းမလား။ တကယ်တော့ သူတို့ တွေသာ အဲဒီအချိန်မှာ ရွှင်ရွှင်ပျပျ ဆက်ဆံနိုင်မယ်ဆိုရင် ရှောင်လွှဲလို့ မရနိုင်ဘူး ထင်ရတဲ့ အဲဒီပြဿနာကို သူတို့ နှစ်ယောက်တည်း ရှိတဲ့ အချိန်အထိ ခဏရှောင်လွှဲထားလိုက် တာက မိဘတွေအတွက်ပိုပြီး အသိပညာ ရှိရာကျတာ အသေ အချာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ (သူတို့တွေဟာ ရန်ဖြစ်တာကို မေ့ရင် တောင် မေ့သွားနိုင်တယ်) ဒါပေမယ့်လို့ သူတို့ရဲ့ ကလေး ရှေ့မှာပဲ တစ်နာရီလောက်ကြာအောင် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ပြစ်တင်ပြောဆိုနေမယ်ဆိုရင်တော့ ဘယ်လိုရလဒ်မျိုး ရလာ မယ်လို့ ပြောဖို့ ခက်သွားမှာပါပဲ။ ကလေးတစ်ယောက် ကြောင့် ရန်ဖြစ်တာကို ရပ်ဆိုင်းလိုက်တာဟာ အဓိပ္ပာယ် ရှိသလို လက်တွေ့လည်း ကျပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရှိဖို့နဲ့ အခါအခွင့် သင့်ဖို့လည်း

အရေးကြီးပါတယ်။ ကလေးက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ပြောနေတဲ့ အသံတွေကို တံခါးပေါက်ကနေ ကြားသွားမယ်၊ သုန်မှုန်ပြီး အပြစ်တစ်ခုခု ဖြစ်နေပုံရတဲ့ မိဘတွေကို သူ တွေ့သွားမယ်၊ သူတို့ဟာ ထူးထူးခြားခြား ငြိမ်သက်နေမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် သူတို့ကို စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ အခန်းထဲက ထွက်သွားဖို့ အမိန့်ပေး မယ်ဆိုရင်တော့ သူဟာ တကယ်ဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေထက် ကို ပိုပြီး ဆိုးဆိုးဝါးဝါး တွေးထင်စဉ်းစားသွားပါလိမ့်မယ်။ လူမှုရေး နည်းပရိယာယ်တစ်ခုသုံးပြီး ရှင်းလင်းပြောပြတာက ပိုပြီး ကောင်းတာပေါ့လေ။ ဥပမာ- “ဖေဖေတို့ မေမေတို့မှာ စိတ်ဆိုးစရာ ပြဿနာတစ်ခု ဖြစ်နေလို့ပါကွာ၊ လာ တို့တွေ တခြားတစ်ခုခု လုပ်ကြတာပေါ့” ဆိုတာမျိုးပေါ့ဗျာ။

ခင်ဗျားတို့ကတော့ ကျွန်တော်က ရန်ဖြစ်တာတွေဟာ မလွဲမရှောင်သာ ကိစ္စမျိုးလို့လည်းပြောရဲ့၊ ပြီးတစ်ခါ အဲဒီ လို ရန်ဖြစ်တာတွေဟာ ကလေးတွေကို ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးနဲ့ စိတ်ထိခိုက်သွားစေနိုင်တယ်လို့ ပြောပြန်ရော၊ လုံးချာလိုက် နေတာပဲလို့ ထင်ကြမှာပါပဲ။ နည်းနည်းလေးပိုပြီး အပြု သဘော ကျွန်တော်တို့ သဘောထားကြရအောင် နော်။

အရေးအကြီးဆုံးအချက်က မိဘတွေရဲ့ ရန်ပွဲတွေမှာ သူတို့ရဲ့ အပြောအဆို အမူအရာတွေနဲ့ ရန်ဖြစ်တဲ့ အကြိမ် အရေအတွက်တွေ မဟုတ်ဘဲ မိဘနှစ်ပါးရဲ့ အခြေခံဆက်ဆံ

၆၂ ■ မောင်စိုးသစ်

ရေးနဲ့ သူတို့ရဲ့ ရန်ပွဲတွေမှာ သူတို့ဖွင့်ထုတ် ဖော်ပြလိုက်တဲ့ ဖော်ပြချက်တွေသာ ဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ တကယ်လို့ သူတို့ဟာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် နှစ်နှစ် ကာကာ ချစ်ကြမယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လေးစားမှု ရှိကြမယ်။ ဘဝရည်မှန်းချက်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီးလည်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အခြေခံအားဖြင့် သဘောထား ညီညွတ်မှုရှိကြမယ်။ သူတို့နဲ့ ကလေးတွေမှာ သူတို့တပ်ဆင် ပေးချင်တဲ့ တွေးမြင်ယုံကြည်မှုတွေပေါ်မှာလည်း အခြေခံ အမြင်ချင်း တူကြမယ်ဆိုရင်၊ သူတို့ ရန်ဖြစ်တဲ့အခါမှာလည်း သိပ်အရေးမကြီးတဲ့ ငွေကြေးကိစ္စ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းကိစ္စ၊ ဖဲရိုက်တဲ့ကိစ္စ၊ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးရာ ဝတ်စားဆင်ယင်မှု စတာမျိုး တွေလောက်ပဲ အဓိက ဖြစ်ကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ ရန်ပွဲတွေကို လည်း ဖြစ်နိုင်သမျှ အမြန်ဆုံးရပ်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားကြမယ်ဆိုရင် တော့ သူတို့ကြောင့် သူတို့ကလေးတွေ သိပ်စိတ်ထိခိုက် ခံစားကြရမယ် မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ဟာ တကယ်ဖြစ်နေတဲ့ ရန်ပွဲ တွေကနေ ကျိန်ဆဲတိုင်းထွာမှုတချို့ကို ဘယ်လိုဖယ်ရှားပစ် ကြမယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီရန်ပွဲတွေကနေ ပညာရေးဆိုင်ရာ တန်ဖိုး အနည်းအကျဉ်းလောက်ကိုတောင် ဘယ်လို ရယူနိုင် ကြမယ်ဆိုတာကို နည်းနည်းပိုပြီး အသေးစိတ်ကျကျ ပြောဆို ဆွေးနွေးနိုင်ပါသေးတယ်။

အရထီကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကလေးငယ်ကလေးတွေက သူတို့မိဘတွေရဲ့ ဒေါသ (သူတို့ကိုယ်တိုင်ရဲ့ ဒေါသ) နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပူပင်သောက ဖြစ်ရတတ်တဲ့ အဓိကအကြောင်းတွေထဲက တစ်ခုကတော့ သူတို့ကိုယ်တိုင်ရဲ့ ဒေါသဟာ လူကြီးတွေရဲ့ ဒေါသထက် ပိုပြီး ပြင်းထန်ကြမ်းတမ်း၊ ပိုပြီး အရိုင်းဆန်ဆန် ဖြစ်ပေါ် တတ်လို့ပါပဲ။

ကလေးငယ်လေးတွေဟာ သူတို့တွေအနေနဲ့ သူတို့ မိဘကို ဒေါသထွက် စိတ်ဆိုးလာတဲ့အချိန်မှာ အချိန်ပိုင်း ခဏပန်းလောက်တော့ အဲဒီအဖေ (သို့မဟုတ်) အမေကို သုတ်သင်ဖယ်ရှား ပစ်ချင်တတ်ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ ဟာ သူ့မိဘတွေပေါ်မှာပဲ လုံးဝမှီခိုအားထားနေရတယ်။ မိဘတွေဟာ သူ့ကိုလည်း ချစ်ကြတယ်ဆိုတာကို သိနေတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်နဲ့ အပြစ်ရရှိမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်တွေ ပြည့်လျှမ်းနေတတ်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ဒေါသစိတ်ကို ထိန်းချုပ် နိုင်ဖို့ သူ့ရဲ့ အရည်အသွေးပေါ်မှာလည်း သူ ယုံကြည်မှု မရှိသေးပါဘူး။ သူ့အနေနဲ့ လူတိုင်းလူတိုင်းအတွက် အသက် အန္တရာယ်ရှိတဲ့ တိုက်ခိုက်မှုပေါင်း အကြိမ် (၁၀,၀၀၀,၀၀၀) လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ သိလောက်အောင် အတွေ့အကြုံ မရှိ ခဲ့သေးဘူးလေ။ သူက သူ့ရဲ့ရန်ဖြစ်နေတဲ့ မိဘတွေမှာ သတ် ဖြတ်ဖို့အထိ ခံစားမှုတွေရှိရုံသာ မဟုတ်သေးဘဲ၊ သတ်ချင်ရင်

လည်း သတ်လောက်တယ်လို့ ယူဆမှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

စိတ်ရောဂါကု ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဟာ ပုံမှန် မဟုတ်တဲ့ စိတ်ပူပင်သောကတွေနဲ့ အပြစ်ရှိတယ်လို့ ခံစားနေရတဲ့ ကလေးမျိုးတစ်ယောက်နဲ့ သူ့အလုပ်ကို လုပ်ရပြီဆိုရင် အဲဒီကလေးကို တစ်ခါတစ်ခါ စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်တာဟာ သဘာဝအတိုင်းသာ ဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ အဲဒီဒေါသစိတ် ခံစားမှုဟာ တခြားသူတွေအတွက် အန္တရာယ်မရှိတဲ့ အကြောင်း၊ အဲဒီ စိတ်ဒေါသတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဝန်ခံပြောဆိုတာဟာ ကောင်းတဲ့အကြောင်းတွေကို သူ စိတ်ချလက်ချ ရှိလာအောင် ပြောဖို့ အချိန်အများကြီး အသုံးပြုရဖို့ များပါတယ်။ အဲဒီလို လုပ်လိုက်တာဟာ ကလေးကို အကြီးအကျယ် စိတ်သက်သာရာ ရသွားစေပြီး သူ့ရဲ့ ရောဂါလက္ခဏာတချို့ကိုလည်း တိုးတက်ကောင်းမွန်လာစေပါသည်။

ဒါကြောင့်မို့လို့ မိဘတွေ ရန်ဖြစ်နေကြတာကို ကလေးတစ်ယောက်က တွေ့သွားပြီဆိုရင် အဲဒါဟာ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပြောပြရမှာ ဖြစ်သလို၊ ဘယ်လိုဟာမျိုးတော့မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်းကိုလည်း ပြောပြရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလိုမှ ကလေးဟာ အဲဒီရန်ဖြစ်မှုကြောင့် မလိုအပ်ဘဲ စိတ်ထိခိုက်ခံစားရမှာမျိုး မဖြစ်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အမေ (သို့မဟုတ်) အဖေ တစ်ယောက်ယောက်က “တို့က ကားတစ်စီးဝယ်ဖို့ အငြင်းအခုန် ဖြစ်နေကြတာပါကွယ်၊ မင်းနဲ့

တွမ်မီ (Tommy) နဲ့ မင်းတို့ ကစားစရာတွေကြောင့် ရန်ဖြစ်ကြသလိုမျိုးပေါ့” စသည်ဖြင့် ပြောနိုင်တာပေါ့လေ။ “စိတ်မပူကြပါနဲ့။ မေမေတွေ၊ ဖေဖေတွေ အားလုံးဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တစ်ခါလောက်တော့ စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်တတ်ကြတာပါပဲ။ ခဏလောက် အတွင်းလေးမှာပဲ အငြင်းပွားရန်ဖြစ်တာ ပြီးသွားပြီ။ တို့တစ်တွေ တစ်ခါပျော်စရာကောင်းလာမှာပါကွယ်” အဲဒီလို အပြောမျိုးနဲ့ပေါ့ဗျာ။

ဒါပေမယ့် အသေးအဖွဲ့ မပြေမလည် ဖြစ်တာမျိုးလေးတွေကအစ ဖြစ်တဲ့အခါတိုင်း မိဘတွေက အဲဒီလို စကားလုံးမျိုးတွေသုံးဖို့ ကျွန်တော်က မဆိုလိုဘူးနော်။ အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ လူတိုင်းအတွက် ငြီးငွေ့စရာတစ်ခု ဖြစ်သွားမှာအမှန်ပါပဲ။ အများစုကတော့ ရန်ဘယ်နှစ်ကြိမ်လောက် ဖြစ်ပြီး၊ ဖြစ်တဲ့အခါ ဘယ်လောက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဖြစ်တတ်တယ်။ အဲဒီ ရန်ဖြစ်မှုတွေကြောင့် ကလေးဟာ ဘယ်လောက်ထိ စိတ်ထိခိုက် ခံစားရတယ်ဆိုတဲ့အပေါ်မှာ မူတည်နေတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

မိဘတွေ ရန်ဖြစ်ကြတာဟာ ဘာနဲ့ ပတ်သက်သလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းဆီကို ကျွန်တော်တို့ ပြန်ချဉ်းကပ်သင့်ပါတယ်။ အလုပ်ကိစ္စ၊ ရုံးကိစ္စ စတာတွေက များများစားစား မဟုတ်ပါဘူး။ အခြေခံကျတဲ့ စဉ်းစားမှုကြောင့်ပဲ အများဆုံးဖြစ်ရ

တာလို့ ဆိုရမှာပါပဲ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သိပ်
 လေးစားမှုရှိပြီး ရင်ကျက်တဲ့ ဇနီးမောင်နှံတွေမှာတောင် တစ်
 ချိန်မဟုတ်တစ်ချိန်မှာ တချို့အသုံးအစွဲကြီးတာမျိုးတွေ၊ မိတ်
 ဆွေအပေါင်းအသင်း ရွေးချယ်မှု၊ အများနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့ အပြု
 အမူကလေးတွေအတွက် စီမံကိန်းတန်းချမှတ်မှု၊
 ကလေးတွေရဲ့ စည်းကမ်း စတာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
 အကြီးအကျယ် သဘောထားကွဲတတ်ကြတယ်ဆိုတာ
 တွေ့လာရပါတယ်။

အဲဒီလို သဘောထားကွဲပြားလာတာကို တွေ့သွား
 ကြတဲ့ မိဘတွေကို ကျွန်တော် စကားပြောခဲ့တဲ့အချိန်မှာ
 သူတို့ဟာ အဲဒီလို တွေးမြင်ယူဆပုံ ကွဲပြားကြတာကို၊ အထူး
 သဖြင့် လက်ထပ်ပြီး အစောပိုင်းကာလတွေ အတောအတွင်း
 မှာကို တွေ့ရှိခဲ့ရတာဖြစ်တယ်လို့ သိခဲ့ရပါတယ်။ နုပျို
 ကောင်းမွန်တဲ့ အိမ်ထောင်ဦးအစမှာတင်ပဲ လင်မယား နှစ်
 ယောက်စလုံးက သူတို့တွေ ဘယ်နေရာတွေမှာ ကွဲပြားကြ
 တယ်၊ ဘာကြောင့် ကွဲပြားကြတယ်ဆိုတာတွေကို အခြေ
 အတင် ပြောဆိုနေရင်းမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နောက်ပိုင်းမှာ ဖြစ်လာ
 တတ်တဲ့ အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးပြောဆိုနေရင်းမှာ
 ဖြစ်ဖြစ် သိမြင်လာခဲ့ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ဟာ တစ်
 ယောက် အကြောင်းတစ်ယောက် နားလည်တာကြပြီး မကြာ

ခဏဆိုသလိုပဲ အရင်တုန်းက သူတို့ မသိခဲ့ကြသေးတဲ့ သူတို့ ကိုယ်နှိုက်ရဲ့ အကြောင်းကိုလည်း သိမြင်နားလည်လာတတ် ကြပါတယ်။

နားလည်မှုလွဲမှားခဲ့တာတွေ လျော့နည်းလာပါတယ်။ သူ့မှာတော့ စိတ်ဆိုး စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာ သဘာဝ၊ ဒါမှမဟုတ် ကြောင်းကျိုး မညီညွတ်တဲ့ တွေးမြင်ယုံကြည်မှု တွေ ရှိနေတယ်လို့ ပထမဆုံးသိမြင်လာတဲ့ အိမ်ထောင်ဖက် တစ်ယောက်ဟာ သူ့ရဲ့ အကျင့်စရိုက်ကလေးတချို့ကို ပြုပြင် ဖို့ တိတ်တိတ်ကလေးပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်တတ်ကြပါတယ်။ ဝန်ခံတာမျိုးလည်း ရှိတာပေါ့လေ။ ဆွေးနွေးပြောဆိုမှုတစ်ခု အပြီးမှာ မတူညီတဲ့ တွေးမြင်ယူဆမှုတွေ ရှိနေဦးမယ်ဆိုရင် တော့ သူ့ကိုယ်တိုင်အတွက်ရော၊ တခြားသူအတွက်ပါ အဲဒါ ဟာ ဘယ်လောက်အထိ အရေးပါတယ်ဆိုတာကို တစ်ဦး ချင်းစီရဲ့ ခန့်မှန်းတွက်ချက်မှုပေါ်မှာ အခြေခံပြီး လင်မယား နှစ်ယောက်ဟာ စကားပြောလို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မပြောဘဲနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် အလျှော့ပေးညှိနှိုင်းမှု တစ်ခုခုကို လုပ်တတ်ကြပါတယ်။

ပြောရရင်တော့ ဇနီးမယားအနေနဲ့ သူမ စိတ်ထဲမှာ ဒါဟာ တော်တော်စူးတဲ့ စိတ်ကူးပဲလို့ တိတ်တိတ်ကလေး တွေးနေပေမယ့်၊ သူမယောက်ျား ကားအသစ်ဝယ်မှာကို နောက်ဆုံး သဘောတူ လက်ခံကောင်း လက်ခံမယ်ပေါ့ဗျာ။

၆၈ ■ မောင်စိုးသစ်

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒါဟာ သူမယောက်ျားအတွက် သိပ်အရေးကြီးနေတယ်ဆိုတာ သူမ သဘောပေါက်လို့။ နောက်တစ်ခုက တခြားကိစ္စတွေမှာ သူမက သူ့အပေါ် သိပ်လေးစားလို့ ချစ်လို့ပဲပေါ့ဗျာ။ သူမရဲ့ ယောက်ျားအနေနဲ့ ကတော့ သူမရဲ့ အကြောင်းပြချက်တွေကို သဘောမကျ ပါဘူးလို့ ပြောမယ့်အစား လေယာဉ်ပျံတော့ တက်မမောင်း ပါဘူးကွာလို့ ကတိပေးကောင်း ပေးနိုင်တာပေါ့လေ။

ကောင်းမွန်တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးတွေမှာဆိုရင်တော့ အချစ်ကြောင့်ပဲ ရန်ပွဲတွေ ပြေလည်ပြီးဆုံးသွားတတ်ပါတယ်။ ဒုက္ခတွေ၊ ပြဿနာတွေ ရှိနေတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးတွေမှာတော့ ရန်ပွဲတွေမှာ ပြေလည်သွားလေ့ မရှိတတ်ကြပါဘူး။ အိမ်ထောင်ဖက်တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ကြားမှာ ကြီးမားတဲ့ ပဋိပက္ခတစ်ခု ရှိနေပြီဆိုရင်တော့ အနည်းဆုံး အိမ်ထောင်ဖက်တစ်ယောက်က တခြားတစ်ယောက်နဲ့ ရှုပ်ဖို့ အကြောင်းတွေ ရှာတော့မှာပါပဲ။ အိမ်ထောင်တစ်ခုရဲ့ ပတ်ပတ်လည်မှာ ဒီအတိုင်းသာ ရှိသွားရင် တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် ကြီးမားတဲ့ပြဿနာအဖြစ် ပေါက်ကွဲလာနိုင်လောက်တဲ့ ကိစ္စလေးတွေ အတိအကျအားဖြင့် ရာနဲ့ချီပြီး ရှိနေတယ်ဆိုတာ ဘုရားပဲ သိပါတယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ အခု စံပြုအိမ်ထောင်စုတွေနဲ့ ယိမ်း

ယိုင်နေတဲ့ အိမ်ထောင်စုတွေကိုပဲ ပြောနေသလို ဖြစ်နေတာ ပေါ့လေ။ အများစုကတော့ အဲဒီနှစ်ခုကြားက အိမ်ထောင်ရေး တွေလို့ ပြောရမယ်ထင်ပါတယ်။ ပြေပြစ် ညီညွတ်မှုတွေဟာ မိသားစုတွေရဲ့ အတွင်းပိုင်း အပြင်ပိုင်းမှာရှိတဲ့ မြောက်မြား လှတဲ့ အကြောင်းအချက်တွေပေါ်မှာ မူတည်ပြီး သီတင်း ပတ် တစ်ပတ်နဲ့ တစ်ပတ်၊ တစ်နှစ်နဲ့ တစ်နှစ် အမျိုးမျိုး အထွေထွေဖြစ်လာကြပါတယ်။

တချို့အချက်တွေဟာ မြင်သာထင်ရှားပါတယ်။ အိမ်ထောင်ဖက်တွေ ကိုယ်နှိုက်ဆီက ဖြစ်လာတဲ့၊ ပိုပြီးများပြား တဲ့ အချက်အလက်တွေဆိုရင် ပိုလို့တောင် မမြင်နိုင်အောင် ကွယ်ဝှက်နေတတ်ပါတယ်။ ဥပမာအားဖြင့် အချို့လူတွေဟာ စဉ်ဆက်မပြတ်တဲ့ တိုက်ခိုက်မှုတွေ၊ အချစ်ပွဲတော်တွေရှိနေတဲ့ မိသားစုဝန်းကျင် ခံစားမှုနဲ့ ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြတာပါ။ အဲဒီ အချက်က သူတို့ကိုယ်သူတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဘဝထဲမှာ မကြာခဏ တိုက်ခိုက်မှုတွေရှာပြီး ပျော်ရွှင်မှုကို ခံစားလာစေ နိုင်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် သူတို့က အဲဒါကို သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဝန်မခံ သလို၊ အခြားသူတွေကိုလည်း ဝန်ခံလိမ့်မယ် မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ဟာ တိုက်ခိုက်မှုတစ်ခုကို ဖြတ်သန်းပြီးတဲ့အထိတိုင် အောင် တကယ့်ချစ်ခြင်းကို မခံစားတတ်ကြပါဘူး။ အိမ်နီး

၇၀ ■ မောင်စိုးသစ်

နားချင်းတွေက အော်ဟစ်ဆူညံ ဟစ်ကြွေးသံတွေ၊ လက်ထပ်ပွဲ တိုင်တည်ကျိန်ဆိုသံတွေကို ကြားကြရမယ်၊ ပြိုကွဲသွားမယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်နေတာပါပဲ။

အဲဒီ အိမ်ထောင်မှုဘဝကနေ အလားတူပုံစံအတိုင်း ဖြစ်လာမယ့် ကလေးတွေ ပေါက်ပွားလာနိုင်ပါတယ်။ အခါ အားလျော်စွာ ဖြစ်လာတဲ့ မိသားစုတစ်ခုမှာ မကြာမကြာ ကျိုးကြောင်းမညီညွတ်တဲ့ ရန်ပွဲတွေကို ဖြစ်လာစေတတ်တဲ့ နောက်အချက်တစ်ခုကတော့ မိဘတစ်ဦးနဲ့ သိပ်အဆင်မပြေ တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ တခြားမိဘတစ်ဦးနဲ့ ရုပ်ရည်အရ သိပ်တူလွန်းနေတတ်တဲ့အချက်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဥပမာအားဖြင့် အမေက ကလေးကို ပြစ်တင် မောင်းမဲ၊ အဟန့်အတားလုပ်တဲ့အချိန်မှာ အဖေက ကလေး ခံစားရတာထက် ပိုခံစားပြီး ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ဆန့် ကျင် ကန့်ကွက်လာတတ်တာမျိုးပေါ့ဗျာ။ တကယ်လို့ အမေက မိသားစုထဲက တခြားကလေးတစ်ယောက်နဲ့ တစ် သဘောတည်း တစ်ပုံစံတည်း ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင်လည်း အမေလုပ်တဲ့သူက အဖေလုပ်တဲ့သူကို အဲဒီကလေးအပေါ်မှာ မျှမျှတတ မရှိဘူးဆိုပြီး စွပ်စွဲကောင်း စွပ်စွဲလာနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီအခါ ကလေးတွေက မိဘတွေရဲ့ ပဋိပက္ခထဲမှာ ဝင်ပြီး သပ်ထိုးမြှောက်ပင့်လုပ်ကြရင်းနဲ့ပဲ ရန်ပွဲတွေဟာ ပွားသထက်

ပွားလာတတ်ပြန်ပါတယ်။

ကံကောင်းထောက်မတကာတော့ အိမ်ထောင်ရေး တင်းမာမှုတွေကို ဖြစ်လာစေတတ်တဲ့ ယေဘုယျအချက်တွေ ကို ဟိုတုန်းကထက်ပိုပြီး လူများစုက သိလာကြပြီ။ သူတို့ ရဲ့အိမ်ထောင်မှုပြဿနာ အခက်အခဲတွေကို ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ယောက်စလုံး နားလည်ကျော်လွှားနိုင်အောင် အကူအညီ ပေးဖို့ အဆင်သင့် ရှိနေကြတဲ့ ကျွမ်းကျင်သူပညာရှင်တွေ လည်း နယ်ပယ်အမျိုးမျိုးမှာ ရှိလာကြပါပြီ။

လက်ထပ် ထိမ်းမြားမှု လမ်းညွှန်ဆေးခန်းတွေနဲ့ စိတ်ကုပညာရှင်တွေ ရှိနေကြပါပြီ။ တချို့ ဘုရားကျောင်း တွေက ဘုန်းတော်ကြီးတွေဆိုရင်လည်း ဒုက္ခဖြစ်လာနိုင်တဲ့ အကြောင်းတရားတွေကို ဇနီးမောင်နှံတွေ သိမြင်နားလည် လာအောင် ကူညီပေးတဲ့နေရာမှာ အတော်ကျွမ်းကျင် ကောင်း မွန်ကြတာ တွေ့ရပါတယ်။

အဘွားတို့နဲ့ သင့်မြတ်ဖို့

တစ်ခါတုန်းက ဟောဒီ စိတ်မချမ်းသာစရာ စာတစ်စောင်ကို ကျွန်တော် လက်ခံရရှိခဲ့ပါတယ်။

“ဆရာ မကျေလည်စရာ ပြဿနာတွေမှာ အဘွားတွေဟာ ထိပါးစော်ကားတာထက် အပြုသဘော ပိုပြီး ဆောင်ကြတယ်လို့ ဆရာက ယူဆတဲ့အကြောင်း ရေးထားတဲ့ စာအုပ်အပေါ်မှာ ငယ်ရွယ်နုပျိုတဲ့ မိခင်တွေက ကျေနပ်သဘောကျစရာ ရှိတယ်လို့ တစ်ခါက ဆရာ ပြောခဲ့တယ်နော်။ အဲဒီလို ကျွန်မ နားလည်ခဲ့တယ်လေ။ ကျွန်မကို ယုံပါဆရာ၊ အများအားဖြင့် အဘွားတွေဟာ ထိပါးစော်ကားတတ်ကြပါတယ်။

“ပထမဆုံး ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်မှု ဖြစ်လာတာက ကျွန်မမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိလာတဲ့ အချိန်မှာပါ။ ကျွန်မရဲ့

အရထံကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ယောက္ခမ မိန်းမသူကြီးက “မွေးလာမယ့် ကလေးကတော့ ငါ့သားနဲ့ တူမှာပါပဲ”။ “သူကတော့ သူ့အဖေလိုပဲ ဉာဏ် ကောင်းမှာပဲလို့ ငါထင်တယ်” ဆိုတဲ့ အပြောမျိုးတွေ ပြော ပြောနေတဲ့ အချိန်လို့ ပြောရမှာပါ။

“ကလေးလေး မွေးလာပြီဆိုကတည်းက အထူးသဖြင့် ကလေးကို နောက်ဖေးတည်တဲ့ အလေ့အကျင့် လုပ်ပေးတဲ့ နေရာမှာ၊ (ကျွန်မယောက္ခမက ခိုင်မာတဲ့ လူမှုကျင့်ဝတ်တရား နဲ့ စောစောစီးစီး စည်းကမ်းချမှတ်ပြဋ္ဌာန်းပေးသင့်တယ်လို့ ယူဆပါတယ်။) ကလေးကို အတင်းအကျပ် ကျွေးမွေးဖို့ ကျွန်မက ငြင်းဆန်တဲ့ နေရာမှာ ကလေးအနေနဲ့ တိုက်မိ ဆောင့်မိသွားနိုင်၊ အမှားအယွင်း တစ်ခုခု ရှိသွားနိုင်၊ ညစ် ပတ် ပေတူးသွားနိုင်တယ်ဆိုတာ သိလျက်နဲ့ ကျွန်မက ကလေးကို သူ့ဘာသာသူ သိလာအောင် လွှတ်ပေးထားတာ တွေပေါ်မှာ အမြဲလိုလို ပြစ်တင်ဆန့်ကျင်မှုတွေနဲ့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရ တော့တာပါပဲ။

“ကျွန်မရဲ့ ယောက္ခမကြီးက သူမရဲ့ အတွေ့အကြုံနဲ့ သက်တမ်းအရ ဘယ်ဟာ အကောင်းဆုံးဆိုတာကို သူ သိတယ်။ တကယ်လို့ အဲဒါကို လက်မခံရင် ကျွန်မတို့ မှားမှာပဲလို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်မအနေနဲ့ ဝန်ခံရမယ်ဆိုရင် မကြာမကြာ သူမပေးတဲ့ အကြံဉာဏ်တွေဟာ ကောင်းပေ

မယ့် သူမရဲ့ အာဏာပါဝါပြတဲ့ အပြောအဆို အမူအရာ တွေကို လက်မခံနိုင်တာနဲ့ ကျွန်မက ငြင်းပယ်ပစ်လိုက် တာတွေ ရှိပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ ယောက္ခမကြီးကတော့ သူမရဲ့ အကြံဉာဏ်ပေး ပြောဆိုတာတွေကို ကျွန်မ လက်မခံတာဟာ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ သက်သက်ငြင်းဆန်တာ၊ သိက္ခာချ စော်ကား တာလို့ ယူဆပါတယ်။

“ကျွန်မတို့က တစ်နှစ်မှာ နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ်လောက် အခါကြီး ရက်ကြီးတွေမှာ သူမဆီ သွားလည်ပတ်လေ့ ရှိပါ တယ်။ အဲဒီအခါမျိုးတွေမှာ ကျွန်မရဲ့ ပြင်ပစိတ်ဝင်စားမှု တချို့ (ကျွန်မရဲ့ အိမ်ထောင်တာဝန်တွေကို မထိခိုက်စေတဲ့) ကို အလကား အရေးမပါတဲ့ ဟာတွေလို့ ပြောပြီး ကျွန်မတို့မှာ အပြစ်ရှိသလိုမျိုး ခံစားလာရအောင် သူမက လုပ်တတ်ပါ တယ်။ တစ်ခါ ကျွန်မက ကလေးထိန်းတစ်ယောက်လောက် တော့ ခေါ်ရလိမ့်မယ် ထင်တယ်လို့ ပြောလိုက်မိပြီဆိုရင် တော့ သူမကို စော်ကားလိုက်သလို ဖြစ်သွားတော့တာပါပဲ ရှင်။”

“တစ်ခါတလေတော့ ကျွန်မကလေးကို ကျွန်မရဲ့မိခင် နဲ့ ခဏတဖြုတ်ထားခဲ့ဖို့ ဆန္ဒရှိတတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအခါမျိုးမှာ ကျွန်မယောက္ခမကြီးက သူမရဲ့ တစ်ကိုယ် ကောင်းဆန်မှုကို သဘောထားကြီးမှုနဲ့ ဟန်ဆောင်ဖုံးကွယ် ပြီး မသိချင်ယောင် ဆောင်နေတတ်ပါတယ်။”

အရည်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

အဲဒီ အဘွားရဲ့ အမှားတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျား အနေနဲ့ ဆွေးနွေးနေဖို့တောင် မထိုက်တန်ပါဘူးလို့ တွေးကောင်းမှ တွေးမှာပါ။ ဒါပေမယ့် ပိုပြီးရိုးစင်းတဲ့ အခြေအနေ တစ်ရပ်မှာ သိသာထင်ရှားဖြစ်ချင်မှဖြစ်မယ့် အချက်အလက် တွေကို ပုံကြီးချဲ့ထားတဲ့ အခြေအနေတစ်ရပ်မှာတော့ ပိုပြီး လွယ်လွယ်ကူကူ မြင်ရတတ်ပါတယ်။ လုံးဝ ရှင်းလင်းတယ် လို့ ယူဆရတဲ့ အချက်တစ်ခုကတော့ အဲဒီ အဘွားဟာ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ရုံ အာဏာပါဝါ သုံးချင်ရုံသာ မကပါဘူး။ သူမဟာ သိပ်မနာလို ဝန်တိုတတ်တယ်လို့ ဆိုရပါလိမ့်မယ်။

ဒီထက်ပိုပြီး ကျွန်တော်တို့ မဆွေးနွေးခင်မှာ ကျွန်တော်တို့ ဝန်ခံသင့်တာကတော့ ဒီပြဿနာရဲ့ ဘက်တစ်ဖက် တည်းကိုပဲ ကျွန်တော်တို့ ကြားခဲ့ရသေးတယ် ဆိုတာပါပဲ။ နောက် ကျွန်တော့်အတွက် ဆက်ပြီးအံ့အားသင့်ရတာက တခြားဘက်တစ်ဖက်က ဇာတ်လမ်းကို ကြားပြီးတဲ့ အချိန်မျိုးမှာ အိမ်တွင်းရေး ပဋိပက္ခတွေဟာ သိပ်ပြောင်းလဲသွားတတ်တာကြောင့်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့်လို့ ခုဒီကိစ္စမှာတော့ အဘွားဘက်ကအပြောကို ကြားပြီးတဲ့အချိန်မှာလည်း အဲဒါက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စိတ်ကို သိပ်များများစားစား ပြောင်းလဲသွားစေနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်လေ။ တကယ်

၇၆ ■ မောင်စိုးသစ်

လို့များ ပါဝင်လှုပ်ရှားနေကြတဲ့ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း အတူတူတွဲပြီး ကျွန်တော်တို့ ကြည့်နိုင် မယ်ဆိုရင် မိခင်ငယ်ဟာ ဒီပဋိပက္ခဖြစ်လာနိုင်အောင် ပြုလုပ် တဲ့နေရာမှာ တချို့အစိတ်အပိုင်းတွေကို သူမကိုယ်တိုင် မသိ လိုက်ဘဲနဲ့ကို ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့တာ ဖြစ်တယ်လို့ ယူဆရမှာပဲ။ ဘက်တစ်ဖက်ဟာ တကယ်ပဲ ရန်လိုထိပါးချင်သူ ဖြစ်နေ ခဲ့ရင်တောင်မှ ရန်ပွဲတစ်ပွဲဖြစ်ဖို့ရာမှာ နှစ်ယောက်ရှိဖို့တော့ လိုတာပါပဲ။

ကျွန်တော်က ဒီမိခင်နဲ့ အဘွားလုပ်သူကြားမှာ ဘာ တွေ ဖြစ်နေကြတယ်ဆိုတာကို အသေအချာသိချင်ဟန် မဆောင်ချင်တာ အမှန်ပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန် တော်ဟာ ခင်ဗျားလိုပဲ စဉ်းစားကောက်ချက်ချနိုင်ဖို့ စာ တစ်စောင်ပဲ ရှိခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က အများစု ဘုံလက္ခဏာရှိတဲ့၊ အလားတူ ပြဿနာမျိုးတွေဖြစ်တဲ့ အနှောင့်အယှက်ပေးနေတဲ့ အဘွားကို သည်းညည်းမခံနိုင် ကြတော့တဲ့ မိခင်ငယ်တွေ အများကြီးနဲ့ အလုပ်သဘောအရ ဆက်နွယ်နေတယ်လေ။ ခင်ဗျားကတော့ ကျွန်တော်အနေနဲ့ အဲဒီ စာရေးသူမိခင်ဟာ သိပ်ပြီးအလွယ်တကူ လက်မြောက် အရှုံးပေးတာဖြစ်တယ်လို့ ယူဆမယ်ဆိုရင် သိပ်မျှမျှတတ ရှိလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ကောင်းထင်မှာပါပဲ။ သူမက

တချို့နေရာတွေဖြစ်တဲ့ အညစ်အကြေးစွန့်တဲ့ အလေ့အကျင့်၊ အစားအစာ ကျွေးမွေးတာ၊ သိပ်ပြီးလွန်ကျွံအောင် အကာအကွယ် ပေးတာမျိုး၊ ကောင်းအောင် လုပ်ပေးတာမျိုးတွေ ပေါ့လေ။ အဲဒီနေရာမျိုးတွေမှာ ခိုင်ခိုင်မာမာ ရပ်တည်ထားနိုင်တယ်လို့ ပြောချင်ပုံရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီမိခင်ငယ်ဟာ ကလေးထိန်းကိစ္စမှာ သိသိသာသာ အလျှော့ပေးထားပါတယ်။ သူမမှာ သိပ်ကို လက်မြောက်အရုံးပေးတော့မယ်ဆိုတာကို အရေးအပါဆုံး ပြသလိုက်တဲ့ သက်သေအထောက်အထားကတော့ သူမရဲ့ အပြစ်တင်တဲ့လေသံနဲ့ နာကျင်ခံစားချက်တွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါ သိပ်တော့ မကောင်းလှဘူးပေါ့ဗျာ။

အခြေခံပြဿနာကတော့ အဲဒီလို မိခင်ငယ်တစ်ယောက်ဟာ အဘွားလုပ်သူရဲ့ စိတ်မှာ နာကျင်ခံစားသွားရမှာကို စိုးရိမ်သလို၊ စိတ်ဆိုးအောင် လုပ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားမှာကိုလည်း စိုးရိမ်တတ်ကြပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ အကြောင်းအချက် တော်တော်များများ ရှိပါတယ်။ မိခင်ငယ်ဟာ နုနယ်ပျိုရွယ်ဆဲ ဖြစ်ပြီး အတွေ့အကြုံလည်း မရှိပါဘူး။ သူမမှာ နောက်ထပ် ကလေးတစ်ယောက် နှစ်ယောက် ရှိလာတဲ့အချိန်မှာဆိုရင်တော့ သိပ်ပြီး ကြောက်လန့်တော့မှာမဟုတ်တာ သေချာပါတယ်။ ဒါပေ

၇၈ ■ မောင်ဖိုးသစ်

မယ့်လို့ အဲဒီ မိခင်ဖြစ်ခါစတစ်ယောက်ရဲ့ ရှက်ကြောက်တတ်
မှုဟာ အတွေ့အကြုံမဲ့မှုရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုသာ ဖြစ်ပါ
တယ်။ စိတ်ကုသမှုလုပ်ငန်းကနေ ကျွန်တော်တို့ သင်ယူ
လေ့လာခဲ့တာကတော့ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ဟာ သူမရဲ့ မသိစိတ်ထဲကနေ သူမရဲ့ မိခင်နဲ့
ယှဉ်ပြိုင်နေတတ်တယ် ဆိုတာပါပဲ။ သူမက ဒီအချိန်မှာ
စွဲမက်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် အဖြစ်
စိတ်ကူးယဉ် အချစ်နယ်ပယ်ထဲကို ဝင်ရောက်ဖို့နဲ့ သားသမီး
မွေးဖွားဖို့ သူမရဲ့ အလှည့်ရောက်ပြီလို့ ယူဆတတ်ပါတယ်။
သူမရဲ့ မိခင်ဟာ နောက်တန်းကုလားထိုင် ပြောင်းထိုင်ရမယ့်
အချိန်လို့လည်း တွေးထင်ယုံကြည်တတ်ကြပါတယ်။

အဲဒီလို ယှဉ်တု အားပြိုင်တဲ့ ခံစားမှုတွေကို နုပျိုရဲရင့်
တဲ့ လူငယ်တွေက ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း အံတုရင်ဆိုင်
ပြတတ်ကြတာ တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒါဟာလည်း မိန်းကလေး
ငယ်၊ ယောက်ျားလေးငယ်တွေမှာ တွေ့ရတတ်တဲ့ တာဝန်
ပျက်ကွက်ချို့ယွင်းမှု ဆယ်ကျော်သက်တွေရဲ့ ဘုံပြဿနာ
တစ်ခု ဖြစ်လာရခြင်း အကြောင်းရင်းတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။
ဒါပေမယ့်လို့ သိပ်ပြီး တင်းတင်းကျပ်ကျပ် အခြေအနေမျိုးနဲ့
ကြီးပြင်းလာကြတဲ့ မိန်းကလေးတွေ ငယ်ရွယ်သူတွေကတော့
သူမရဲ့ ယှဉ်တုဖက်ပြိုင်မှုကို အပြစ်ရှိသလို ခံစားရင်းကပဲ

သူမရဲ့ မိခင်ကို တုံ့ပြန်ပြတတ်ကြပါတယ်။ သူမအနေနဲ့ နည်းလမ်းအရ မှန်ကန်တယ်လို့ သိနေလျက်နဲ့ကို အနည်းနဲ့အများ အလျော့ပေးနေမိတတ်တာကို သူတို့ကိုယ်တိုင် သိနေကြပါတယ်။

ပြီးတော့လည်း ချွေးမနဲ့ ယောက္ခမကြားမှာ အထူးယှဉ်တု အားပြိုင်မှုတစ်ခု ရှိနေပါသေးတယ်။ မသိစိတ် အခြေအနေမှာတော့ ယောက္ခမလုပ်သူရဲ့ အဖိုးထိုက်တန်တဲ့ သားလှရတနာကို ချွေးမက အောင်အောင်မြင်မြင် ခိုးယူသွားခဲ့တယ်လို့ နားလည်ခံယူနေခဲ့ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် စိတ်ချယုံကြည်မှုရှိတဲ့ မိန်းမငယ်တွေအနေနဲ့ ကတော့ အဲဒီအောင်ပွဲကို ခံစား ပျော်ရွှင်နိုင်လောက်ပါတယ်။ အတော်ကြီး ကိုယ်ချင်းစာတရား ထားရှိနိုင်တဲ့ ချွေးမတွေ အဖို့ဆိုရင်တော့ အထူးသဖြင့် ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ပြစ်တင်ရှုံ့ချတတ်တဲ့ ယောက္ခမကို ဆန့်ကျင်အန်တုမိတဲ့အတွက် သူတို့ကိုယ်သူတို့ အပြစ်ရှိတယ်လို့ ပိုပြီး ခံစားရနိုင်ပါတယ်။

အားလုံးထဲမှာ အထင်ရှားဆုံး အချက်ကတော့ ကလေးရဲ့ အဘွားဖြစ်သူ စရိုက်လက္ခဏာပါပဲ။ ဘယ်လောက်ပဲ ငါ့စကားနွားရပြော၊ ဆရာလုပ်၊ မနာလိုဝန်တို့ကြီးရုံတင်မကဘဲ မိခင်ရဲ့ စိတ်ခံစားမှုကို အခွင့်ကောင်းယူနိုင်လောက်အောင် ထက်ထက်မြက်မြက် ရှိတတ်တဲ့ စရိုက်

လက္ခဏာမျိုး ရှိရှိပေါ့လေ။ အဲဒါဟာ ရန်ပွဲတစ်ပွဲ ဖြစ်ဖို့ နှစ်ယောက်တော့ လိုအပ်တယ်လို့ ကျွန်တော်ပြောပြီး ရှင်းပြ ခဲ့တဲ့ အချက်ပါပဲ။ စာရေးလိုက်တဲ့ မိခင်မျိုးဟာ ရန်လို စော်ကားတတ်တဲ့ မိန်းမမျိုးလို့ ကျွန်တော် ဆိုလိုတာ မဟုတ် ပါဘူးနော်။ ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ကိုယ့်ရဲ့ ယုံကြည် တွေးမြင်မှုတွေအပေါ်မှာ ယုံကြည်မှု လုံလောက်အောင် မရှိ တဲ့ ခံစားနာကျင်လွယ်တဲ့ အဘွားကို စိတ်ဆိုးအောင် လုပ်မိ မှာစိုးတဲ့ မိခင်တစ်ယောက်ဟာ နိုင်လိုမင်းထက်လုပ်တတ် ပြီး၊ တစ်ဖက်သားကို အပြစ်ရှိတယ်လို့ ခံစားလာရအောင် လုပ်တတ်တဲ့ အဘွားတစ်ယောက်အတွက် သားကောင် စစ်စစ် ဖြစ်ရတတ်တယ် ဆိုတာပါပဲ။

လူ့ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး နှစ်ခုကြားမှာ ပီရိုသေသပ်တဲ့ စရွေးဆက်တစ်ခု ရှိပါတယ်။ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး နှစ်ခုဟာ တစ်ဦးတစ်ဦးစီမှာ ရှိတဲ့ ချို့ယွင်းအားနည်းချက်တွေကို တစ်စ ထက်တစ်စ ပိုပြီး ဖိစီးထိုးနှက်တတ်ကြပါတယ်။ မိခင်က အများရဲ့ တိုက်တွန်းဖိအားပေးမှုကို အလျော့ပေး အညံ့ခံဖို့ တိမ်းညွတ်လိုက်မှုတိုင်းဟာ အဘွားကို ပိုပြီး ဩဇာလွှမ်းမိုး လာစေတတ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ အဘွား စိတ်ထိခိုက်ခံစား ရမှာကို စိုးရိမ်ကြောက်လန့်တဲ့ မိခင်ရဲ့ အကြောက်တရား ဟာ အဘွားကို နေရာတကာမှာ မိခင် စိတ်ထိခိုက် ခံစား ရအောင် စနစ်တကျ လုပ်လာတတ်ပါတယ်။

အရထီကောဝိကင်္ဂါ စာအုပ်တိုက်

စာထဲမှာပါတဲ့ အဘွားဟာ မိခင်ငယ်ရဲ့ ကလေးထိန်း
ခေါ်ယူဖို့ကိစ္စကို တကယ်ပဲ မကြားခဲ့ရသေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့်
သူမက ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရကိုပဲ အန်တုဆန့်ကျင်တယ်လို့
သဘောထားခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီလို အသေးအဖွဲ့ စော်ကားမော်ကားပြုမှုလေးတွေနဲ့
ဩဇာအာဏာပြုမှုတွေကို မိခင်ငယ်က ပိုပြီးစိတ်ဆိုးဒေါသ
ဖြစ်လေ၊ သူမက ပိုပြီး ခြောက်လှန့်လာလေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။
သူမဟာ အဲဒီလို နာကျင်ခံစားရတဲ့ အခြေအနေက လွတ်
မြောက်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မသိပါဘူး။ သဲထဲ
ကျွံနစ်နေတဲ့ ကားတစ်စီးလိုပါပဲ။ နစ်သထက်နစ်အောင်
သူမက လုပ်ပါလိမ့်မယ်။ လပေါင်းများစွာ ကြာတော့မှ
ဝေဒနာခံစားမှုတွေဟာ ကျွန်တော်တို့အတွက် ရှောင်လွှဲလို့
မရနိုင်တဲ့ အရာတွေပါလားဆိုတာ သိလာပြီး၊ မှားယွင်းတဲ့
စိတ်ကျေနပ်မှုတချို့ကို ဘယ်လို ကျော်ဖြတ်ရမယ်ဆိုတာ
ကျွန်တော်တို့ သိလာကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။

တစ်နည်းတစ်လမ်းအားဖြင့်တော့ ကိုယ့်အတွက်ကို
ဝမ်းနည်းနောင်တ ရမိမယ်။ ခံစားနာကျင်ရတာတွေပေါ်မှာ
ဒေါသဖြစ်နေမိမယ်။ နောက်တစ်ခုကတော့ ကျွန်တော် ခံစား
နေရတဲ့ ဝေဒနာကို တခြားသူတွေကို ပြောပြပြီး သူတို့ရဲ့
ကရုဏာတရားကို နှစ်သက်လက်ခံကြမယ်။ အဲဒီဝေဒနာနဲ့

၈၂ ■ မောင်စိုးသစ်

ယှဉ်တဲ့ ကျေနပ်ရောင့်ရဲမှုတွေဟာ တကယ့် အမှန်တရားကို ရှာဖွေဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ ကျွန်တော့်ကို တွန်းအားပေးခဲ့ ကြပါတယ်။

ဩဇာအာဏာပြု လွှမ်းမိုးတတ်တဲ့ အဘွားတစ် ယောက်ကို အညံ့ခံနေရတဲ့ မိခင်ငယ်တစ်ယောက်ဟာ သူမ ကိုယ်သူမ လွတ်မြောက်အောင် ဘယ်လိုလုပ်နိုင်မလဲ။ အစ ပထမမှာတော့ အဲဒါဟာ သိပ်မလွယ်လှပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အလေ့အကျင့်လုပ်ရင်းနဲ့ တဖြည်းဖြည်း ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်။ သူမအနေနဲ့ သူမနဲ့ သူမရဲ့ ခင်ပွန်းသည်ဟာ အဲဒီကလေး အတွက် တရားဝင် စိတ်ဓာတ်ရေးရာပိုင်း၊ လက်တွေ့ပိုင်း အရပါ တာဝန်ရှိသူတွေ ဖြစ်ကြတယ်ဆိုတာကို သူမကိုယ် သူမ မကြာမကြာ သတိပေးနေသင့်ပါတယ်။ အဲဒါနဲ့ တစ် ဆက်တည်း မှာပဲ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကို သူတို့ကိုယ်တိုင် ချမှတ်ရပါလိမ့်မယ်။ (ဆရာဝန်တွေက မှန်မှန်ကန်ကန် လုပ်တတ်တဲ့ မိခင်တွေကို ထောက်ခံအားပေးကြပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တချို့ သိပ်ဆရာလုပ် ဩဇာပေးချင်တဲ့ အဘွားတွေက သူတို့ရဲ့ ဆေးပညာဆိုင်ရာ အကြံပြုချက် တွေကို ကလန်ကဆန်လုပ်တတ်ကြလို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။)

ဖခင်လုပ်သူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ဇနီးအပေါ်မှာ ယုံ ကြည်မှု ရှိတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကသာ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ

ချမှတ်ရမယ်။ သူ့ဇနီး လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်တာထက် ပိုပြီး ဘယ်လိုကြားက အနှောင့်အယှက်ပေးတာမျိုးကိုမှ သဘော မကျနိုင်တဲ့အကြောင်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြသထားသင့် ပါတယ်။ သူတို့ သုံးယောက်ကြားမှာ အငြင်းပွားမှုတစ်ခု ဖြစ်ပွားတယ်ဆိုရင် ဖခင်လုပ်သူဟာ သူ့ရဲ့ ဇနီးကို ဆန့်ကျင် ပြီး အဘွားဘက်က ဘယ်တော့မှ မရပ်တည်သင့်ပါဘူး။ တကယ်လို့ အချို့အချက်တွေမှာ အဘွားက မှန်တယ်လို့ သူ ထင်ရင်တောင် သူ့အနေနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့အခါ ကျမှ အဲဒီအကြောင်းကို ဆွေးနွေးဖို့ သစ္စာရှိရှိ စောင့်ဆိုင်း နေသင့်တယ်လို့ ကျွန်တော်က ယူဆပါတယ်။

ကြိမ်းမောင်းခြိမ်းခြောက်တာကို ခံစားနေရတဲ့ မိခင် တစ် ယောက်အတွက် အရေးအကြီးဆုံး ခြေလှမ်းကတော့ ဒေါသ ဖြစ်နေတဲ့ အဘွားက သူမကို ပစ်မှတ်ထားခံရဖို့ ဖြစ်လာတာ ဟာ သူမရဲ့ အပြစ်သာ ဖြစ်တယ်လို့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သဘောပေါက် နားလည်ထားရပါမယ်။ ပြီးတော့ သူမအနေ နဲ့ ဘယ်လို မသက်မသာ ခံစားမှုမျိုးမှ မရှိဘဲ သူမနည်း သူမဟန်နဲ့ လုပ်သွားနိုင်အောင် အရေထူဖို့လည်း ကြိုးစား သွားရမှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

မိခင်တစ်ယောက်ဟာ သူမရဲ့ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့် ကို ရရှိဖို့ အဘွားကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပြစ်တင်ပြောဆို

ရမလား။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ သူမအနေနဲ့ လုပ်ကောင်း လုပ်ရပါလိမ့်မယ်။ သိပ်ပြီး အလွယ်တကူ အခွင့်ကောင်း ယူတတ်သူ အများစုဟာ တကယ်တမ်း အသေအချာ ပြင်း ပြင်းထန်ထန် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း အဆက်ဆံ မခံရဘဲ (ခါမှမဟုတ်) အဲဒီလိုခံစားရတဲ့ အထိပေါ့လေ။ ခိုင်မာတဲ့ ရုပ်တည်ချက်တစ်ခုအပေါ်မှာ ရုပ်တည်နိုင်ဖို့ သင်ခန်းစာ ရယူနေတဲ့နေရာမှာ အခက်အခဲ ရှိတတ်ကြပါတယ်။ အဲဒီ အခြေ အနေမှာရှိနေတဲ့ ပြဿနာကတော့ မိခင်ရဲ့ သဘာဝမကျတဲ့ သည်းခံမှုနဲ့ သူမရဲ့ နောက်ဆုံးပေါက်ကွဲမှု အဲဒီ လက္ခဏာ နှစ်ခုစလုံးဟာ မိခင်အနေနဲ့ သိပ်ပြီး အလွယ်တကူ ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့တတ်တယ်ဆိုတာ ပြသပါလား ဆိုတာကို ဩဇာ လွှမ်းမိုးတတ်တဲ့ အဘွားက သိနေတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီလက္ခဏာ နှစ်ခုစလုံးဟာ အဘွားကို သူမရဲ့ ဩဇာပေးမှုတွေ၊ ဒေါသဖြစ်လာအောင် ဆွပေးမှုတွေကို ပြန် လုပ်ဖို့ တွန်းအားပေးတတ်ပါတယ်။ ရေရှည်မှာတော့ မိခင် ဟာ အဘွား ဒေါသထွက်ခင်မှာ ယုံကြည်မှု ရှိတဲ့ လေသံ အပြည့်နဲ့ အကြောက်အလန့်မရှိ ချက်ချင်း ဘယ်လိုတုံ့ပြန် ပြောဆိုရမယ်ဆိုတာ သိလာပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုယ့် ရုပ်တည်ချက်ကို အခိုင်အမာကိုင်စွဲပြီး အဘွားကို ခပ်ခွာခွာ ထားနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ (အများအားဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး

နဲ့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် စိတ်ချလက်ချရှိတဲ့ လေသံဟာ မိခင်အနေနဲ့ သူမရဲ့ ယုံကြည်ချက်တွေအပေါ်မှာ သတ္တိရှိတယ်ဆိုတာ အဘွား သိလာအောင် လုပ်တဲ့ အထိရောက်ဆုံး နည်းလမ်း တစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။) စာရေးလိုက်တဲ့ မိခင်ရဲ့ ပြဿနာ ကို အထူးသဖြင့် ကြည့်မယ်ဆိုရင် အခကြေးငွေပေးရတဲ့ ကလေးထိန်းတစ်ယောက်ကို သင့်တော်တယ်လို့ ထင်တဲ့ အချိန်မှာ ဖြစ်နိုင်သမျှမြန်မြန် သူမရဲ့ ယောက္ခမကြီးကို ပြောမနေဘဲ ငှားလိုက်ဖို့ပါပဲ။ တကယ်လို့ သူမရဲ့ ယောက္ခမ ကြီးက အဲဒီကိစ္စကို သိသွားမယ်၊ ပြီးပြီးပြာပြာတွေ လုပ်လာ မယ်ဆိုရင် မိခင်အနေနဲ့ လုံးဝ အပြစ်မရှိ (သို့မဟုတ်) ဒေါသမဖြစ်တဲ့ ပုံစံမျိုး ပြနိုင်အောင် ကြိုးစားသင့်ပါတယ်။ အဲဒါဟာ လောကမှာ သဘာဝအကျဆုံးလုပ်ရပ် ဖြစ်တယ် ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ ပေါ့လေ။

သူမအနေနဲ့ ကလေးပြုစုစောင့်ရှောက်ရေးနဲ့ ပတ် သက်ပြီး ဖြစ်နိုင်သမျှ များများစားစား မဆွေးနွေးဖြစ်အောင် ရှောင်သင့်ပါတယ်။ အဘွားက အငြင်းပွားဖို့ အကြောက် အကန် လုပ်လာတဲ့အခါ အချေအတင်အငြင်းပွားဖို့ ငြင်း ဆန်ပြီး၊ အနည်းအပါးလောက်ပဲ စိတ်ဝင်စားတဲ့ ပုံစံမျိုး ထင် ရအောင် ကြိုးစားသင့်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး နဲ့ အဲဒီအကြောင်းအရာကို ပြောင်းပစ်လိုက်ပါ။ အဘွားက

၈၆ ■ မောင်စိုးသစ်

နောက်မွေးလာမယ့်ကလေးဟာ သူတို့မိသားစုဘက်ကိုယူပြီး ဉာဏ်ကောင်းဖို့၊ ရုပ်ရည်ချောမောဖို့ မျှော်လင့်နေသေးတယ် ဆိုရင် မိခင်အနေနဲ့ ရင်ထဲမှာ ခံစားရတာတွေကို မပေါ်လွင်အောင် ထိန်းသိမ်းပြီး သူမကို နောက်ပြောင် ကျီစယ်လို့တောင် ရပါသေးတယ်။

အဲဒီအဆင့်တွေ အားလုံးရဲ့ အနှစ်သာရကတော့ ကိုယ်က ခုခံကာကွယ်ရတာမျိုး မဖြစ်ဖို့၊ ရင်ထဲမှာ မထိခိုက် မခံစားဖို့၊ စိတ်သိပ်မလှုပ်ရှားဖို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ မိခင် တစ်ယောက်ဟာ သူမကိုယ်သူမ ခုခံကာကွယ်ဖို့ အခြေခံ အချက်တွေကို တတ်မြောက်ပြီးတဲ့အခါ အဘွားကို ရှောင်ပြေး စရာ မလိုအောင်၊ အဘွားပြောတာကို နားထောင်ရမှာ မကြောက်အောင် လုပ်ပြီးရင် ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးလို့ ရပါပြီ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီအပြုအမူနှစ်ခုစလုံးဟာ မိခင် အနေနဲ့ အဘွားကို ကြံ့ကြံ့ခံရင်ဆိုင်ဖို့ သိပ်အားပျော့လွန်း တယ် ဆိုတာ အဘွားအတွက် သိပ်သိသာထင်ရှားနေလို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အခုအချိန်ထိ မိခင်နဲ့ အဘွားတို့ရဲ့ အခြေခံတွေးခေါ် ပြုမူပုံပေါ်မှာ ကျွန်တော်က အဓိက အလေးထားခဲ့ပြီး အဲဒီ မိန်းမနှစ်ယောက်ကြားမှာ အစားအသောက် ကျွေးမွေးတာ၊ အညစ်အကြေးစွန့်တာကလေးကို အပရိုက် မတော်တဆ

ထိခိုက်မိတာတွေကနေ အကာအကွယ် ဘယ်လောက် ပေးရမယ်ဆိုတာတွေပေါ်မှာ သူ့အသိစိတ်ဓာတ်နဲ့သူ သတိထားတတ်လာအောင် ဘယ်လောက်ထိ သူ့ကို ခွင့်ပြုသင့်တာတွေပေါ်မှာ ကွဲပြားခြားနားနေကြတဲ့ အဓိကပြဿနာတွေကို မသိကျိုးကျွံပြုနေတယ်လို့ ဆိုရမှာပါပဲ။ တကယ်တော့ ပထမဆုံး ပြောနိုင်တာက ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးပြဿနာနဲ့ မကျေမလည်ဖြစ်ကြတဲ့အခါ တွေးခေါ်မြော်မြင်မှုအရ မတူကွဲပြားနိုင်တဲ့ အလားအလာတွေဟာ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိနေမှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အမှန်တကယ်တမ်း လက်တွေ့ဘဝမှာ ဖြတ်သန်းကြရတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို အတူတူ ကိုင်တွယ်ထိန်းကျောင်းကြမယ့် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ဟာ သဘောတရားနယ်ပယ်ရှိသလောက် အငြင်းပွားနေကြဦးမှာပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကလေးသူငယ် ပြုစုစောင့်ရှောက်ရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဘယ်သီအိုရီပဲဖြစ်ဖြစ် ဘက်နှစ်ဖက်ရှိနေလို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

တစ်ခုတည်းသော တကယ့်အရေးအကြီးတဲ့ အချက်ကတော့ ဟန်ချက်ညီနေတဲ့ အနေအထားကို ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်ဖို့ ဘယ်နေရာမှာ ခင်ဗျားဆုံးဖြတ်တယ် ဆိုတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ခင်ဗျား မတည့်ဘူး၊

၈၈ ■ မောင်စိုးသစ်

အငြင်းပွားနေတဲ့အချိန်မှာ အဲဒီတိုက်ပွဲကိုဆက်တိုက်ဖို့ ခင်ဗျား
အမြင်နဲ့ သူ့အမြင်ကြားမှာရှိတဲ့ မတူကွဲပြားမှုတွေကို ပုံကြီး
ချဲ့ရတာဟာ ပျော်စရာကောင်းနိုင်ပါတယ်။ ဖြစ်နိုင်ချေရှိတဲ့
သဘောထား ညီညွတ်နိုင်တဲ့နေရာကို ခင်ဗျား စူးစမ်း ရှာဖွေ
ကြည့်မိမယ် ဆိုရင်လည်း အဲဒီနေရာကနေ ခင်ဗျား ရှက်ရွံ့
ရှောင်ခွာသွားလောက်ပါတယ်။

**အဘွား၊ မိခင်၊ သားသမီးနှင့်
မိသားစု ငြိမ်းချမ်းပျော်ရွှင်ရေး**

ဟိုး.....လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်အတွင်း ကလေး
သူငယ် ပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့ သင်ကြားပညာပေးတဲ့ နေရာတွေ
မှာ ပြင်းထန်တဲ့ အပြောင်းအလဲတွေ ရှိနေခဲ့တယ်ဆိုတာကို
ဝန်ခံလိုက်ကြရအောင်။ အဲဒါတွေကို လက်ခံနိုင်ဖို့ ဆိုရင်
အဘွားလုပ်တဲ့သူဘက်က ထူးထူးခြားခြားကို ပျော့ပျောင်းမှု
ရှိဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ အဲဒီအချက်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူမရဲ့
ပူပင်ကြောင့်ကြမှုတွေကို မြို့သိပ်ထားနိုင်ဖို့ ပေါ့လေ။ အဘွား
အနေနဲ့ ကလေးကို စောင့်ရှောက်မွေးမြူတဲ့အချိန်မှာ အစီအစဉ်
တကျ မကျွေးမွေးဘူးဆိုရင် အစာမကျေတာ ဝမ်းလျှောတာ
တွေ ဖြစ်မယ်၊ ပျက်စီးမယ်။ အစာအိမ်ကို မှန်မှန် အလုပ်

အရထီကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

၉၀ ■ မောင်ဖိုးသစ်

လုပ်အောင် လေ့ကျင့်ပေးထားတာကသာ ကျန်းမာရေးကို တိုးတက်ကောင်းမွန်လာစေမယ်။ ခပ်စောစောပိုင်းကတည်းက အညစ်အကြေးစွန့်တဲ့ ကိစ္စကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ်လေး အသားကျသွားစေနိုင်တယ်ဆိုတာတွေကို တတ်မြောက်နားလည်ထားသင့်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အခုအချိန်မှာတော့ အဘွားဟာ အစားအစာကျွေးမွေးတဲ့ အစီအစဉ်ကန့်သတ်မှုမှာ ပျော့ပျောင်းတာဟာ ခွင့်ပြုသင့်ရုံသာမကဘဲ လိုလည်း လိုလားအပ်တယ်။ အစာအိမ်ကို အချိန်မှန်မှန် အလုပ်လုပ်အောင် လုပ်ပေးထားတာနဲ့ အညစ်အကြေးစွန့်တဲ့ အလေ့အကျင့်ကို ကလေးရဲ့ ဆန္ဒနဲ့ဆန့်ကျင်ပြီး စောစောစီးစီး ချမှတ်ပေးထားတာတွေဟာ အကျိုးသိပ်မရှိလှဘူးဆိုတာ ယုံကြည်မျှော်လင့်လို့ ရလာပါပြီ။ ဒီကနေ့ခေတ် အဲဒီအခြေအနေတွေနဲ့ အကျွမ်းတဝင် ရှိပြီးသား ငယ်ရွယ်တဲ့ မိခင်တစ်ယောက်အဖို့ကတော့ အဲဒီပြင်းထန်တဲ့ သက်ရောက်မှုတွေရှိတဲ့ အပြောင်းအလဲတွေကို လုပ်ဖို့ အခက်အခဲရှိမှာ အမှန်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အဘွားတစ်ယောက်ရဲ့ သတိပေးမှုကို စာနာနိုင်ဖို့ရာမှာ မိခင်အနေနဲ့ သူမရဲ့ မွေးဖွားစကလေးငယ်ကို ဝက်သားကြော် ကျွေးဖို့ (သို့မဟုတ်) ရေအေးအေးနဲ့ ချိုးပေးဖို့လိုမျိုး

အရယ်ကောင်ကင် စာအုပ်တိုက်

ဇာဘွား၊ မိခင်၊ သားသမီးနှင့် မိသားစုငြိမ်းချမ်းပျော်ရွှင်ရေး။ ၉၀

လက်တွေ့မဖြစ်နိုင်တဲ့ ထူးခြားဆန်းပြားတဲ့ အကြံပြုချက် တချို့ကို စိတ်ကူးတွေးဆကြည့်မှ ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်။

မိန်းကလေးငယ်တစ်ယောက်ဟာ အတော်ကြီး တင်း တင်းကျပ်ကျပ်နဲ့ ကြီးပြင်းလာရတဲ့အချိန်မှာ အဲဒါတွေကို သူမက ဆန့်ကျင်ချေဖျက်ပြီး သူမရဲ့ အရည်အသွေးကို ပြသချင်တဲ့ စိတ် ပြင်းပြနေမှာပါပဲ။ သူမဟာ ပထမဆုံး မိခင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာတဲ့အချိန်မှာ ဘယ်အဘွားဆီက အကြံဉာဏ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အဲဒီအကြံဉာဏ်ဟာ ကြောင်းကျိုးတကျ ရှိပြီး နည်းပရိယာယ် ကြွယ်ကြွယ်ဝဝနဲ့ ပေးတာပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူမကတော့ ဆတ်ဆတ်ထိ မခံဖြစ်တတ်တာဟာ သဘာဝကျတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

တကယ်တမ်းမှာတော့ လက်တွေ့ဘဝအရ မိခင်ဖြစ်ခါစ အမျိုးသမီးအားလုံးဟာ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် လောက်မှာပဲ ရှိနေကြဆဲ ဖြစ်ပြီး သူမတို့အနေနဲ့ အနည်းဆုံး ပျော့ပျောင်းတဲ့ သဘောထားပြသဖို့ဆိုတာတောင် အတော်ကြီး ကြိုးပမ်းရဦးမှာပါပဲ။ စာနာစိတ်ရှိပြီး နည်းပရိယာယ်လည်းကြွယ်ဝ နားလည်မှုရှိတတ်တဲ့ အဘွားအများစုကတော့ သူတို့ရဲ့ အကြံဉာဏ်ပေး ပြောဆိုမှုတွေကို အနည်းဆုံးဖြစ်ရအောင် လျှော့ချထားမှာအမှန်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့်လို့ ကလေးဘဝ လေ့ကျင့်သင်ကြားခဲ့တုန်း

၉၂ ■ မောင်ဖိုးသစ်

ကတည်းက ဆန့်ကျင်အံ့တုတဲ့သဘာဝရှိတဲ့ မိခင်ငယ်မျိုးကတော့ (အငြင်းပွားစရာ နည်းစနစ်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး) အဘွားဆီက ဆန့်ကျင်ကန့်ကွက်တဲ့ လက္ခဏာတွေပြလာမှာကိုတောင် မစောင့်နိုင်ဘဲ အဘွားနဲ့ တိုက်ပွဲဆင်ချင်တတ်ကြပါတယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ တွေ့မြင်ဖူးတဲ့ အခြေအနေတွေထဲကနေ အတော်လေးသေချာတဲ့ အချက်တစ်ခုကို ပြောပြနိုင်ပါတယ်။ အဲဒါက မိခင်ငယ်တွေဟာ သူမတို့ ကိုယ်တိုင်က လုပ်ချင် ချမှတ်ချင်တဲ့ အစီအစဉ်တွေကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် လုပ်သွားမှာပါပဲ။ ဒါမှမဟုတ် ကလေး အညစ်အကြေးစွန့်ဖို့ အလေ့အကျင့်ကို ဆိုင်းငံ့ထားတာ၊ အစားအစာစားတဲ့နေရာမှာ အတော်ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် လုပ်တာကို ခွင့်ပြုထားတာ၊ တော်တော်လေး ရိုင်းပျတာကို ခွင့်ပြုထားတာ စတာတွေကို လုပ်တဲ့နေရာမှာ သူမအနေနဲ့ ဒီလိုမျိုးလွန်ကျွံတာကို တကယ်တမ်း ယုံကြည်လို့ မဟုတ်ဘဲ၊ အများ ဘယ်လောက်ခံစားမယ်ဆိုတာကို သူမရဲ့ မသိစိတ်ထဲက သိနေလို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ ခဲတစ်လုံးတည်းနဲ့ ငှက်တွေအများကြီးကို ကျအောင်ပစ်နိုင်ဖို့ အခွင့်အလမ်း ရှိနေပါတယ်။ မဆုံးနိုင်အောင်ကိုဘဲ အဘွားကို စနောက်ကျီစယ်ဖို့၊ မိခင်ကို ဟိုတုန်းက ပြစ်တင် ကန့်ကွက်ခဲ့တာတွေကို ရင်းစားပြန်ရနိုင်ဖို့၊

အဘွားရဲ့ နည်းစနစ်တွေဟာ ဘယ်လောက်ရှေးဆန်မှားယွင်း
အသိတရားကင်းမဲ့ခဲ့တယ်ဆိုတာ သက်သေပြဖို့၊ မိခင်အနေနဲ့
ဘယ်လောက်အသိဉာဏ်ပညာ ရှိနေပြီဆိုတာ ပြသနိုင်ဖို့
စတာတွေပေါ့လေ။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ထဲက မိဘ
အဖြစ်ရှိနေကြသူတွေနဲ့ အဘိုးအဘွား ရှိနေကြတဲ့သူ အများစု
ဟာ ခေတ်ပေါ် (သို့မဟုတ်) ရှေးဆန်တဲ့ကလေးသူငယ်
ပြုစုစောင့်ရှောက်ရေး အခြေခံစည်းမျဉ်း ဥပဒေသတွေပေါ်မှာ၊
အချေအတင် ငြင်းခုံမှုတွေကို ကျွန်တော်တို့ မိသားစုတွေရဲ့
ခိုက်ရန်ဒေါသဖြစ်မှုတွေမှာ လက်နက်အဖြစ် အသုံးချလေ့
ရှိကြပါတယ်။ အများအားဖြင့်ကတော့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်
ထိခိုက်ဆုံးရှုံးမှု ဘာမျှရှိမလာဘဲ အဲဒီအထဲကနေ စိတ်ချမ်းမြေ့
ပျော်ရွှင်စရာ အချို့ကိုတောင် တွေ့နိုင်ကြတယ်လို့ ဆိုရပါ
လိမ့်မယ်။

ဒီဆွေးနွေးပြောဆိုမှုကို နိဂုံးမချုပ်ခင် ကျွန်တော်ဟာ
ထူးထူးခြားခြား တင်းမာတဲ့ အခြေအနေတစ်ခုနဲ့ပတ်သက်ပြီး
အဲဒီတင်းမာမှုကို ဖြစ်စေခဲ့တဲ့ အခြေခံအချက်တချို့ကို ဖော်
ထုတ်ပေးဖို့ စာတစ်စောင်ကို လက်ခံရရှိခဲ့တာ ဖြစ်တယ်
ဆိုတာကို သတိပေးထားချင်ပါတယ်။ အဲဒီလို ဖြစ်ရပ်မျိုးက
သိပ်ကို နည်းပါးပါတယ်။ တိုင်းတာမှတ်သားမှု ပေတံရဲ့
ဆန့်ကျင်ဘက်အဆုံးမှာတော့ မျိုးဆက် အဆက်ဆက်ကြား
မှာ အားလုံး ညီညွတ်မျှတမှု ရှိနေတဲ့၊ ကံကောင်းထောက်မတဲ့

ဆရာထံကောင်းကင် စာအုပ်ထိုက်

မိသားစုတွေ ရှိနေကြပါတယ်။ မိသားစု အများစုမှာတော့ အထူးသဖြင့် ပထမဆုံးမွေးဖွားတဲ့ ကလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သဘောထားကွဲပြားမှုတွေကို လျော့နည်းပြေပြစ်သွားအောင် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ စွမ်းအား ကျွန်တော်တို့မှာ နည်းလှပါတယ်။ အငြင်းပွားမှုတွေကို ဖြစ်လာရအောင် အစဉ်တစိုက် လုပ်ဆောင်တတ်တဲ့ တွေးခေါ်မြော်မြင်မှုနယ်ပယ်ရဲ့ မကြာလှသေးတဲ့ အပြောင်းအလဲတွေကို စဉ်းစားတွေးတောရင်း လုပ်နိုင်သလောက် လုပ်ကြတာကိုပဲ နှစ်သက်လက်ခံစရာ ဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။

တချို့သီးခြားဖြစ်ရပ်တွေမှာတော့ ကျွန်တော်တို့တွေက အဘိုးအဘွားတွေ သူတို့ရဲ့ အကြံပေးမှုတွေကို အပန်းတကြီး မလုပ်နိုင်လောက်တဲ့ နေရာခပ်လှမ်းလှမ်းတစ်ခုကို စိတ်ကြိုက် ရွေးချယ်ရွှေ့ပြောင်းပြီး၊ သီးခြား တစ်အိုးတစ်အိမ် ထူထောင် နေတာဟာ ငယ်ရွယ်သူစုံတွဲတွေအတွက် ပိုပြီး ကောင်းတယ်လို့ ယုံကြည်လာတာ သိပ်ဆိုးလွန်းလှပါတယ်။

အတွေ့အကြုံ မရှိသေးတဲ့မိခင်က ဆရာဝန်တွေ၊ လူမှုဝန်ထမ်း ဆေးခန်းတွေနဲ့ တခြားအာဏာပိုင်တွေဆီက ညွှန်ကြားပြသမှုတွေကို ရယူလာကြတာ တွေ့ရပါတယ်။ သေချာတာတစ်ခုကတော့ အကူးအပြောင်း ကာလတစ်ခုအတွင်းမှာ တသီးတခြား တစ်အိုးတစ်အိမ် ထူထောင်နေတာမျိုးက အကျိုးများတယ်လို့ ဆိုရပါလိမ့်မယ်။

အရထီကောဝိကင်္ဂီ ဓာအုပ်ထိုက်

ဇာဘွား၊ မိခင် သားသမီးနှင့် မိသားစုငြိမ်းချမ်းပျော်ရွှင်ရေး ။ ၉၅

ဒါပေမယ့် ကမ္ဘာလောကရဲ့ နေရာအများစုမှာတော့
ငယ်ရွယ်သူ မိဘတွေဟာ သူတို့ရဲ့ အဘိုးအဘွားတွေနဲ့
အတူတူ (သို့မဟုတ်) အနီးအနားမှာ နေထိုင်ကြတာ ဖြစ်
ပါတယ်။ သူတို့တစ်တွေက အဘွားဟာ ကလေးသူငယ်
ပြုစုစောင့်ရှောက်မှုမှာ ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်ပြီး သူမရဲ့ အချိန်
အတော်များများ မိခင်ကိုကူညီဖို့၊ သင်ကြားပေးဖို့ နှစ်မြှုပ်
ထားတတ်ကြတယ်ဆိုတာကို လက်ခံပြီး ခွင့်ပြုထားတတ်
ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါတွေဟာ အတွေ့အကြုံ မရှိသေး
တဲ့ မိခင်အတွက် အကြီးအကျယ်သက်သာရာ ရစေပါတယ်။
အထူးသဖြင့် မွေးဖွားတဲ့အချိန်နဲ့ နာဖျားမကျန်း ဖြစ်နေတဲ့
အချိန်တွေပါပဲ။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ မိခင်ငယ်ဟာ သဘာဝ
ကျ လွယ်ကူချောမွေ့တဲ့ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် အသိတရား၊
အာမခံနိုင်မှု၊ လွတ်လပ် အမှီအခိုကင်းမဲ့မှုတွေကို ရရှိလာဖို့
ရှိပါတယ်။

အင်္ဂလန်မှာဆိုရင် အဘွားနဲ့ နီးနီးကပ်ကပ်နေထိုင်
ပြီး အဘွားနဲ့ သင့်သင့်မြတ်မြတ်ရှိတဲ့ မိခင်ဟာ ဆေးပညာ
ဆိုင်ရာကိစ္စတွေမှာ ဆရာဝန်တွေ၊ သူနာပြုတွေရဲ့ အကြံ
ဉာဏ်ကို ရယူနေနိုင်တာတောင်မှ အဘွားဆီက အကူအညီ
အထောက်အပံ့ အများကြီး ရနိုင်ကြတာ တွေ့ရပါတယ်။
ကလေးမွေးဖွားပြီး ပထမ သီတင်းပတ် တချို့မှာတော့

အရထိကောင်းကင် ဓာအုပ်ထိုက်

၉၆ ■ မောင်စိုးသစ်

ပြဿနာတွေ ရှာနဲ့ချီ ရှိတတ်ကြပြီး တွေ့ရတဲ့ အကြိမ်တိုင်းမှာ လည်း တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးမှုအသစ်တစ်ခု (သို့မဟုတ်) ပြဿနာ အသစ်တစ်ခုကို ကြုံတွေ့ရတတ်ပါတယ်။ သက်သောင့် သက်သာအရှိဆုံး အခြေအနေနဲ့ အကြံဉာဏ်တောင်းခံ မေး မြန်းနိုင်တဲ့ မိခင်ဟာ အရင့်ကျက်ဆုံး၊ အခိုင်မာဆုံး မိခင် တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူမဟာ လွမ်းမိုးချယ်လှယ်မှာကို မကြောက်တတ်လို့ပါပဲ။ သူမက သူမကြားရတာတွေဟာ သူမ (သို့မဟုတ်) သူမရဲ့ ကလေး ငယ်အတွက် မသင့်လျော်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ ပျာပျာသလဲမဖြစ်ဘဲ နည်းပရိယာယ် ကြွယ်ကြွယ်ဝဝနဲ့ အဲဒါကို ပယ်ချနိုင်ပါတယ်။ အကြောင်း ကတော့ သူ့မှာ စိတ်ဆိုးဒေါသနဲ့ အပြစ်ရှိသလို ခံစားရမှုမျိုး လုံးဝမရှိလို့ဘဲ ဖြစ်ပါတယ်။

သူမအနေနဲ့ သူမရဲ့ တွေးမြင်ယူဆချက်တွေကို ဖော်ပြ နိုင်ဖို့ တစ်ချိန်ပြီးတစ်ချိန် အခွင့်အရေး ရှိနေတယ်ဆိုတာကို သိနေတဲ့အတွက်ကြောင့်ပါပဲ။ ဒါကြောင့် သူမရဲ့ကလေးငယ် ကို စီမံကြီးကြပ်နေတာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပူပင်ကြောင့်ကြမှု တွေကို တားမနေတော့တာဘဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အဘွားဘက် ကတော့ အကြံဉာဏ်တောင်း မေးမြန်းခံရတာကို ကျေနပ် နှစ်သက်တတ်ကြပါတယ်။ အဲဒါမျိုးကို မကြာမကြာ မလုပ်မိ

အရထီကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

အဘွား မိခင် သားသမီးနှင့် မိသားစုငြိမ်းချမ်းပျော်ရွှင်ရေး။ ၉၇

အောင် အဘွားက သတိထားပေးမယ့် အဲဒီလို လုပ်လိုက်လို့ လည်း မိခင်အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားတာမျိုး မရှိသလို၊ သူမအနေနဲ့ မဆီလျော်မသင့်မြတ်တာမျိုးဖြစ်ရင် လည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပယ်ချနိုင်တယ်ဆိုတာကို အဘွားက သိပါတယ်။ ဒါကြောင့်ပဲ အခါအားလျော်စွာ အလွတ်သဘော အကြံဉာဏ်ပေးချက်တွေကို အဘွားက ပေးရမှာကြောက်ရွံ့နေလိမ့်မယ် မဟုတ်ပါဘူး။

ကျွန်တော်က တကယ့်ဘဝအတွက်ပဲ သိပ်စံပြုအားထုတ်ရာ ကျွန်တော်ကောင်း ကျသွားနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ ယေဘုယျချမှတ်ထားတဲ့ ဘောင်အရတော့ အဲဒါဟာ မှန်တယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အကူအညီတောင်းခံဖို့ အကြံဉာဏ်ရယူဖို့ ဖြစ်လာရအောင် ကိုယ့်ကိုယ်နှိုက်ရဲ့ ပါဝင်ပတ်သက်မှုကို သိမြင်တာဟာ ရင့်ကျက်မှုရဲ့ အမှတ်လက္ခဏာတစ်ခုလို့ ကျွန်တော်က ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိစေချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က အဘွားနဲ့ မိခင်တွေ အလွယ်တကူ သင့်သင့်မြတ်မြတ် ဖြစ်စေနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတွေကို ရှာဖွေဖို့ သတ္တိအင်အားတွေ ရှိလာစေချင်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့နှစ်ဦး အတွက်ရောကလေးအတွက်ပါ တကယ့်အနှစ်သာရကျတဲ့ အကျိုးအမြတ်နဲ့ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုကို အဲဒီလိုမျိုးဆက်ဆံရေးကသာ ပေးအပ်နိုင်တဲ့ အတွက်ပါပဲ။

နောက်ပြောင်ကျီစယ်ခံ ကလေးတို့ဘဝ

“ရှက်ရွံ့ အားငယ်တတ်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက် အတွက် အလွန်အကျွံ အကာအကွယ်ပေးတတ်တဲ့ မိဘတွေထက် ယုံကြည်စိတ်ချမှုကို ပေးတတ်တဲ့ မိဘအများစုက ပိုပြီး အကူအညီဖြစ်စေနိုင်ပါတယ်”

“ကျွန်မက ဆရာကို မိဘတွေက သူတို့ရဲ့ ကလေးတွေ ကြမ်းတမ်းရက်စက်တဲ့ နောက်ပြောင်ကျီစယ်တာမျိုး သူတို့ကိုယ်နှိုက်က လိုက်လိုက်လျောလျော မလုပ်ဘဲ ဘယ်လို ရင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုတာ မိဘတွေ သင်ပေးနိုင်ဖို့ ရေးသားစေချင်ပါတယ်။ ကျွန်မ လေ့လာသိရှိခဲ့ရတဲ့ အဲဒီလိုမျိုး အရသာခံ ကြမ်းတမ်းရက်စက်မှုမျိုး လုပ်နေကြတဲ့ ကလေးအားလုံး

နောက်ပြောင်ကျီစယ်ခံ ကလေးတို့ဘဝ ■ ၉၉

လောက်ဟာ သူတို့ထက်ကြီးတဲ့ အစ်ကို၊ အဖေ၊ ဦးလေး တစ်ယောက်ယောက်က အလားတူ ပြုမူနေတာကို ခံခဲ့ကြရတဲ့ ကလေးတွေချည်းပါပဲ ဆရာ။ (ကျွန်မအဖို့ အစ်မ၊ အမေ၊ အဒေါ်တစ်ယောက်က အဲဒီလိုလုပ်တာမျိုး မတွေ့ခဲ့ရပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒါမျိုးကို ယောက်ျားသားတွေကပဲ လုပ်တတ်တယ်လို့ ကျွန်မ မပြောလိုပါဘူး။)

“ကျွန်မမေးတဲ့ မေးခွန်းပေါ်မှာ မူတည်ပြီး ကျွန်မတို့ မိသားစုထဲမှာ ရယ်ရွှင်ပျော်ပါးစရာနဲ့ ကျီစယ်နောက်ပြောင်တာမျိုး မရှိဘူးလို့ ဆရာ တွေးကောင်းတွေးပါလိမ့်မယ်။ အဲဒါက အရေးကြီးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့က ကျွန်မတို့ အားလုံးကို ရယ်မောပျော်ရွှင်စေတဲ့ အမျိုးအစားနဲ့ မျက်ရည်ကျမှု၊ စိတ်ပျက်အားငယ် ဒေါသဖြစ်မှုတွေကို ဖြစ်စေနိုင်တဲ့ နောက်ပြောင်ကျီစယ်မှုမျိုးကို ခွဲခြားတာသာ ဖြစ်ပါတယ်။”

“ဒုတိယ အမျိုးအစားအတွက် ဥပမာတွေကတော့ ကျွန်မရဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ယောက်ကို သူနဲ့ ကစားဖော် ကစားဖက်တစ်ယောက်က သူ့ရဲ့အခန်းထဲမှာ ထည့်ပြီး သော့ခတ်ထားမယ်။ တစ်နေ့ခင်းလုံး ကြာတဲ့အထိ ဆိုပါတော့။ ကျွန်မ သမီးအဖို့ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ် ထိခိုက်ခံစားရပြီပေါ့။ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် ကလေးနှစ်ယောက်က

သုံးနှစ်သားအရွယ် ကျွန်မသားရဲ့ အနှစ်သက်ဆုံး ကစားစရာ တစ်ခုကို ယူသွားပြီး သူ့ကို ထိုးကြိတ်မယ်။ ပြီးတော့ လုံးဝ ပျောက်သွားပြီလို့ ပြောတယ်။ ကျွန်မရဲ့ ကလေး ရူးမတတ် ခံစားခဲ့ရပါပြီ။ ကျွန်မအနေနဲ့ ကလေးကို ဒါမျိုးဟာ ဘာမှ မဖြစ်လောက်ပါဘူး။ သိပ် စိတ်အနှောင့်အယှက် အဖြစ်မခံ ပါနဲ့လို့ ပြောရမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် သူ့အနေနဲ့လည်း တခြားကလေးတွေကို အဲဒီလို နောက်ပြောင်ကျီစယ်တာ မှန်တယ်လို့ သင်ပေးရမလား ဆရာ”

အဲဒီမိခင်ဟာ အဓိကပြဿနာတစ်ခုကို တင်လာတာ ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ခါ သူမက သိမ်မွေ့တဲ့ နောက်ပြောင် ကျီစယ်မှုနဲ့ ရက်စက်တဲ့ နောက်ပြောင်ကျီစယ်မှုကြား ကွဲပြား ခြားနားတာနဲ့ ကျွန်တော် ပထမဆုံး ကိုင်တွယ်ဖို့ ကြိုးစား ချင်တဲ့ ယောက်ျားလေးတွေဟာ ပိုပြီး ဆိုးတဲ့ နောက်ပြောင် ကျီစယ်သူတွေ ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အချက်နှစ်ချက် ဖြစ်တဲ့ ဆက် နွယ်ပြဿနာ နှစ်ခုကိုပါ ထပ်ဆောင်းပေးလိုက်ပါသေးတယ်။

ရင်းနှီးခင်မင်မှုနဲ့ စနောက်တာမျိုးနဲ့ ရက်စက်တဲ့ စနောက်တာမျိုးကြားမှာ စံသတ်မှတ်ရမယ့် ကွဲပြားခြားနားမှု တစ်ခု ရှိမယ်လို့တော့ ကျွန်တော် မယူဆပါဘူး။ နှစ်မျိုးစလုံး ဟာ အနည်းဆုံး နည်းနည်းတော့ ထိခိုက်နာကျင်စေတာပါပဲ။ မိဘကောင်းတွေအနေနဲ့ အနှောင့်အယှက်ပြုစေ ဖြစ်လာတဲ့

နောက်ပြောင်ကျီစယ်ခံ ကလေးတို့ဘဝ ■ ၁၀၀

(သို့မဟုတ်) ကိုယ့်ကိုကိုယ် အထိအခိုက်ဖြစ်အောင် လုပ်စပြုလာတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းတာမျိုး ထက်ပိုပြီး သူ့ရဲ့ အပြုအမူကို ပြုပြင်တည့်မတ်ပေးတာမျိုး၊ စတဲ့နောက်တဲ့ပုံစံမျိုး လုပ်ကောင်း လုပ်နိုင်ပါတယ်။ အဲဒီ မိဘတွေရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ကောင်းပါတယ်။ ပြီးတော့ ကလေးရဲ့ ခံစားချက်ကို ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ထိခိုက်နာကျင်စေနိုင် တဲ့ ထေ့ငေါ့လှောင်ပြောင်တာမျိုး မသုံးမိအောင် အဲဒီမိဘ တွေက ကြိုးစားတတ်ပါတယ်။ အဲဒီလိုပဲ အရွယ်ရောက်ပြီး သား သူတစ်ယောက်ဟာ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်ကို သူ စိတ်ဆိုးနေတယ်ဆိုတာ ပေါ်လည်းပေါ်လွင်၊ လူမှုရေး အရလည်း လက်ခံနိုင်တဲ့ သွယ်ဝိုက်တဲ့နည်းနဲ့ နောက်ပြောင် ကျီစယ်ကောင်း ကျီစယ်နိုင်ပါတယ်။

အကြင်နာတရားမရှိတဲ့ ကလေးကြီးတစ်ယောက်က သူ့ထက် ငယ်ရွယ်ပြီး သူများကို အန္တရာယ်မပေးတတ်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို ရက်စက်ကြမ်းတမ်းတဲ့ ပုံပြင် ဇာတ်လမ်းတွေ (သို့) ကလိမ်ကကျစ်နည်း တစ်နည်းနည်းနဲ့ ကလေး ခံစားရတာကို ကြည့်ဖို့သက်သက် လုပ်တဲ့အခါ၊ ဘယ်အချိန်မှာ ကလေးရဲ့ ခံစားချက်တွေကို တစ်စစီ ကွဲကြေ သွားမယ်၊ လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ခံစားသွားရမယ်ဆိုတဲ့ နေရာ မှာတော့ အဆင့်အရရော ရည်ရွယ်ချက်အရပါ ကွဲပြား

ခြားနားမှုတွေ အများကြီး ရှိနေပါတယ်။ အဲဒါဟာ တခြားဘယ်လိုကျိုးကြောင်းအချက်မှ မပါတဲ့ ရက်စက်မှုကို အရသာခံတတ်တဲ့ စိတ် လွှတ်ပေးလိုက်တာပဲလို့ ပြောရမယ် ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီနေရာမှာ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းသူဟာ ကလေးကို တုတ်နဲ့ရိုက်တာမျိုး မလုပ်ဘဲ ရက်စက်ကြမ်းတမ်းမှုကို သွယ်ဝိုက်ကြံဆထားတဲ့ ပုံစံမျိုး သုံးလိုက်တာကို ခင်ဗျားတို့ တွေ့နိုင်ပါတယ်။ (သူ့ရဲ့ လုပ်ရပ်ဟာ ဆိုးဝါးတဲ့ သက်ရောက်မှုကို ဖြစ်စေတယ်ဆိုပေမယ့် သူ့ကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း အမှားကျူးလွန်တာလို့တော့ အလွယ်တကူ စွပ်စွဲလို့ မရနိုင်ပါဘူး။)

ယောက်ျားကလေးတွေဟာ ပျမ်းမျှအားဖြင့် ပိုပြီး ဆိုးဝါးတဲ့ နောက်ပြောင်ကျီစယ်သူတွေ ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အချက်နဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ အဲဒီမိခင်နဲ့ ကျွန်တော်ဟာ သဘောထားတူညီမှု ရှိပါတယ်။ ဖြစ်နိုင်တဲ့ အကြောင်းပြချက်တွေက ယောက်ျားတွေဟာ မိန်းမသားတွေနဲ့ စိတ်နေသဘာဝအရ ကွဲပြားခြားနားမှု ရှိ၊ မရှိ ဆိုတာနဲ့ ရှိတယ်ဆိုရင်လည်း အဲဒီ ကွာခြားမှုဟာ မွေးရာပါလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကလေးဘဝလေ့ကျင့်သင်ကြားလာတဲ့ အခါကျမှ ပေါ်ပေါက်လာတာလားဆိုတဲ့ အငြင်းပွားမှု အဟောင်းကြီးဆီကိုပဲ ကျွန်တော်တို့ကို ပြန်ရောက်သွားစေပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင်

နောက်ပြောင်ကျီစယ်မံ ကလေးတို့ဘဝ ■ ၀၀၃

တွေးမြင်ယူဆချက်တွေကတော့ ယောက်ျားလေးအများစုဟာ မွေးလာကတည်းက မိန်းကလေးတွေထက် ပိုပြီး ကြီးမားတဲ့ ရန်လိုထိပါးတတ်တဲ့သဘော ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့မှာ စိတ်ချရတဲ့ အတိုင်းအတာတစ်ခုအဖြစ် ရန်လိုမှုကို ထိန်းချုပ် ဖို့အတွက် အစိတ်အပိုင်းတွေ ပိုပြီးလည်း ပါရှိနေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လူ့အဖွဲ့အစည်းက ဖခင်တွေနဲ့ အသက်အား ဖြင့် ပိုကြီးတဲ့ ကလေးကြီးတွေက စိတ်ဆိုးဒေါသ ဖြစ်မှု (သို့) ရန်လိုမုန်းတီးမှုတွေကို ဖော်ပြဖို့ နောက်ပြောင်ကျီစယ်မံ ဟာ လက်ခံနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတွေထဲက တစ်ခုဖြစ်ပြီး နှစ်သက်စရာ၊ ကျေနပ်စရာ နည်းလမ်းတစ်ခု ဖြစ်တယ် ဆိုတာကို မျိုးဆက်တိုင်းရဲ့ ငယ်ရွယ်သူ ယောက်ျားကလေး တွေကို သင်ကြားပေးလေ့ ရှိပါတယ်။

အဲဒါဟာ ဇဝနဉာဏ်ကနေ အနုပညာအဖြစ် တစစ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာပါတယ်။ မိန်းကလေးငယ်အများစုနဲ့ အမျိုးသမီးအများစုက သူတို့ရဲ့ ရန်လိုမုန်းထားမှုတွေကို နောက်ပြောင်ကျီစယ်မံအဖြစ် အနုပညာမြောက်အောင် ဖော် ပြတဲ့နေရာမှာ ရယ်မောစရာဖြစ်မှုကို မမြင်တတ်ကြပါဘူး။ သူတို့အနေနဲ့ကတော့ သူတို့က မှန်ကန်တရားမျှတတယ် ထင်ရင် အများကြီးပိုပြီး တဲ့တိုးဖော်ပြတတ်ကြပါတယ်။

ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့ စနောက်ကျီစယ်မံနဲ့ ပတ်သက်

တာတွေကို ထားမပစ်ခဲ့ခင်မှာ ကျွန်တော် ဖြည့်စွက်လိုက်ချင် တာက အသေအချာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ရည်စူး ကြံရွယ် ထားတာတောင်မှ ငယ်ရွယ်လွန်းတဲ့ ဒါမှမဟုတ် ခံစား ထိခိုက်လွယ်လွန်းတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်အတွက် သိပ်ပြီး စူးရှပြင်းထန်လွန်းလှပါတယ်။ ကလေးအနေနဲ့ အဲဒီလိုမျိုး ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်မှုမျိုးကို အရေထူလာအောင်၊ သူ့ ကိုယ်နှိုက် က ရယ်မောပျော်ရွှင်လာအောင် လုပ်ဖို့ အခြေအနေ မပေးခဲ့ သေးတာ အမှန်ပါပဲ။ သူ့ အရယ်ခံရတာကို သူ့ အသက် သိပ်ငယ်သေးတဲ့ အချိန်မှာပဲ သူက သိနေခဲ့တာပါ။ ပြီးတော့ လုံးလုံးလျားလျား ရှက်ရွံ့သိမ်ငယ်မှုကို ခံစားရတော့တာပါပဲ။ အဲဒါကို သူ့ပါးစပ်ကနေပြီး နှုတ်လှန်ထိုး တိုက်ခိုက်နိုင်ဖို့ နှစ်အတော်လေး စောနေတတ်ပါတယ်။

ကလေးတစ်ယောက်ဟာ အစဉ်တစိုက် အကြင်နာ တရားမဲ့ခံရရင် သူ့မိသားစုထဲက တခြားတစ်ယောက် ယောက်ကို စီစဉ်တကျ အကြင်နာတရား ကင်းကင်းနဲ့ ဆက်ဆံသွားတတ်တယ်လို့ ထင်မြင်ယူဆထားကြတဲ့ မိခင် အများစုနဲ့ ကျွန်တော်က သဘောထားတူညီပါတယ်။ ဒါပေ မယ့် သူ့မ ပြောသလို နောက်ပြောင်ကျိစယ်တာမျိုးထက် ကျားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ ကြမ်း တမ်းရက်စက်မှု တစ်မျိုးမျိုးက ပိုပြီး အရေးကြီးတယ်လို့ ကျွန်တော်က ဖြည့်စွက်ပေးလိုက်ပါတယ်။

အရထိကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

နောက်ပြောင်ကျီစယ်ခံ ကလေးတွေ့ဘဝ ■ ၀၀၅

သူတို့ရဲ့ သားသမီးကလေးတွေ နောက်ပြောင်ကျီစယ်ခံရ (သို့) အနိုင်ကျင့်ခံရတာတွေကို မိဘတွေအနေနဲ့ ဘယ်လိုဆန့်ကျင်ခုံခံ ကာကွယ်မှုတွေ ရှိပါသလဲ။ ခင်ဗျားတို့အနေနဲ့ တတ်နိုင်တယ်ပဲ ထားဦး၊ အများအားဖြင့် မတူခြားနားတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်တစ်ခုကို ပြောင်းရွှေ့သွားဖို့ဆိုတာမျိုး ကတော့ မရှိသလောက်ပါပဲ။ မိဘတွေအနေနဲ့ကတော့ လမ်းတိုင်းမှာ ရက်စက်ကြမ်းတမ်းတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်တော့ ရှိနေတာပဲဆိုတဲ့ အတွေ့အကြုံတော့ ရှိနေကြတာပါပဲ။

ထိခိုက်ခံစားလွယ်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့အတူ အိမ်သစ်တစ်လုံးကို ခင်ဗျားတို့ ပြောင်းရွှေ့သွားတဲ့ အချိန်မှာ အဲဒီနေရာမှာရှိနေတဲ့ အနိုင်ကျင့်တတ်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ဟာ တစ်နာရီ နှစ်နာရီလောက်အတွင်း ခင်ဗျားတို့ ရှေ့ကို ရောက်လာပါလိမ့်မယ်။

စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်အောင် အလုပ်ခံရတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို မိဘတွေအနေနဲ့ ရုပ်ပိုင်းအရ အကာအကွယ်ပေးနိုင်ပါသလား။ အချို့ အချက်အလက်တွေ အရ အကာအကွယ်ပေးနိုင်တယ်လို့ ပြောနိုင်ပြီး၊ အများအားဖြင့်တော့ အကာအကွယ် မပေးနိုင်ဘူးလို့ ပြောရမှာပါပဲ။ စနောက်ကျီစယ်တတ်တဲ့ မူကြိုကျောင်းက ကလေးတွေဟာ ထိန်းကြောင်း ပဲ့ပြင်နိုင်တဲ့ အရွယ်ရောက်ပြီးတဲ့သူ တစ်

ယောက် အဲဒီနေရာကို ချက်ချင်းရောက်မလာဘဲ သူတို့ရဲ့ လုပ်ရပ်ကို ဘယ်တော့မှ ရပ်ဆိုင်းထိပါးမယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူတို့ရဲ့ မျှီသိပ်ထိန်းချုပ်မှုကတော့ သိပ်ကြာကြာ ခံလိမ့်မယ် မဟုတ်ပါဘူး။ နားလည်သိတတ်တဲ့ မိခင် တစ်ယောက်အနေနဲ့ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့စိတ် နည်းနည်း ပဲ ရှိပြီး တာဝန်ယူနားလည်တတ်တဲ့ မိဘမျိုးရှိတဲ့ အိမ်နီးနား ချင်း ကလေးတစ်ယောက်ကို သွေးဆောင်စည်းရုံးနိုင်ကောင်း စည်းရုံးနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ တစ်ဖက်မှာတော့ မိခင်က စုန်းမ တစ်ယောက်လို ဖြစ်သွားမယ်ဆိုရင်တော့ အဲဒီအိမ်နီးနားချင်း ကလေးက သူမကို ရန်သူတစ်ယောက်လို သဘောထားလာ ပြီး သူမနဲ့ သူမရဲ့ ကလေးကို မလိုလားထိုက်တဲ့ သူတွေလို့ တစ်ခါတည်း သဘောထားလိုက်ပြီး ရှေ့ဆက် ဖိစီးနှိပ်စက်ဖို့ပဲ စိတ်ထဲမှာ ထားတော့မှာပါပဲ။

တကယ်တမ်း ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်တတ်သူ တစ်ယောက် ဟာ အအုပ်စီးခံရတဲ့ အခါကျမှာပဲ နောက်တွန့်သွားလေ့ရှိပြီး၊ ကလေးတစ်ယောက်ကို ရှေ့လျှောက် နောက်ပြောင်ကျီစယ်ဖို့ အခွင့်အလမ်းကို ငြိမ်ပြီး စောင့်နေတတ်ပါတယ်။ အများ အားဖြင့်တော့ အဲဒီလို ကလေးမျိုးတွေမှာ သူတို့အပေါ် ထိန်း ကြောင်းကိုင်တွယ်မှု နည်းနည်းပဲ ရှိတဲ့ အိမ်နီးချင်းတွေရဲ့ တိုင်တန်းပြောဆိုမှုတွေကို မထုံတက်တေး လုပ်ချင်လုပ်၊

နောက်ပြောင်ကျီစယ်ခံ ကလေးတို့ဘဝ ■ ၁၀၇

ဒါမှမဟုတ် ယုံကြည်ဖို့ ရိုင်းရိုင်းပျပျ ငြင်းပယ်လေ့ ရှိတဲ့ မိဘမျိုးတွေ ရှိတတ်ကြပါတယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ သူမရဲ့ကလေး သူနဲ့ သက်တူ ရွယ်တူတွေနဲ့ ကစားတာကို နိစ္စရူဝ အချိန်သတ်သတ်ပေးပြီး ထိန်းကြောင်းပေးဖို့ ဆန္ဒလည်း ရှိ၊ လုပ်လည်းလုပ်နိုင်တဲ့ မိခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ သိပ်များများစားစား ပီပီပြင်ပြင် လုပ်နိုင်မယ်လို့ မထင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူမအနေနဲ့ ကစား နေကြတာကို တစ်ချိန်လုံး ညွှန်ကြားပြောဆိုနေပြီး သူမ သိပ်ချစ်တဲ့ကလေးကို အနိုင်ကျင့်ဖို့လိင်ကျချင်တဲ့ ကလေးကို ဆူပူမာန်မဲရမယ်လို့တော့ ကျွန်တော်ဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ခင်မင်ရင်းနှီးတတ်တဲ့ အရွယ်ရောက်ပြီး သား ကလေးကြီးတစ်ယောက်ဟာ သူမရဲ့ ရှေ့မှာဆိုရင် ကလေးငယ်တွေကို ထိန်းကြောင်းပေးတတ်ပါတယ်။ တကယ်လို့ တင်းမာမှုတစ်ခု ဖြစ်လာတာကို သူမက တွေ့ပြီ ဆိုရင် သူမအနေနဲ့ သူတို့တစ်တွေကို တခြားကစားနည်း အသစ်တစ်ဖက်ကို အာရုံပြောင်းပေးနိုင်ပါတယ်။ ရန်လို မုန်းတီးမှုတွေ ပေါက်ကွဲလာမယ်ဆိုရင် တိုက်ခိုက်တော့မယ့် သူတွေကြားမှာ အလျှော့အတင်းလုပ်ဖို့ အကြံပေးသူ တစ်ယောက် အနေနဲ့ရော၊ ကျောက်သားနံရံ တစ်ခုအဖြစ်ပါ အေးအေးဆေးဆေးဝင်ပြီး ရပ်တည်ပေးနိုင်ပါတယ်။

၀၀၈ ■ မောင်စိုးသစ်

ရေရှည်မှာတော့ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ကလေးငယ် တစ်စုပေါ်မှာ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်တာမျိုးမဟုတ်တဲ့ ထန်းချုပ် ကိုင်တွယ်မှုဟာ သူမရဲ့ ရှက်ရွံ့အားငယ်တတ်တဲ့ ကလေးငယ် ကို တဖြည်းဖြည်း သူ့ဘာသာသူ သူ့အတွက် ပျော်ရွှင်စရာ နေရာလေးတစ်ခု ရှာတွေ့လာစေနိုင်ပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ် တစ်ခါတစ်လေမှာ သူမအနေနဲ့ သားကောင်တစ်ကောင်အဖြစ် နေနေရတဲ့အကျင့်ရှိနေပြီဖြစ်တဲ့ သူမရဲ့ ကလေးကို ခွဲထုတ်ပြီး တစ်လနှစ်လလောက် အဲဒီလို အနိုင်ကျင့်ဗိုလ်ကျတာမျိုး တွေမရှိတဲ့ အုပ်စုတစ်စုနဲ့ ကစားခိုင်းနိုင်ပါတယ်။

ယောက်ျားလေးတွေ မွေးထားပြီး ကျွမ်းကျင်လိမ္မာမှု ရှိတဲ့ ဖခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ သူတို့ ကလေးအုပ်စုနဲ့ ကစား နည်းတချို့မှာ အတူတူ ကစားပေးခြင်းအားဖြင့် သူ့သားကို နောက်ပြောင်ကျီစယ်တာတွေ ကြောက်နေစရာမလိုဘဲ ခံယူ တတ်၊ သင်ယူတတ်အောင် အထောက်အကူ ဖြစ်စေနိုင်ပါ တယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ဟာ တကယ်တမ်း စနောက်ကျီစယ်မှုရဲ့ အခြေခံကျတဲ့ အဖြေတစ်ခုကို ရှာတော့ မယ်ဆိုရင် တချို့ကလေးတွေဟာ ဘာဖြစ်လို့ အလွယ်တကူ စနောက်ခံရပြီး၊ တချို့ ကလေးတွေကျတော့ ဘာဖြစ်လို့ လုံးဝလောက်နီးပါး နောက်ပြောင်မခံရတာလဲ ဆိုတာကို

နောက်ပြောင်ကျီစယ်ခံ ကလေးတို့ဘဝ ■ ၁၀၉

စဉ်းစားကြည့်သင့်ပါတယ်။ အဲဒါဟာ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အင်အားနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခုခံကာကွယ်တဲ့နေရာမှာ ကျွမ်းကျင်မှုပြဿနာပဲလို့ ခင်ဗျားတို့ ယူဆကောင်း ယူဆနိုင်ပါတယ်။ အထောက်အပံ့ ဖြစ်နိုင်တဲ့ အချက်တစ်ချက်တော့ ဖြစ်ပေမယ့် အဓိကတော့ မကျလှဘူးလို့ ဆိုရပါမယ်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ သန်စွမ်းအားကောင်းတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ဟာ သူ့ထက် အများကြီးငယ်ရွယ်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက် ညှဉ်းဆဲနိပ်စက်တာကို ခံရတာမျိုး တွေ့ရတတ်ပါတယ်။ တစ်ခါ အားနည်းပျော့နွဲ့ ပုံပန်းမကျလှတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ဟာ ရက်စက်တတ်တဲ့ ကလေးတွေရှိတဲ့ အုပ်စုတစ်ခုထဲမှာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သင့်သင့်တင့်တင့် နေသွားနိုင်တာ တွေ့ရတတ်ပါတယ်။

ကိုယ်ကိုတိုင်က နောက်ပြောင်ကျီစယ်မှုကို ပန်းတွေက ပျားတွေကို ဆွဲဆောင်သလို ဆွဲဆောင်တတ်ကြတဲ့ ကလေးတွေလည်း ရှိတတ်ပါတယ်။ သူတို့ဟာ တကယ့်အနိုင်ကျင့်ဖိုလ်ကျတတ်သူ ကလေးတွေအတွက် အန္တရာယ်ကြီးတဲ့ ဆွဲဆောင်မှုရှိရုံသာ မဟုတ်ဘဲ ကလေးအားလုံးလောက်လိုလိုကို ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုတွေ ပြုလာစေနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီလို အုပ်စုမျိုးနဲ့ ပြေပြေလည်လည် နေနိုင်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် တွေ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေ

မယ့် သူဟာ တစ်ခါလောက် အပ်နဲ့ အထိုးခံလိုက်ရရုံနဲ့ ရုတ်တရက် ဒေါသပေါက်ကွဲတတ်ပါတယ်။ သူဟာ သေမင်း တမန်တစ်ကောင်လို မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရော်နဲ့ အော်ဟစ်ပြီး လှည့်ပတ်ပြေးလွှား၊ ပတ်ပတ်လည်မှာ ရှိနေတဲ့ လှောင်ပြောင် သရော်သူတွေကို ကိုးရိုးကားရူး ထိုးနှက်ကန်ကြောက်တတ် ပါသေးတယ်။ သူတို့ နောက်ပြောင်လိုက်တာနဲ့ ဒုံးကျည် တစ်ခုကို မီးတိုလိုက်သလို ဖြစ်သွားတော့တာပါပဲ။

ဖြစ်တတ်တာကတော့ သိပ်ပြီး အလွယ်တကူ စနောက်ခံရတတ်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ဟာ ထိခိုက်ခံစား ရှက်ရွံ့အားငယ်တတ်တဲ့ ကလေးအမျိုးအစား ဖြစ်ပါတယ်။ သူက တခြားကလေးတွေကို တွေ့ဆုံရတဲ့အခါမျိုးမှာ မယ့် ကြည့်တဲ့ မျက်နှာထား၊ ရင်းနှီးခင်မင်မှု မရှိတဲ့ မျက်နှာထား မျိုးနဲ့ ဆက်ဆံတတ်ပါတယ်။ အပြုအမူအရရော စကားအရ ပါ အများအားဖြင့် တိုက်ခိုက်ထိုးနှက်လေ့ မရှိတတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့ကို ကြည့်လိုက်ရင် အဲဒီကလေးတွေက သူ့ကို တိုက်ခိုက်ရန်ပြုမှာကို ကြောက်ရွံ့နေသလိုမျိုး၊ အဲဒီလို တိုက် ခိုက်ရန်ပြုတတ်တာတွေကြောင့်ပဲ ကျန်တဲ့ကလေးအားလုံးကို မနှစ်သက်နိုင်သလိုမျိုး ပုံပေါ်နေတတ်ပါတယ်။ ကျန်တဲ့ ကလေးတွေဟာ အဲဒါကို ချက်ချင်းပဲ အကဲခတ် သိမြင် သွားတတ်ပြီး တိုက်ခိုက်ရန်ပြုလိုစိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်

ကြပါတယ်။ တကယ်တော့ အစိတ်အပိုင်းအားဖြင့် အဲဒီ ကလေးရဲ့ ပြုမူဆက်ဆံပုံ၊ သဘောထားပုံဟာ တခြားကလေးတွေနဲ့ ဆက်ဆံပေါင်းသင်းရာက ရလာတဲ့ ဆိုးဝါးတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေကြောင့်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့အနေနဲ့ အဲဒီအတွက်တော့ သူ့ကို အပြစ်မတင်ထိုက်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်နေသေးတဲ့ ပြဿနာကတော့ ပထမဆုံးနေရာမှာ သူဟာ အဲဒီလိုမကောင်းတဲ့ လူမှုဆက်ဆံရေးကို ဘာဖြစ်လို့ များ စတင်လုပ်ဆောင်ခဲ့ရတာလဲ ဆိုတာပါပဲ။ အဲဒီလို သဘောထားတိမ်းညွှတ်မှုမျိုးကို မိသားစုတစ်စုထဲက ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အစောပိုင်း နှစ်ကာလအတောအတွင်းမှာ ဖြစ်လာနိုင်စေတဲ့ အချက်တွေကတော့ အမျိုးမျိုးအထွေထွေ ရှိတတ်ကြပါတယ်။

ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတာတစ်ခုကတော့ ကလေးအပေါ် အလွန်အကျွံ အကာအကွယ်ပေးချင်တတ်တဲ့ မိခင်တစ်ယောက်ကြောင့် ကလေးဟာ မိခင်နဲ့ အနီးကပ် ရှိနေတဲ့ အချိန်မှပဲ သူ့ကိုယ်သူ လုံခြုံစိတ်ချမှု ရှိနေတယ်လို့ ခံစားလာစေတတ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တို့သူတွေအားလုံးဟာ အန္တရာယ်ရှိတဲ့ သူတွေပဲလို့လည်း ခံစားလာစေနိုင်ပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ သိပ်ချစ်လွန်းတဲ့ မိဘတွေက မွေးဖွားလာတဲ့ သားဦးဟာ အပေးအယူသဘောရဲ့ ပျော်စရာကောင်းမှုကို

တတ်မြောက်ဖို့ နှေးကွေးနေတတ်တာကို တွေ့ရပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့ရဲ့ နှစ်နှစ်သားလောက် ကာလမှာ လူကြီးသူမတွေရဲ့ သိပ်ညင်သာသိမ်မွေ့တဲ့ အကာအကွယ် ပေးမှု၊ အလိုလိုက်အကြိုက်ဆောင်မှု၊ အာရုံစိုက်မှုကိုပဲ ရခဲ့ပြီး တခြား ဆူပူကြမ်းတမ်းတဲ့ ကလေးတွေနဲ့ တွေ့ကြုံရတဲ့ အတွေ့အကြုံနည်းပါးလို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကလေးတွေဟာ လည်း လူကြီးတွေလိုပဲ ပတ်ဝန်းကျင်လောကထဲမှာ သူတို့ စိတ်ပါလက်ပါ ရှာဖွေနိုင်မယ့် အရာတွေကို သိချင်တတ်ကြ ပါတယ်။ အိမ်နီးနားချင်း အနိုင်ကျင့်ဗိုလ်ကျတတ်တဲ့ ကလေး တွေဟာ ကြောက်လန့်ရှက်ရွံ့တတ်တဲ့ ကလေးတွေကို မကြာ မကြာ အနိုင်ကျင့်ဗိုလ်ကျသလိုမျိုးနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ခင်ခင် မင်မင်နေတတ်ပြီး၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ယုံကြည်မှုရှိတဲ့ ကလေး တွေအပေါ် တိုက်ခိုက်အနိုင်ယူဗိုလ်ကျဖို့ မကြိုးစားတတ် ကြတာကို တွေ့ရပါတယ်။

စနောက်ကျီစယ်တာကို ခံရလေ့ရှိတဲ့ ငယ်ရွယ်သူ ရှက်ရွံ့အားငယ်တတ်တဲ့ ကလေးတွေဟာ ပြစ်ဒဏ်သင့် ခံရသူလေးတွေ ဖြစ်တယ်လို့တော့ မဆိုလိုပါဘူး။ တခြား နေရာတွေမှာ ကြောင်းကျိုးတကျ ကောင်းကောင်းထိန်းညှိ နေထိုင်သွားတတ်ကြသူ အများစုကတော့ အနှေးနဲ့ အမြန် ဆိုသလို သက်သောင့်သက်သာရှိတဲ့ လူမှုနယ်ပယ်တွေကို

နောက်ပြောင်ကျီစယ်ခံ ကလေးတို့ဘဝ ■ ၀၀၃

ရှာတွေ့သွားတတ်ကြပါတယ်။ သူတို့ထဲက တချို့ဆိုရင် သူတို့တွေကြုံခဲ့ရတဲ့ ဒုက္ခတွေကနေ အင်အားနဲ့ နားလည်မှုကို ရရှိလာခဲ့ကြပြီး ထူးထူးခြားခြား အောင်မြင်မှု ရသွားကြတာ တွေ့ရပါတယ်။ ကလေးတစ်ယောက်ဘဝရဲ့ အစောပိုင်း ကာလမှာ စိတ်ချယုံကြည်မှုကို ရရှိခဲ့ကြသူတွေနဲ့ နောက်ကို အဝေးကြီးရောက်သွားအောင် တွန်းပို့ခံကြရသူတွေကြား ကွဲကွဲပြားပြား ရှိဖို့ ပိုပြီးအရေးကြီးတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဒုတိယအမျိုးအစားဖြစ်တဲ့ ကလေးတွေကိုတော့ ကလေး သူငယ် လမ်းညွှန်ထိန်းကြောင်းရေး၊ ကျန်းမာရေး ဌာနတွေ ကနေ စောင့်ရှောက်ကိုင်တွယ်သွားသင့်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ကောက်နုတ်ဖော်ပြတဲ့ မိခင် ကတော့ ကလေးတစ်ယောက်တည်းရဲ့ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခံရမှု စဉ်ဆက်မပြတ်ပြဿနာကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူမက သူမရဲ့ ကလေးတွေထဲက ကလေးတွေ ကိုယ်စီ ကိုယ်စီ ခံစားကြရတဲ့၊ အခါအားလျော်စွာ ကြုံရတတ်တဲ့ နောက်ပြောင်ကျီစယ်မှုတွေကိုပဲ ပြောဆိုတင်ပြလာတာ ဖြစ်ပါတယ်။ သူမက အဲဒါကို ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ရမယ်ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အကြံဉာဏ်တောင်းဆိုလာတာဖြစ်ပြီး ကလေး တစ်ယောက်ကို တုန့်ပြန်တိုက်ခိုက်ဖို့ ပြောဆိုတာဟာ သူတို့လည်း အနိုင်ကျင့်ဖို့လိကျတဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်သွားစေနိုင်

သလား။ ဒါမှမဟုတ် အဲဒီလိုမဖြစ်စေဘူးလားဆိုတာကို သိချင်လို့ မေးမြန်းတာပါပဲ။

ကျွန်တော်ကတော့ အစောပိုင်းမှာ အကြံပေးတင်ပြခဲ့ တာတွေအပြင် နောက်ထပ် အကြံပေးချက် နှစ်ခုလောက် ထပ်ပြောချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့် ကိုယ်ပိုင် အယူအဆ အရ တော့ ပုံမှန်အခြေအနေမှာရှိနေတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို တုန့်ပြန်မတိုက်ခိုက်ဖို့ ဘယ်တော့မှ သင်ကြားပေးလိမ့်မယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကောင်းကောင်း ထိန်းညှိ နေထိုင်နိုင်တဲ့ ကလေးတွေတောင်မှ တခြားကလေးတွေနဲ့ စကစားလာတဲ့ အချိန်ကစပြီး အခါအားလျော်စွာ သိပ်ပြီး မပြင်းထန်တဲ့ တိုက်ခိုက်မှုမျိုးနဲ့ ကြုံတွေ့ရတတ်တာပါပဲ။ အဲဒါဟာပဲ တစ်ယောက်ချင်းစီရဲ့ အခွင့်အရေးတွေကိုအပြန် အလှန် လေးစားကြဖို့ သင်ကြားပေးတဲ့ နည်းလမ်းတစ်လမ်း ဖြစ်ပြီး သူတို့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင် အခွင့်အရေးတွေကို ဘယ်လို ရပ်တည် ကာကွယ်ရမယ်ဆိုတာကိုလည်း သင်ကြားပေးတဲ့ နည်းလမ်းတစ်ခုလို့ ဆိုရပါမယ်။ အဲဒါကြောင့်တော့ သူတို့ကို ရက်စက်ကြမ်းတမ်း မသွားစေနိုင်ပါဘူး။

ကျွန်တော်က စိတ်ဓာတ်ရေးရာခြင်း မျှတညီညွတ် နေသေးတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်လည်း သိပ် ပြင်းထန်တဲ့ ရုပ်ပိုင်းအရရော စိတ်ခံစားမှုပိုင်းအရပါ နာကျင်မှု

နောက်ပြောင်ကျီစယ်ခံ ကလေးတို့အဝ ■ ၀၁၅

မရှိနိုင်ဘူးလို့ ယူဆရတဲ့အချိန်မှာ ရန်ခိုက်ဒေါသဖြစ်မှုကလေးတွေကို ဝင်ပြီး အနှောင့်အယှက် အဟန့်အတား မလုပ်စေချင်ပါဘူး။ ယေဘုယျအားဖြင့် ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ စရိုက်လက္ခဏာတွေ ရှိနေသေးတဲ့ အချိန်အတွင်းမှာပေါ့လေ။ တကယ်လို့ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရပြီဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်က ဟန်ဆောင်ပြီးလုပ်တာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ထိန်းသိမ်းပေးတာမျိုးပဲ လုပ်မှာပါ။ (တကယ်လို့ ကျွန်တော်ရဲ့ ကလေးတွေက သာမန်ကလေးတွေထက်ပိုပြီး ရန်လိုထိပါးတတ်၊ ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်တတ်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်တာမျိုး လုံးဝရှိမလာဘူးဆိုရင်တော့ နားလည်တတ်ကျွမ်းတဲ့ ပညာရှင်ကို မေးမြန်းအကြံတောင်းရပါလိမ့်မယ်။)

တစ်နည်းပြောရရင်တော့ ယေဘုယျအားဖြင့် ရင်းနှီးခင်မင်တတ်တဲ့ သဘောသဘာဝရှိတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို ထိုးကြိတ်တိုက်ခိုက်တာဟာ မှားယွင်းတယ်လို့ သင်ကြားပေးမိရင် အဲဒါဟာ သူ့အတွက် အားနည်းပျော့ညံ့ချက်တစ်ခုဖြစ်သွားစေနိုင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ယူဆပါတယ်။ (ဖြစ်နိုင်သေးတာက ရှက်ရွံ့အားငယ်တတ်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ မိဘတွေဟာ သူတို့ရဲ့ သားသမီးကို ရန်ပြုညှဉ်းပန်းလာတဲ့ ကလေးက ပိုပြီး ငယ်နေတာတောင်မှ သူတို့ရဲ့ သားသမီးကို တုန့်ပြန် တိုက်ခိုက်ဖို့ ပြောဆိုလို့ မရနိုင်တတ်တာမျိုး ပေါ့လေ။)

အရထီကောင်ကင် ဓာအုပ်တိုက်

၀၁၆ ■ မောင်စိုးသစ်

မိဘတွေအနေနဲ့ စနောက်ကျီစယ်ရလို့ ထပ်ပြီး စိတ်ထိခိုက်ခံစားမှု မရှိရအောင်နဲ့ ခဏခဏ စနောက်ကျီစယ်မခံရအောင် ပြောင်းလဲပြီး နေထိုင်ဖို့၊ စနောက်ကျီစယ်တာတွေပေါ်မှာ သူတို့ကိုယ်တိုင် ကိုယ့်စိတ်ကိုကိုယ် ဒုက္ခပေးသလို မဖြစ်ရအောင် ကြိုးစားပြီးနေထိုင်ဖို့ ကူညီအားပေးနိုင်ပါတယ်။ မိုးကြိုးပစ်နေတာ၊ ခွေးတစ်ကောင်က ဟောင်နေတာ၊ ဒဏ်ရာ အနာတရ ဖြစ်စေတဲ့ အသစ် ကြုံတွေ့ရတဲ့ အင်အားကြီး အနှောင့်အယှက်တိုင်းနဲ့ ကြုံရတဲ့ အခါတိုင်းမှာ ငယ်ရွယ်သူ ကလေးတစ်ယောက်ဟာ အဲဒါကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုတာ လမ်းညွှန်ပြဖို့ မိဘတွေကို အားကိုးလေ့ရှိပါတယ်။

တကယ်လို့ မိခင်တစ်ယောက်ဟာ ငိုယိုနေတဲ့ (သို့) ထိတ်လန့်နေတဲ့ ကလေးတစ်ယောက် ပြန်ပြောပြတာကို နားထောင်ပြီး သူ့ရှေ့မှာတင် စိတ်လှုပ်ရှား၊ အဲဒီ ဖိစီးနှောင့်ယှက်သူကို မကောင်းဆိုးဝါး ဝင်စားနေတဲ့ လူတစ်ယောက်လို ဒေါသနဲ့ ပြောဆိုပြစ်တင်နေတယ်ဆိုရင်တော့ ကလေးက အဲဒီအန္တရာယ်ကို ပုံကြီးချဲ့ နားလည်ခံစားသွားပြီး အဲဒီလိုအန္တရာယ်မျိုးနဲ့ ထပ်ပြီး တွေ့ကြုံကောင်း ကြုံရနိုင်ပါတယ်။ မိခင်တစ်ယောက်ဟာ တစ်နေ့မှာ ကြိမ်ဖန်များစွာ ရန်လိုထိပါးသူကို ဆဲဆိုဆူပူဖို့ အိမ်ထဲက အတင်း

နောက်ပြောင်ကျီစယ်ခံ ကလေးတို့ဘဝ ■ ၁၁၇

ပြေးပြေးထွက်နေမယ်၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း သူမရဲ့ကလေးကို ကယ်တင်ဖို့ ကြိုးစားမယ်ဆိုရင် သူမအနေနဲ့ ကလေးကို သူမသည်သာ တစ်ဦးတည်းသော အကာအကွယ် ဖြစ်တယ် လို့ ထင်မြင်ယူဆသွားအောင် သင်ကြားပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။

တခြားတစ်ဖက်ကလည်း သူမအနေနဲ့ နှလုံးသား မာကြောနေအောင် ကြိုးစားဖို့လည်း မလိုအပ်ဘူးလို့ ပြောရမှာ ပါပဲ။ သူမဟာ ကလေးတစ်ယောက်ကို တစ်မိနစ်လောက် အတွင်း နှစ်သိမ့်ကျေ့နပ်သွားစေနိုင်ပြီး အားလုံးအဆင်ပြေ ချောမွေ့သွားပြီလို့ သူမအနေနဲ့ ယုံကြည်စိတ်ချထားလိုက်တဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ သူမရဲ့ ကလေးကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပဲ အပြင်ဘက် တစ်ခါထပ်လွှတ်လိုက်နိုင်ပါတယ်။ တကယ်လို့ ကလေးက ဆက်ပြီး တိုင်တန်းနေမယ်ဆိုရင်တော့ အဲဒီဖိစီးနှိပ်စက်သူတွေ ထပ်လာခဲ့ရင် ဖြစ်လာမယ့် ခြိမ်းခြောက်မှုတွေကို စိတ်ဆိုး တုန့်ပြန်ဖို့၊ တိုက်ခိုက်လာတာတွေကို တုန့်ပြန်တွန်းလှန်ပစ်ဖို့ နည်းလမ်းတွေကို အကြံဉာဏ်ပေးကောင်းပေးရပါလိမ့်မယ်။ အဲဒါနဲ့ပဲ သူမရဲ့ ကလေးအနေနဲ့ နောက်တစ်ကြိမ်မှာတော့ သူမ အကြံပေး ပြောဆိုထားတဲ့အတိုင်း သူ့ကိုယ်သူ ခုခံ ကာကွယ်နိုင်ပြီလို့တော့ ဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘာမှ ထိတ်လန့်စိုးရိမ်စရာ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့

သူမရဲ့ ထင်မြင်ယူဆချက်နဲ့ ရေရှည်မှာဆိုရင်တော့ သူမရဲ့ ကလေးဟာ သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နိုင်လာ လိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်မှုတွေဟာ ကလေးအနေနဲ့ နောက် တစ်ကြိမ် ရင်ဆိုင်အံ့တုမူ လုပ်ရတဲ့အခါ သိပ်ပြီး သိသိ သာသာ မကြောက်တတ်တော့ဘဲ သူ့ကို နောက်ပြောင်ရန်စ ဖို့ ဖိတ်ခေါ်သလိုမျိုးလည်း သိပ်မဖြစ်တော့အောင် ကြိုးစားဖို့ အားပေးကူညီလိုက်သလို ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။

တကယ်လို့သာ စိတ်ထိခိုက် ခံစားနေရတဲ့ မိခင် တစ်ယောက်ဟာ သူမရဲ့ ကလေးကို အကာအကွယ်ပေးဖို့ အမြဲ ပြာပြာသလဲ ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင်တော့ သိပ်မကောင်း လှဘူးလို့ ဆိုရမှာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သူမရဲ့ကလေး အနိုင်ကျင့် ခံနေရတာကို ပြတင်းပေါက်ကနေ မလှုပ်မယှက်စောင့်ကြည့် နေမယ်လို့လည်း ကျွန်တော်က မဆိုလိုပါဘူး။ အခြေ အနေက စိုးရိမ်စရာ ဖြစ်လာပြီဆိုရင်တော့ သူမမှာ တခြား တစ်ခုခု ခိုင်းစရာရှိလို့ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ ခပ်အေးအေးပဲ သူမရဲ့ ကလေးရှိတဲ့ နေရာကို လျှောက်သွားနိုင်ပါတယ်။

အဲဒီလို ရောက်ရှိသွားမှုဟာ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားကို ပြီးမြောက်အောင်မြင်အောင် လုပ်လိုက် ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ကလေးများ၏ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး ဖြစ်တည်ပြုသမှုနှင့် အသက်အရွယ်

မိဘတွေဟာ ပူပင်ကြောင့်ကြမှုရှိရှိနဲ့ ဆရာဝန် တစ်ယောက်ယောက်ကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဝါရင့်ဆရာ တစ်ယောက်ယောက်ကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် “ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး အများစုဟာ သူ့ရဲ့အသက် သုံးနှစ်လောက်မှာ စပြီး ဖြစ်ပေါ်ပြသလာတတ်တယ်လို့ ယူဆပါသလား ဆရာ” လို့ မေးမြန်းလာလေ့ ရှိပါတယ်။ အဲဒီမေးခွန်းဟာ အများအားဖြင့် ပထမဆုံး ကလေးအသက် သုံးနှစ်လောက် ရအလာမှာ မေးမြန်းလာတတ်တာ တွေ့ရပါတယ်။ သူတို့မွေးမြူပြုစုတဲ့နေရာမှာ ဘာမှ သေသေချာချာ ရေရေရာရာ မရှိလှပါဘူးလို့ ဝန်ခံပြောကြားခဲ့ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ဒုတိယနှစ်မှာ

အရယ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ခံစားမှု ပြင်းထန်တင်းမာမှု အနည်းနဲ့အများ ရှိလာတတ်ပါတယ်။ အဲဒီ တင်းမာမှုတွေဟာ အစားအစာ ကျွေမွေးတဲ့ နေရာ၊ အညစ်အကြေးစွန့်တဲ့ အလှေအကျင့် လုပ်ပေးရာမှာ၊ ဒါမှမဟုတ် အထွေထွေ ထိန်းကြောင်းပဲ့ပြင်မှုတွေမှာ အဲဒီ တင်းမာမှုတွေကို တွေ့ရနိုင်ပါတယ်။ တချို့ တိုက်ခိုက်တတ်တဲ့ ကလေးတွေကတော့ အဲဒီ နယ်ပယ်အားလုံးလောက် လိုလိုမှာ မိခင်ကို ချက်ချင်းပဲ ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်တတ်ပါတယ်။ ကလေးဟာ အဲဒီ တိုက်ခိုက်မှုတွေကနေ ရလာတဲ့ ဒဏ်ရာ အနာတရတွေကို ပုံကြီးချဲ့ ထော်လော်ကန့်လန့် လုပ်တာ၊ မကြာခဏ စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်တာ၊ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်နေတာမျိုးနဲ့ ပြသလာတတ်ပါတယ်။

မိခင်အနေနဲ့ကတော့ အတော်လေး မသက်မသာ ခံစားရနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ သူမဟာ ထူးထူးခြားခြား မေတ္တာတရား ကြီးမားတဲ့ မိခင်တစ်ယောက် ဖြစ်မယ်။ နားလည် နားလည်မှုရှိမယ်ဆိုရင်တော့ အဲဒီ တင်းမာမှုတွေ လုပ်မိတဲ့အတွက် သူမကိုယ်သူမ အပြစ်ရှိတယ်လို့ ခံစားလာမှာပဲ။ သူမရဲ့ကလေးကို တကယ်ပဲ စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားအောင် လုပ်မိပြီလားဆိုပြီးလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမှာပါပဲ။

လူအများကြီးကတော့ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး စော

စောစီးစီး ပြသလာတာမျိုးကို ကြားလာရပြီဆိုတာနဲ့ မယုံကြည်နိုင်တာ၊ စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်တာတွေ ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။

ကောလိပ်မှာ စိတ်ပညာတွေ အများကြီး သင်ယူလာခဲ့ပြီး ကလေးသူငယ် ပြုစုစောင့်ရှောက်ရေး ဆေးခန်းတစ်ခုမှာ လုပ်အားပေး ပညာရှင်တစ်ယောက်အဖြစ် ဝင်လုပ်ကိုင်နေတဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ ဇနီးလောင်းနဲ့ ကျွန်တော်ပထမဆုံး တွေ့ဆုံခဲ့ရပြီး ဟောဒီ သီအိုရီကို သူမ ရှင်းပြခဲ့တဲ့ အချိန်ကို ခုထိသတိရနေဆဲပါပဲ။ အဲဒီလို စိတ်ပညာသင်တန်းမျိုး တစ်ခုတလေမှ မတတ်ခဲ့ရဘဲ အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီးလည်း ဘာမျှ များများစားစားစား မသိခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ချက်ချင်းပဲ သရော်မော်ကားနဲ့ “အတော်ရယ်စရာကောင်းတဲ့ သီအိုရီပဲ” လို့ ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။

အကြောင်းအချက်တစ်ခုအနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ အများစုဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကံကြမ္မာ၊ ကျွန်တော်တို့ ကလေးတွေရဲ့ ကံကြမ္မာကို တခြားပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်ယောက်က ဝင်ပြီး အဆုံးအဖြတ်ပေးမှာကိုတော့ ဘယ်လိုမှ နှစ်သက်သဘောကျနိုင်မယ် မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီလူဟာ စိတ်ပညာရှင်တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ အာဇာရှင် တစ်ယောက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ပေါ့လေ။

၀၂၂ ■ မောင်စိုးသစ်

အဲဒါဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အဖိုးအထိုက်တန်ဆုံး ဥစ္စာပစ္စည်းလို့ သဘောထားတဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လွတ်လပ်မှု စိတ်ဆန္ဒကို လုယူဖို့ ခြိမ်းခြောက်လာလို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့လည်း မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေ၊ အတွေ့အကြုံတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ရွေးချယ်ခဲ့တဲ့ ဘဝတိုးတက်မှု လမ်းကြောင်းတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ဘဝရဲ့ အနှောင်းပိုင်းအဆင့်တွေမှာ ဘယ်လောက် ဩဇာလွှမ်းမိုးမှု ရှိတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပုံမှန်ဆင်ခြင်တုံတရားက သတိပေးနေတာ ရှိပါတယ်။

တကယ်လို့များ ခင်ဗျားတို့ဟာ ကလေးသူငယ် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုကို လေ့လာကြည့်မယ်ဆိုရင် ကလေးထိန်းကျောင်းဆရာ၊ ဆရာမတစ်ယောက်အဖြစ်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ စိတ်ကုဆရာဝန်တစ်ယောက်၊ မိဘတစ်ယောက် အနေနဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ပေါ့လေ။ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးပုံစံ အတော်များများဟာ ကလေးတွေရဲ့ အသက်နှစ်နှစ် သုံးနှစ်အရွယ်မှာ တကယ်တန်း ဝီပီပြင်ပြင် ဖြစ်လာတတ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကို အငြင်းပွားစရာ ရှိမယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ငယ်ရွယ်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ဟာ ငြိမ်ငြိမ်ဆိမ်ဆိမ်နဲ့ လိုက်လိုက်လျောလျော ရှိမယ့် အဲဒီအခြေအနေအတိုင်း နှစ်အတော်ကြာကြာထိ ဆက်သွားချင် သွားနေမယ်။ တခြားတစ်ယောက်ကတော့ အစကနေ အဆုံးအထိ အမှီအခိုကင်းကင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကိုယ်

လုပ်ချင်တာကို ထက်ထက်သန်သန် အားစိုက်ခွန်စိုက် လုပ်မယ်၊ တစ်ယောက်ကတော့ အရာရာကို သတိရှိမယ်၊ အခြေအနေ အသစ်တစ်ခုကို အမြဲတစေ လေ့လာကြည့်ရှုနေမယ်၊ သူဟာ သူ့စိတ်ထဲမှာ အောင်မြင်မှုရနိုင်မယ်လို့ အသေအချာ စိတ်ချယုံကြည်မှု မရှိမချင်း အသစ်ခုခုကို လုပ်အောင်ဖို့ ကြိုးစားလေ့ မရှိပါဘူး။ အရွယ်ရောက်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်လာမယ်ဆိုရင်လည်း အဲဒီ အခြေအနေအတိုင်း ရှိနေဦးမှာပါပဲ။ တခြားတစ်ယောက်ကတော့ အရာရာကို ကမူးရှူးထိုး လုပ်ကိုင်မယ်။ ပိုပြီး သစ်ဆန်းလေ ကောင်လေးပဲပေါ့လေ။

သုံးနှစ်အရွယ် တစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လိုအခြေအနေမှာမဆို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိမယ်။ တစ်ယောက်ကတော့ အသေးအမွှား ဘာမဟုတ်တဲ့ အကြောင်းလေးနဲ့တင် သောကရောက် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမယ်။ တခြားတစ်ယောက်ကျတော့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး ကောင်းပြီး လူတွေကို ချစ်ခင်နှစ်သက်တတ်တော့ လူများများနဲ့ နေရလေ ပျော်လေဖြစ်မယ်။ နောက်တစ်ယောက်ကျပြန်တော့ လူများရင်၊ လူစိမ်းတွေရှိရင် မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေမယ်။ သူကတော့ အပေါင်းအသင်းကို တစ်ဦးချင်းပဲရွေးပြီး ပေါင်းတတ်တယ်။ လူတစ်မျိုး

တစ်စားတည်းနဲ့ပဲ စိတ်အေးလက်အေး ဆက်ဆံတတ်ပြီး သူတစ်ဦးတည်း တစ်ယောက်တည်း ရှိနေတတ်တဲ့ အချိန်ဟာ သူ့အတွက် ပျော်ရွှင်မှုအတိ ရှိနေတဲ့အချိန် ဖြစ်နေမယ်။ နောက် ငါးနှစ်ကြာတဲ့အချိန်၊ ဆယ်နှစ်ကြာတဲ့အချိန်မှာလည်း အဲဒီလို ကလေးမျိုးဟာ အလားတူ စရိုက်လက္ခဏာမျိုးနဲ့ပဲ ရှိနေတတ်ပါတယ်။

ချက်ချင်းလက်ငင်း မေးခွန်းထုတ်စရာ ဖြစ်လာတာ ကတော့ အဲဒီလို စရိုက်လက္ခဏာမျိုးတွေဟာ ကလေး တစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ့ဘဝရဲ့ ပထမဆုံး နှစ်ကာလတွေအတွင်း ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေကြောင့် ဖြစ်ထွန်းလာတာ ပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် မွေးကတည်းကကို အဲဒီစရိုက်လက္ခဏာ တွေ ပါလာတာလား ဆိုတာပါပဲ။

အဲဒီမေးခွန်းဟာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ယတိပြတ်ဖြေလို့ မရနိုင်တဲ့ မေးခွန်းတစ်ခုလို့ ဆိုရပါလိမ့်မယ်။ တချို့ လေ့လာ စူးစမ်းမှု အနည်းအပါးအရဆိုရင်တော့ အဲဒီလို တက်ကြွ ထက်သန်မှု၊ ငြိမ်ဆိမ်မှု၊ ရဲရင့်မှု၊ သတိရှိမှုစတဲ့ ယေဘုယျ စိတ်အခြေအနေမျိုးတွေဟာ ကလေးငယ်ဘဝကတည်းက အတော်လေး ပြသလာတတ်ပြီး သူတို့ရဲ့ ကလေးဘဝ တစ်လျှောက်လုံး စွဲမြဲသွားနိုင်ခြေရှိတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလို စရိုက်လက္ခဏာမျိုးတွေဟာ ကလေး လသား

အရွယ်မှာ သူ့ရဲ့ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး ပြသနိုင်လောက်အောင် ဘာမှ များများစားစား လုပ်ဆောင်မှုမရှိတဲ့အတွက် မွေးကတည်းက ပြသလာတာပဲလို့ အသေအချာ သက်သေပြ ပြောဆိုနိုင်ဖို့ကျတော့လည်း ခက်ခဲပါတယ်။

ကလေးဟာ အိပ်မယ်၊ စားမယ်၊ ပြီး တစ်ခါပြန်အိပ် ပါလိမ့်မယ်။ ကလေးဟာ သည်းသည်းထန်ထန် ငိုတတ် သလား၊ နည်းနည်းပါးပါး ငိုတတ်သလားဆိုတဲ့ မေးခွန်းမျိုး ကတော့ သူ့ဟာ ဘယ်လောက် ဆာလောင်နေသလဲ၊ ဘယ် လောက်ကြာအောင် စောင့်နေခဲ့ရသလဲဆိုတဲ့ အချက်တွေ ပေါ်မှာ အများကြီးမူတည်နေပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ သားဖွား ဆေးရုံတွေက သူ့နာပြုဆရာမတွေလို မွေးခါစကလေးလေး တွေ အများကြီး တွေ့ကြုံနေကြရတဲ့ သူတွေအနေနဲ့ကတော့ မွေးရာပါ စိတ်အခြေအနေ စရိုက်လက္ခဏာဘက်မှာပဲ အခိုင် အမာ ရပ်တည်ကြဖို့ များပါတယ်။

သူတို့က နိစ္စဓူဝ ကြုံတွေ့နေရတဲ့ ကွဲပြားခြားနား မှုတွေရဲ့ လွှမ်းမိုးမှုအောက်မှာ ရှိနေကြတဲ့သူတွေ မဟုတ်လား။ သွင်ပြင်စရိုက် ကွဲပြားခြားနားတဲ့ အမွှာပူး မွေးဖွားထားတဲ့ မိခင်တွေဆိုရင်လည်း မွေးဖွားချိန်ကတည်းက မတူခြားနား ချက်တွေကို အများဆုံး သိရှိနားလည်တဲ့သူတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့က “ရှင်တို့ဟာ တစ်ကြိမ်မှာ ကလေးတစ်ယောက်ပဲ

၀၂၆ ■ မောင်စိုးသစ်

မွေးဖွားခဲ့မယ်ဆိုရင် အဲဒီ ကလေးတစ်ယောက်စီဟာ သူတို့ရဲ့ ပထမဆုံးနှစ်အတွင်းမှာ ဘယ်လိုရှိနေခဲ့တယ်ဆိုတာကို မေ့လျော့သွားတတ်ပါတယ်။ နှစ်ယောက်တစ်ပြိုင်တည်း မွေးလိုက်ပြီဆိုရင်တော့ အရာရာကို သူတို့ ဘယ်လို ကွဲကွဲပြားပြား တုန့်ပြန်တတ်ကြတယ်ဆိုတာကို ရှင်တို့ ချက်ချင်း သတိထားမိမှာပါပဲ” လို့ ပြောကြပါလိမ့်မယ်။ “သိပ်မကြာခင်မှာ အခြေအနေ အနေအထားသစ်တစ်ခုမှာ သူတို့လေးတွေ ဘယ်လို ပြုမူလှုပ်ရှားလိမ့်မယ်လို့ ရှင်တို့ ခန့်မှန်းဟောကိန်း ထုတ်လိုက်တာတွေဟာ အများအားဖြင့် မှန်နေတတ်တာကို လည်း ရှင်တို့ တွေ့လာရပါလိမ့်မယ်” လို့လည်း အဲဒီမိခင်တွေက ပြောကောင်း ပြောလာပါလိမ့်ဦးမယ်။

ပြောချင်တဲ့ အဓိက အကြောင်းအရာတစ်ခု မဟုတ်ပေမယ့် ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်က အင်မတန် ဝိသေသကျတဲ့ လူမှုအပြုအမူတွေဖြစ်တဲ့ ဖြောင့်မတ်မှန်ကန်မှု၊ မရိုးသားမှု၊ တာဝန်ကျေပွန်မှု၊ တာဝန်မဲ့မှု၊ စိစစ်ချွေတာမှု၊ အသုံးအစွဲကြီးမှု၊ သေရည်အရက် ရှောင်ကျဉ်မှု၊ သောက်စားမူးယစ်မှု၊ တရားဥပဒေလေးစားလိုက်နာမှု၊ ပြစ်မှုကျူးလွန်မှု စတဲ့ ကောင်းမှုဆိုးမှုတွေဟာ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် လိုက်လာတဲ့ အကျင့်စရိုက်တွေ မဟုတ်ကြဘဲ ဘဝအတွေ့အကြုံတွေရဲ့ အကျိုးရလဒ်အဖြစ် တတ်မြောက်ကျင့်ကြံလာကြတာသာ ဖြစ်တယ်

အရထီကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

လို့ ဖြည့်စွက်ပြောလိုက်ချင်ပါတယ်။ အဲဒါတွေဟာ ယေဘုယျ စိတ်သဘောထားတွေနဲ့ လုံးဝမတူခြားနားကြပါတယ်။

ဒါပေမယ့် တကယ်လို့ ကလေးအတော်များများရဲ့ စရိုက်လက္ခဏာဟာ အသက်နှစ်နှစ် သုံးနှစ်အရွယ်မှာ ပီပြင်တဲ့ ပုံသဏ္ဍာန် အနေအထားကို ရောက်ရှိတာ ဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ဝန်ခံလိုက်မယ်ဆိုရင်လည်း အဲဒါဟာ နောက်ပိုင်းမှာ ပြောင်းလဲသွားတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြင်လို့မရနိုင်တော့ဘူးလို့ ဆိုလိုတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်တော့ အရွယ်ရောက်ပြီးတဲ့သူတစ်ယောက်ရယ်မှ မဟုတ်၊ ဘယ်သူမှ တစ်နှစ်ကနေတစ်နှစ် နဂိုအတိုင်း ဘယ်လိုမှ မပြောင်းလဲဘဲ နေလို့ မရနိုင်ပါဘူး။

လုပ်ငန်းအသစ်တစ်ခုက သက်လတ်ပိုင်းအရွယ် တစ်ယောက်ဟာ ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပဲ သူ့မှာ အရင်ကမရှိခဲ့ဖူးတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုမျိုး ဖွံ့ဖြိုးရရှိလာတတ်ပါတယ်။ အသက်အရွယ် ပိုကြီးရင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်အဖို့ ဆိုရင်လည်း သိသာထင်ရှားတဲ့ မရေမရာ ဘဝသက်တမ်းတစ်ခုကို လွန်မြောက်ပြီးတဲ့အချိန်မှာ (အသက်ခြောက်ဆယ်၊ ခြောက်ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်မှာပေါ့လေ) သူ့အတွက် ကြည်လင်အေးချမ်းမှုကို ရယူနိုင်လောက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အများစုဟာ တင်းမာမှုနဲ့ ဖြေလျှော့သက်သာမှု၊ ကြီးမား

၀၂၈ ■ မောင်စိုးသစ်

ဒါမှမဟုတ် နည်းပါးတဲ့ ခင်မင်ဖော်ရွေမှု၊ နှိုင်းရ အကောင်း မြင်မှုနဲ့ စိုးရိမ်အားငယ်မှု စတာတွေရဲ့ တွေ့ကြုံဖြတ်သန်းမှု အဆစ်အပိုင်းတွေကို သိနေကြတယ်လို့ ဆိုရပါလိမ့်မယ်။

ကလေးဘဝမှာဆိုရင် ဘယ်ကလေးမှ ကိုယ်ရည် ကိုယ်သွေး တစ်ခုတည်းကို အကြာကြီးထိန်းသိမ်းထားနိုင် တာမျိုး မရှိဘူးဆိုတာ ပိုလို့တောင် ရှင်းလင်းပါသေးတယ်။ မတူကွဲပြားတဲ့ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုအဆင့်တွေက သူ့ရဲ့ အတွင်း ပိုင်းကနေ ရုန်းကြွလှုပ်ရှားလာကြပြီး တခြား အခြေအနေတွေ တွေ့ကြုံထိစပ်သွားစေပြန်ပါတယ်။ အကျိုးဆက်တစ်ခုအနေ နဲ့ စရိုက်လက္ခဏာရဲ့ အသွင်ကွဲတွေဟာ အားကောင်းလှုပ်ရှား လာနိုင်သလို၊ အားနည်းလျော့ပါးသွားချင် သွားနိုင်ပါတယ်။

တစ်နှစ်ကနေ သုံးနှစ်အတွင်း ကာလအပိုင်းအခြား ထဲမှာ အမှီအခိုကင်းမဲ့ လွတ်လပ်မှုရဲ့ တချို့အဆင့်တွေကို ရရှိဖို့ ကြိုးပမ်းအားထုတ်ခြင်းဟာ ကလေးအတော်များများကို ခေါင်းမာတတ်လာအောင်၊ ကလန်ကဆန်လုပ်တတ်လာ အောင် ဖြစ်လာစေနိုင်ပါတယ်။ ပြီးတာနဲ့တစ်ခါ အဲဒီလို ဖြစ်လာမှု အတော်များများဟာ နောက် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု အပိုင်းအခြားတစ်ခုမှာ တစ်ခါပြန် ငြိမ်သက်သွားတတ်ပြန် ပါတယ်။ သုံးနှစ်ကျော်သွားတဲ့ အချိန်မှာတော့ မိဘတွေနဲ့ တူညီမှုရှိလာအောင် တွန်းအားပေးမှုဟာ သီးသီးခြားခြား

အားကောင်းလာပြီး ဖခင်က သားပေါ်မှာ၊ မိခင်က သမီးပေါ်မှာ လွှမ်းမိုးသက်ရောက်လာပါတယ်။ အဲဒီလို ဖြစ်လာမှုမှာ ကလေးအားလုံးရဲ့ စရိုက်လက္ခဏာ ကွဲပြားပြောင်းလဲလာပြီး အတော်များများကတော့ မိဘတွေနဲ့ တူညီလာတတ်တာ တွေ့ရပါတယ်။ တချို့ အနည်းအကျဉ်းကတော့ မိဘနဲ့ သိပ်မတူတာလည်း ရှိတာပေါ့လေ။

ဪကံနှစ်အရွယ်ကနေ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်တွင်း ကလေးဟာ သူ့ရဲ့ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဖြစ်နိုင်သလောက် အတော်များများ တူချင်စိတ် ပြင်းပြနေတတ်ပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ အများအားဖြင့်တော့ ဘယ်လို မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေ ရလာမယ်၊ အဲဒီ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းတွေက သူ့ကို ဘယ်လိုလက်ခံကြိုဆိုတတ်မည် ဆိုတဲ့ အပေါ်မှာ မူတည်သွားတတ်ပါတယ်။ တကယ်လို့ သူဟာ အုပ်စုတစ်စုက နှစ်သက်လက်ခံလာဖို့ လုံလောက်အောင် လူသိများမှု မရှိဘူးဆိုရင်လည်း သူဟာ အလွယ်တကူတော့ သူ့မိဘတွေဘက် ပြန်ရောက်လာမှာ မဟုတ်သေးပါဘူး။ လူစွမ်းကောင်းတွေအကြောင်းပါတဲ့ စာအုပ်မျိုးတွေကို ဖတ်လာတာမျိုး၊ သဘာဝတရားအကြောင်း၊ သိပ္ပံပညာအကြောင်း စူးစမ်းလေ့လာကြည့်ချင်တဲ့ ဝါသနာမျိုးဘက် ရောက်ချင်လည်း ရောက်သွားနိုင်ပါတယ်။

၀၃၀ ■ မောင်စိုးသစ်

အဲဒီအရာတွေက ကလေးရဲ့ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးနဲ့ ဘဝအောင်မြင်ရေးလမ်းကြောင်းကို အကြီးအကျယ် ဩဇာ လွှမ်းမိုးနိုင်ပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ ကလေး တစ် ယောက်ဟာ အသက် ခုနစ်နှစ်သားအရွယ်မှာ ရှက်ရွံ့နေတတ် တာကို အပေါင်းအသင်းကောင်းနဲ့တွေ့ပြီး နားလည် သဘော ပေါက်သွားမယ်ဆိုရင် ကိုးနှစ်သားအရွယ်လောက်မှာ ပေါင်း သင်းဆက်ဆံရေးကောင်းတာမျိုး၊ ပူပင်စိုးရိမ်မှု ပပျောက် သွားတာမျိုး ဖြစ်တတ်ပါတယ်။

ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်တွေဟာ ရည်ရွယ်စိတ်ကူးမှ အသစ်တွေရဲ့ ဝင်ပါလမ်းကြောင်းတစ်ခုကို ဖွင့်လှစ်တတ်ကြ ပါတယ်။ ကလေးတစ်ယောက်ကို ရုတ်တရက် စိတ်အနှောင့် အယှက်ဖြစ်အောင် လုပ်တတ်တဲ့ တခြားသူတွေကို အဲဒီ ကလေးက သဘောမကျနိုင်ဖြစ်ပြီး စိတ်ထဲမှာ တင်းမာသွား တာနဲ့ သူ့ဘာသာ ခပ်ကင်းကင်းနေသွားတာမျိုး ဖြစ်တတ်ပါ တယ်။ တခြားတစ်ယောက်ကနေ အရင်က ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေး ကောင်းလှတာ မဟုတ်ပေမယ့် သူတို့ အထူး စိတ်ဝင်စားတဲ့အရာတွေမှာ အတူတူတွဲပြီး လုပ်ကိုင်တတ်တဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီး အပေါင်းအသင်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားမယ်။ ဒါမှမဟုတ် ဆရာတစ်ယောက်ယောက်ကို သူ့ရဲ့ကောင်းလို ကိုးကွယ်ရင်လည်း ကိုးကွယ်သွားနိုင်ပါတယ်။

အရထီကောင်ကင် ဓာအုပိထိုက်

ဖြစ်နိုင်ခြေ အတော်များများကတော့ ဆယ်ကျော် သက်တစ်ယောက်က မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရင်းက ကိုယ့်ကိုကိုယ် ရှာဖွေကြည့်ရှုဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်လာတဲ့အချိန်မှာ ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ အပေါင်းအသင်း တစ် ယောက် ရနိုင် မရနိုင်ဆိုတာပေါ်မှာ မူတည်နေပြန်ပါတယ်။ ခန္ဓာဗေဒအရ အပြောင်းအလဲဖြစ်လာတာကလည်း အဆက် အစပ်တစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ ရုပ်ပိုင်းအရ ပုံပန်းမကျ ဖြစ်နေ တာ၊ ဒါမှမဟုတ် ဝက်ခြံတွေ မပျောက်နိုင်ခြင်းဟာ တချို့ သူတွေအတွက် သိပ်ပြီး စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာ အား နည်းချက်ကြီး ဖြစ်နေတတ်ပြီး တချို့သူတွေအတွက်ကတော့ သိပ်အရေးမပါလှတာ တွေ့ရပါတယ်။ ဝဝတုတ်တုတ် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ဟာ ကစားခုန်စား လုပ်တဲ့နေရာ မှာ အရာမဝင် နောက်စရာ ပြောင်စရာ တစ်ခု ဖြစ်နေရာကနေ အလျင်အမြန်ပဲ ကြွက်သားအဖုအထစ်နဲ့ တောင့်တောင့် တင်းတင်း ဖြစ်လာပြီး ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ရ မယ့် ပုံစံမျိုး ဖြစ်လာတာကို တွေ့ရတတ်ပါတယ်။

အထူးသဖြင့် ယောက်ျားလေးတွေ ဖြစ်ကြတဲ့ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်တွေ ဆူဆူပူပူ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ပြုမူနေထိုင် လာတတ်ကြပြီး တချို့ဆိုရင် ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်ရဲတဲ့အထိ ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်။ လူတစ်ယောက်မှာ

၁၃၂ ■ မောင်စိုးသစ်

ဖြစ်လာတဲ့ လိုက်လျောညီထွေ အဆင်ပြေအောင် မနေတတ်မှုဟာ နယ်ပယ်သစ်တစ်ခုကို စူးစမ်းဖွင့်လှစ်တဲ့နေရာမျိုးမှာ စီးပွားရေးအရ မြင့်မြင့်မားမား အောင်မြင်မှုရနိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုးကို ရောက်ရှိသွားစေပါတယ်။ တချို့အနည်းအကျဉ်းမှာတော့ အဲဒါဟာ ထူးဆန်းတဲ့ စရိုက်လက္ခဏာ အမူအကျင့်တွေအဖြစ်ပဲ ရှိကျန်နေခဲ့ပြီး ဘာမှ အောင်မြင် ပြီးမြောက်အောင် မလုပ်နိုင်တာမျိုးလည်း ဖြစ်တတ်တာပါပဲ။

လူအများစုမှာတော့ အဲဒီစရိုက်လက္ခဏာတွေဟာ ပျောက်ကွယ်သွားတတ်ကြပြီး သူတို့ဟာ အများနဲ့ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်တတ်တဲ့ သာမန်နိုင်ငံသားတွေအဖြစ် နေထိုင်သွားကြတာ တွေ့ရပါတယ်။ နောက်ဆုံး အကျိုးရလဒ်ကတော့ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် မတိုင်ခင်ကတည်းက ရှိနှင့်ပြီးဖြစ်တဲ့ စရိုက်လက္ခဏာတွေပေါ်မှာ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း မူတည်နေပြီး နောက်ပိုင်းမှာ ကြုံတွေ့လာရတဲ့ ပညာရေးနဲ့ အလုပ်အကိုင် အခွင့်အလမ်းတွေပေါ်မှာ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း မူတည်နေတယ်လို့ ဆိုရပါလိမ့်မယ်။

လက်ထပ်ထိမ်းမြားမှုတွေကတော့ ပြဋ္ဌာန်း သတ်မှတ်ပြီးသားလို ဖြစ်နေတာပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်စီကိုယ်စီဟာ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်နဲ့ အရွယ်ရောက်ပြီးတဲ့ အချိန်မှာ ဆန့်ကျင်ဘက်လိင် တစ်ဦးတည်းဆီကို အားပြင်းပြင်းနဲ့

ကလေးများ၏ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး ဖြစ်တည်ပြုသမှုနှင့် ■ ၁၃၃

ဆွဲငင် အယူခံလိုက်ရပြီး ရွေးချယ်မှုဟာ နောက်ဆုံးမှာ ကျဉ်းမြောင်းလာကာ တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်းအတွက် ဖြစ်သွားတာပါပဲ။ ဇနီးခင်ပွန်း နှစ်ယောက်ဟာ သူတို့ ကိုယ်စီ ကိုယ်စီရဲ့ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးအရ အလိုအရှိဆုံးအရာတွေကို အပြန်အလှန် တွေ့ရှိသွားကြတာ ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုရပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီအတိုင်းဆိုရင် လက်ထပ်ထိမ်းမြားမှုဟာ သူတို့ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး မတွေ့ဆုံကြခင်ကတည်းက တည်ရှိနှင့်ပြီးသားဖြစ်တဲ့ စရိုက်လက္ခဏာနှစ်ခုရဲ့ ကြိုတင်ပြဋ္ဌာန်း သတ်မှတ်ခံထားရပြီး ဖြစ်နေပါတယ်။

ဒါပေမယ့် သူတို့နှစ်ဦးဟာ အိမ်တစ်လုံး၊ ဝင်ငွေတစ်ခု၊ သားသမီးတွေနဲ့ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေကို မျှဝေခံစားရင်းနဲ့ပဲ ပြောင်းလဲမှု ဖြစ်စဉ်အသစ်တစ်ခုကို ဖြစ်ပေါ်လာပါတယ်။ သူတို့တစ်ဦးစီဟာ သူတို့အလိုချင်ဆုံး အရာတွေကို ကိုယ့်ကြင်ဖက်ဆီမှာ ရှာဖွေခဲ့ကြတာ ဖြစ်ပေမယ့် သူ၊ ဒါမှမဟုတ် သူမအနေနဲ့ လက်သင့်ခံဖို့ အဆင်သင့် မရှိခဲ့သေးတဲ့ တခြားအရည်အသွေးတွေကိုပါ ရှာဖွေကြတာ ပါပဲ။ လင်ယောက်ျား တစ်ယောက်ဟာ သူ့ဇနီးမယားရဲ့ ထိရောက်တဲ့ စွမ်းဆောင်ရည်၊ နက်ရှိုင်းတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှု စတာတွေကို တန်ဖိုးထားနိုင်သလို သူ့အနေနဲ့ အဲဒါတွေကို အားပျက်သွားအောင်လည်း လုပ်ချင်

၀၃၄ ■ မောင်စိုးသစ်

လုပ်နိုင်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ဇနီးဘက်ကလည်း အဲဒီလိုမျိုး အလားတူ လုပ်ချင် လုပ်နိုင်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ တစ်ဦးချင်းစီဟာ ဘဝရဲ့ လုပ်ငန်းကို ရွေးချယ်တဲ့နေရာမှာ အနည်းနဲ့ အများဆိုးသလို အခြေအနေ အဝန်းအဝိုင်းပေါ်မှာ မှီတည်နေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ နောက်မှာ အလုပ်ရဲ့ အလှည့်အပြောင်းဖြစ်လာပြီး အဲဒီလူကို ပြန်ပြီး ပုံသွင်းစ ပြုလာပြန်ပါတယ်။ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ရဲ့လုပ်ငန်းမှာ အောင်မြင်ဖွံ့ဖြိုးလာပြီး အခြားသူ တစ်ယောက်ကတော့ လုံးပါးပါးရမယ့် အခြေအနေမျိုး ဖြစ်လာ တတ်ပါတယ်။ တတိယမြောက်လူကတော့ အောင်မြင်မှုနဲ့ အရှိန်အဝါတက်လာပြီး စတုတ္ထမြောက်လူဟာ ပိုပြီး စာနာ ထောက်ထားတတ်တဲ့သူ ဖြစ်ချင်ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်။

သေချာတာကတော့ ကလေးတွေရဲ့ ကိုယ်ရည် ကိုယ်သွေးဟာ အသက်နှစ်နှစ် သုံးနှစ်အရွယ်မှာ တိကျတဲ့ သွင်ပြင်လက္ခဏာ ပြလာတတ်တာပါပဲ။ တစ်ဖက်မှာကျ တော့လည်း သူတို့ဟာ လုံးလုံး အရောင်အသွေးမဲ့နေတတ် ပါတယ်။ တစ်ဦးစီရဲ့ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးမှာ တောင့်ခံနိုင်တဲ့ အလားအလာ အတော်များများ ရှိနေပါတယ်။ အိမ်တစ်လုံးရဲ့ အသွင်သဏ္ဍာန်ဟာ တိုးချဲ့ပြောင်းလဲမှုတွေ အတော်ကြီး လုပ်ပြီးတဲ့အထိ မပျက်မယွင်း ကျန်ရှိနေသေးသလိုပေါ့လေ။

အရည်ကောင်းကောင်း စာအုပ်တိုက်

ကလေးများ၏ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး ဖြစ်တည်ပြုသမှုနှင့် ■ ၁၃၅

ဒါပေမယ့် ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး သွင်ပြင်ဟာ ဘယ်တော့မှ အမြဲနဂိုအတိုင်း တစ်ပုံစံတည်းတော့ ရှိမနေတတ်ပါဘူး။ တစ်ယောက်က ကြီးကြီးမားမား ပြောင်းလဲပြီး တခြားတစ်ယောက်ကတော့အနည်းအကျဉ်းပဲ အပြောင်းအလဲရှိမယ်ပေါ့။ အဲဒါဟာ လိုလားအပ်စရာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ မလိုလားအပ်စရာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ထောင်နဲ့ချီတဲ့ သြဇာသက်ရောက်မှုတွေအပေါ်မှာ မှီတည် နေပါတယ်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးကို ပုံဖော်ပေးတဲ့နေရာမှာ ကြီးကြီးမားမား သြဇာသက်ရောက်မှုရှိစေတဲ့ အခြေခံ အချက်ကြီးတွေကတော့ ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမ မတူခြားနားမှုတွေ၊ မိသားစုရဲ့ သြဇာသက်ရောက်မှုတွေနဲ့ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု အဆင့်ဆင့်ကို သင်ယူနားလည်မှုတွေပဲ ဖြစ်ကြပါတယ်။

**လိုက်လျောညီထွေရှိမှု၊ တစ်ဦးချင်း
စိတ်ကြိုက်နေထိုင်မှုနှင့် ကလေးဘဝ**

အများနဲ့ လိုက်လျောညီထွေရှိမှု၊ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးချင်း စိတ်ကြိုက်လှုပ်ရှားနေထိုင်မှုတွေကို ဘာက ဖြစ်စေတာပါလဲ။ တစ်ယောက်ယောက်ကို အဲဒီလိုမျိုးဖြစ်အောင် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးလို့ ရနိုင်ပါသလား။ အဲဒီလို ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးမျိုး၊ အပြုအမူသဘောထားမျိုးဟာ ကလေးတစ်ယောက် ကြီးပြင်းလာတဲ့အချိန်မှာ သူ့မိဘတွေနဲ့ သူ့အကြား အပြန်အလှန် ဆက်ဆံမှုတွေကနေ အဓိကအားဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လာတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒါဟာ မိဘတွေအနေနဲ့ ဘယ်လို အရည်အသွေးမျိုးကို သူတို့ကြိုက်တယ်။ အဲဒါကို ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိနဲ့ ဘယ်လိုဖန်တီး တည်ဆောက်ပေးမယ်ဆိုတာကို

အရထိကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ဆုံးဖြတ်ချက်ချရုံ ရိုးရိုးစင်းစင်း ကိစ္စတစ်ရပ်ပဲလို့တော့ ကျွန်တော် မယူဆပါဘူး။ သေချာတာကတော့ လိုက်လျောညီထွေနေတတ်တဲ့ မိဘမျိုးတွေဟာ လိုက်လျောညီထွေနေတတ်တဲ့ သားသမီးမျိုးကို ရရှိလာတတ်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့ဟာ သူတို့ရဲ့ သားသမီးတွေကို အဲဒီလို အရည်အသွေးမျိုး ရလာအောင် စံနမူနာအားဖြင့်ရော စကားအရပါ သင်ကြားပေးတတ်ကြလို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ ကလေးတွေကလည်း သူတို့မိဘတွေ ပုံစံအတိုင်း တစ်သားတည်း နေထိုင်သွားတတ်ကြတာ တွေ့ရပါတယ်။ အလားတူပဲ အင်မတန် လွတ်လပ်တဲ့အမြင်ရှိတဲ့ မိဘတွေအနေနဲ့လည်း ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးချင်းဆိုင်ရာ လွတ်လပ်မှုကို အလေးထားလှုပ်ရှား လုပ်ဆောင်တတ်တဲ့ ကလေးမျိုးတွေကိုပဲ အများအားဖြင့် ရရှိလာတတ်ကြပါတယ်။

ခုပြောခဲ့တဲ့ ယေဘုယျ အမြင်ဟာ ကွဲပြားပြောင်းလဲမှုတွေ အများကြီးကို ဖြစ်ပေါ်လာစေတယ်လို့ ဆိုရပါမယ်။ တချို့ပြင်းထန်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးချင်းစိတ်ကြိုက် နေထိုင်တတ်သူတွေဟာ သမားရိုးကျ ရှေးဆန်တဲ့ မိသားစုတွေကနေ ပေါက်ဖွားလာတတ်တာ တွေ့ရပါတယ်။ တစ်ခါ သိပ်ပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် စိတ်ကြိုက်နေထိုင်တတ်ကြတဲ့ စုံတွဲတွေဟာလည်း သူတို့ သိပ်အံ့အားသင့်သွားရအောင်ကို သမား

၁၃၈ ■ မောင်စိုးသစ်

ရိုးကျ အစဉ်အလာအတိုင်း နေထိုင်တတ်တဲ့ ကလေးမျိုးကို မွေးဖွားမိသွားတတ်ကြပါတယ်။ အဲဒီလိုမျိုး ဆန့်ကျင်ဘက် ရုန်းထွက်မှုမျိုးတွေဟာ မနှစ်မြို့မှု၊ ဒါမှမဟုတ် ခံစားမှု ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲမှု တစ်မျိုးမျိုးကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရ တာပါ။ တချို့အချက်တွေကိုတော့ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုရဲ့ မတူ ကွဲပြားတဲ့ အဆင့်တွေမှာ အတော်လေး ရှင်းရှင်းလင်းလင်း တွေ့မြင်နိုင်ကြပါတယ်။

တစ်နှစ်ကနေ သုံးနှစ်ကာလ အတောအတွင်းမှာ ကလေးတစ်ယောက်ဟာ သူ့ရဲ့ လုပ်ပိုင်ခွင့်တွေကို စတင် ရယူနေရင်းနဲ့ တချို့ရုန်းကန် လှုပ်ရှားမှုတွေ ရှိလာတတ်ပါ တယ်။ တကယ်လို့ သူ့နဲ့ သူ့မိခင်ဟာ နှစ်ယောက်စလုံး ခေါင်းမာတတ်တဲ့သူတွေ ဖြစ်ရင်တော့ ရေရှည် စိတ်ဆန္ဒ ကွဲပြားဆန့်ကျင်မှုနဲ့ ကြုံလာရတဲ့အချိန်မှာ ကလေးဟာ သူ တကယ်လုပ်ချင်လို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ မလုပ်ချင်ဘဲ ဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ဖို့ ပြောလာတာတွေနဲ့ အမြဲလိုလို ဆန့် ကျင်ဘက် လုပ်တတ်ပြီး အလွန်အကျွံ ကလန်ကဆန်လုပ် တတ်တဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်လာတတ်ပါတယ်။ တချို့ လူကြီးတွေဆိုရင် သူတို့ကို အကြံပေး တိုက်တွန်းလာတာ တွေအားလုံးကို အလိုလို ငြင်းပယ်ပစ်လေ့ ရှိတာကို တွေ့ရ ပါတယ်။

လိုက်လျောညီထွေမှု၊ တစ်ဦးချင်း စိတ်ကြိုက် ■ ၁၃၉

အသက်ခြောက်နှစ်လောက်အရွယ်မှာ ယောက်ျားလေး၊ မိန်းကလေးတွေဟာ မိခင် ဖခင်နဲ့ အားပြိုင်ရတာဟာ မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့ပြီး အန္တရာယ်ရှိတဲ့ လုပ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်တယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လာတတ်ကြပြီး အပြိုင်အဆိုင် လုပ်တာမျိုးကို စွန့်လွှတ်လိုက်ကြတာတွေ့ရပါတယ်။

သူတို့ အများစုဟာ အရွယ်အားဖြင့် ကြီးပြင်းလာကြသလို၊ အင်အားအစွမ်း အရလည်း ပြည့်ဝလာပြီဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ သူတို့ရဲ့ မိဘတွေနဲ့ ပိုပြီး အပြည်အဝကျညီအောင် လုပ်လာကြခြင်းအားဖြင့် သူတို့ရဲ့ ဆန့်ကျင်အားပြိုင်ခဲ့မှုတွေအတွက် ပေးလျော်နိုင်ကြတာက များပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကလေးအနည်းအကျဉ်းလောက်ကတော့ အဲဒီလို ကောင်းမွန်ပြီး ကျေနပ်စရာ အခြေအနေမျိုးနဲ့ အပြောင်းအလဲ မလုပ်နိုင်ကြပါဘူး။ မမျှတတဲ့ နည်းလမ်းတွေနဲ့ အနိုင်ယူခံခဲ့ကြရတဲ့ ကလေးတွေအနေနဲ့ကတော့ သူတို့ရဲ့ အနိုင်ယူခံခဲ့ကြရတဲ့ ကလေးတွေ ကိန်းအောင် သွားတတ်ကြပါတယ်။ အဲဒီ နှစ်မြုပ်နေတဲ့ မျိုးစေ့ကလေးဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာလာတဲ့အချိန်မှာ အခြေအနေ အဝန်းအဝိုင်း သင့်တင့်သွားမယ်ဆိုရင် အင်အားကြီးမားသူတွေကို ဆန့်ကျင်တွန်းလှန်ဖို့ မရှိဆင်းရဲသားတွေကို ဦးစီးဦးဆောင် လုပ်တော့မယ်လို့ ဒေါသတရားနဲ့ ဆုံးဖြတ်လုပ်ဆောင်လာကြတာမျိုး ဖြစ်လာစေတတ်ပါတယ်။

အရင်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်မှာဆိုရင် လူတိုင်းလူတိုင်း ဟာ ကလေးလေးတစ်ယောက်အဖြစ် ပြန်ပြီးမွေးဖွားချင်မှု၊ အရွယ်ရောက်တဲ့အချိန်မှာရှိမယ့် သူ့ရဲ့ ရုပ်ပုံလွှာကို ရှာဖွေ ကြည့်ရှုမှုတွေရဲ့ အတော်လေး နာကျင်ခံစားရတဲ့ ဖြစ်စဉ်ကို ဖြတ်သန်း ရတာချည်းပါပဲ။ သူဟာ မကြာခင်အတွင်းမှာ ကြီးထွားလာတော့မယ်၊ အသိဉာဏ်ရှိလာတော့မယ်၊ သူ့ ကိုယ်သူ့ ထောက်ပံ့ထူမနိုင်တော့မယ်ဆိုတာကို သိလာပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ကျားမ သဘာဝဆိုင်ရာ တွန်းအားတွေဟာ အားကောင်းသန်မာလာပါတယ်။ အဲဒါတွေအားလုံး ရောပေါင်းပြီး နှစ်ပေါင်းများစွာ အသာစီးရလာခဲ့တဲ့ သူ့မိဘတွေကို ဆန့်ကျင်အံ့တုဖက်ပြိုင်လိုမှု စိတ်ဆန္ဒသစ်ကို ဖြစ်ပေါ်လာစေတတ်ပါတယ်။

သူဟာ မိဘတွေရဲ့ စည်းမျဉ်းဥပဒေတွေ၊ စိတ်ကူးရည်စူးချက်တွေ၊ ဘာသာရေးနဲ့ ဘဝရပ်တည် နေထိုင်ပုံတွေကို ထက်ထက်မြက်မြက် မေးခွန်းထုတ်လာမှာပါပဲ။ ဒါပေမယ့်လို့ အစောဆုံး ကလေးဘဝကစပြီး သူဟာ သူ့ရဲ့ မိဘတွေရဲ့ စိတ်ကူးရုပ်ပုံအတိုင်း ပုံသွင်းခံလာရတာ ဖြစ်သလို သူ့ကိုယ်သူလည်း အဲဒီအတိုင်း ပုံသွင်းလာခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ သူက ဆန့်ကျင်ကွဲလွဲမှုဟာ သူ့ကိုယ်နှိုက်နဲ့ သူ့ရဲ့ မိဘတွေကြားမှာပဲ ရှိတယ်ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ ပြုမူနေထိုင်

လိုက်လျောညီထွေရှိမှု၊ တစ်ဦးချင်း စိတ်ကြိုက် ■ ၁၄၀

တတ်ပါတယ်။ သူဟာ အဲဒီအချိန်မှာ အရေးကြီးတယ်လို့ ထင်ရတဲ့ အသေးအဖွဲ့ကိစ္စလေးတွေအားလုံးမှာ သူ့မိဘတွေ ရဲ့ ဩဇာလွှမ်းမိုးမှုကို အငြင်းပွားပြောဆို ကန့်ကွက်တတ် ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒါဟာ အများအားဖြင့်တော့ ဟန်ရေး ပြတဲ့ တိုက်ပွဲတစ်ခုပါ။ တကယ့် ပဋိပက္ခကတော့ သူ့ ကိုယ်နှိုက်မှာပဲ ရှိပါတယ်။ စရိုက်လက္ခဏာ၊ အလုပ်အကိုင်၊ လောကအမြင်တွေမှာ သူ့မိဘတွေနဲ့ ပုံတူကိုယ်ပွားဖြစ်ချင်တဲ့ ပြင်းပြတဲ့ ဆွဲဆောင်မှုနဲ့ သူတို့ကို အံ့တုဆန့်ကျင်ချင်စိတ်၊ သူတို့နဲ့ မတူကွဲပြားချင်စိတ်၊ သာလွန်ကောင်းမွန်ချင်စိတ် တွေကြားမှာရှိတဲ့ ပဋိပက္ခပေါ့လေ။

သူဟာ ဘယ်လိုလူမျိုး ဖြစ်လာမယ်၊ ဘယ်လို ဘဝ တိုးတက်အောင်မြင်မှုမျိုးကို သူ လုပ်မယ်ဆိုတာတွေကို ဆုံးဖြတ်တဲ့နေရာမှာ သူဟာ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်လောကနဲ့ ပြီးစီးအောင်လုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေကိုလည်း ထည့်စဉ်းစား ပါလိမ့်မယ်။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ့အဖေ ရဲ့ လုပ်ငန်းက လယ်ယာလုပ်ငန်းဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ဈေးရောင်း တာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ရှုပဗေဒလုပ်ငန်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ် ပေါ့လေ။ အဲဒီလုပ်ငန်းထဲကို ဝင်သွားကောင်းသွားနိုင်ပါ တယ်။ သူဟာ အများအားဖြင့် သူ့အဖေ လုပ်ကိုင်ဆောင် ရွက်ခဲ့သလိုပဲ သူ့အလုပ်ကို အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်

အရထံကောသံ၊ကဝိ စာအုပ်တိုက်

ရွက်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် ပိုပြီး သစ်လွင်တဲ့ နည်းစနစ်
တွေကို အသုံးပြုဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို
မမောနိုင်မပန်းနိုင် ပြောချင်ပြောမယ်။ သူ့အနေနဲ့ သူ့အဖေရဲ့
အလေးဂရုပြုစရာမရှိတဲ့ အခြေအနေကို ဖော်ထုတ်ပြသဖို့
လောက်ပဲ အဓိကဆန္ဒ ရှိတဲ့ ပုံမျိုးနဲ့ တော်လှန်ပြောင်းလဲတဲ့
ရှာဖွေတွေ့ရှိမှုတွေကိုလုပ်ဖို့ တစ်ချိန်လုံး ကြိုးစားချင် ကြိုးစား
နေမယ်ပေါ့။

တခြားယောက်ျားလေးတွေကတော့ သူ့အဖေရဲ့
အလုပ်ကို ဘေးအန္တရာယ်ဆိုးတစ်ခုကို ရှောင်ရှားပြခြင်း
အားဖြင့် သူတို့ရဲ့ဖခင်တွေနဲ့ ဆန့်ကျင်ယှဉ်ပြိုင်မှု၊ ဒါမှမဟုတ်
ဆန့်ကျင်ယှဉ်ပြိုင်ရမှာ ကြောက်လန့်မှုကို ပြသတတ်ပါတယ်။
ဒုတိယအဆင့် ကျောင်း (သို့) ကောလိပ်တွေက ကျောင်းသား
တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ “ကျွန်တော် ဘာဖြစ်ချင်မှန်း
မသိပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမယ့် သေချာတာတစ်ခုကတော့ ကျွန်
တော့် အဖေလုပ်တဲ့ လုပ်ငန်းမျိုးတော့ ကျွန်တော် မလုပ်ဘူး
ဗျာ” လို့ ပြောကောင်းပြောပါလိမ့်မယ်။ အတော်လေး ဖြစ်
တတ်တာကတော့ အဲဒီလို ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ဟာ
သူ့ရဲ့ ပြိုင်ဆိုင်ရမှာကြောက်ရွံ့တဲ့ အကြောက်တရားကနေ
လွန်မြောက်ပြီး ကောလိပ်ကျောင်း တက်နေတုန်းမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊
နောက်ပိုင်းမှာဖြစ်ဖြစ် သူ့ဖခင်ရဲ့ လုပ်ငန်းနယ်ပယ်ထဲကို
တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပဲ ဝင်ရောက်သွားကြတာပါပဲ။

ဆရာထံကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ဟိုတုန်းက တချို့အမျိုးသမီးကလေးတွေ ကောလိပ်
ကျောင်းတက်ခဲ့တဲ့အချိန်ကို ပြန်ပြောရရင် မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ရဲ့ ကျောင်းတက်ဖို့ အခြေခံမသိစိတ် စေ့ဆော်မှု
ဟာ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့မိခင်ရဲ့ ဘဝနေထိုင်ပုံကို ဆန့်ကျင်
အံတုဖို့ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ တွေ့ရပါတယ်။ ဒီကနေ့ခေတ်
မှာတော့ ဘွဲ့တစ်ခုရထားတဲ့ မိခင်တစ်ယောက်ဟာ အဲဒီလိုမျိုး
အလားတူ ဖုံးကွယ်ထားတဲ့ အကြောင်းအချက်နဲ့ ကောလိပ်
ကျောင်းတက်မယ့်ကိစ္စကို ကန့်ကွက်ဟန့်တားကောင်း
ဟန့်တားနိုင်ပါတယ်။ ကလေးသူငယ် ပြုစုစောင့်ရှောက်ရေးနဲ့
ပတ်သက်ပြီး ပိုပြီးဆန်းသစ်တဲ့ အခြေခံအယူအဆတွေကို
အလွန်အကျွံဖြစ်အောင် သိပ်အလေးပေးလွန်းတဲ့ မိခင်ငယ်
တစ်ယောက်နဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဟာ ထိပ်တိုက်တိုးတက်
ပါတယ်။ ဆရာဝန်က ကလေးကို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်
ပေးတာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အမြဲတမ်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား
သတိထားနေတတ်တဲ့ အဘွားရဲ့ အခြေအနေနဲ့ သူမက
ပိုပြီး အခြေအတင် ပြောဆိုအငြင်းပွားလေ၊ မိခင်ငယ်က
သူမရဲ့ ရွှေမှုန့်ကြဲနည်းစနစ်တွေကို ပုံကြီးချဲ့ပြလေ ဖြစ်နေ
တာကို သိသွားတဲ့ အချိန်မှာတော့ ပဋိပက္ခရဲ့ အကြောင်းရင်း
အချက်ဟာ ထင်ထင်ရှားရှား ဖြစ်လာပါတယ်။

တကယ်တော့ ငယ်ရွယ်သူ မျိုးဆက်သစ်တွေရဲ့ အဲဒီ

ဆန့်ကျင်ယှဉ်ပြိုင်လိုမှုဟာ ယဉ်ကျေးမှုတွေ အများကြီး တိုးတက်လာဖို့အတွက် အဓိက ပင်မရေစီးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အဲဒါကို ဝမ်းပန်းတနည်း ပြောမနေသင့်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ သည်းညည်းမခံနိုင်တော့တဲ့ ငယ်ရွယ်သူ တစ်ဦးစီအတွက် ထိရောက်မှုကို အဆုံးအဖြတ်ပေးတဲ့ အဓိက ပြဿနာကတော့ သူဟာ သူနေထိုင်နေတဲ့ ကမ္ဘာလောကကြီး ရဲ့ အစစ်အမှန်တရားတွေကို အားထုတ်ကြိုပမ်းရယူဖို့ နောက်ဆုံးမှာ တကယ်ပဲ ရင့်ကျက်မှုရှိပြီလား၊ မရှိသေးဘူး လား ဆိုတာပါပဲ။

သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တွေ့မြင်နေရတဲ့ နည်းစနစ်တွေ၊ တွေးမြင်ပြုမူပုံတွေ၊ ရှိနှင့်ပြီးသား စည်းမျဉ်း ဥပဒေသ ဓလေ့ ထုံးစံတွေပေါ်မှာ သူ ပြုလုပ်နေတဲ့ ဝေဖန်မှုတွေဟာ ကောင်း ကောင်း ခိုင်မာမှုရှိပြီလား (သို့) သူ့ရဲ့ ဒေါသနဲ့ယှဉ်တဲ့ ခံစားမှု တွေကို မှန်တယ်လို့ သတ်မှတ်ပြောဆိုနိုင်ဖို့ သူဟာ အမှား တွေကိုပဲ စဉ်းစားနေခဲ့တာလား။

ကျွန်တော်တို့ဟာ ကလေးတွေကို လုံခြုံမှုပေးနိုင်ကြ ပါတယ်။ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့မှုနဲ့ တာဝန်ကျေပွန်မှုလိုမျိုး ကိစ္စတွေမှာ သူတို့ရဲ့ ယေဘုယျအပြုအမူတွေ၊ ကြောင်းကျိုး ဆီလျော်မှုရှိတဲ့ ကန့်သတ်မှုတွေကို ကျွန်တော်တို့ ချမှတ် ပေးနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စံနမူနာတွေရဲ့ သူတို့ကို

လိုက်လျောညီထွေရှိမှု၊ တစ်ဦးချင်း စိတ်ကြိုက် ■ ၀၄၅

ကြီးကြီးမားမား ဩဇာလွှမ်းမိုးမှုရအောင် လုပ်ရပါလိမ့်မယ်။
ဒါပေမယ့်လို့ သူတို့ကို ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ပုံစံအတိုင်း ပုံသွင်း
ပေးဖို့ဆိုရင်တော့ အတော်ကြီးကို အောင်မြင်ဖို့ နည်းပါးပါ
လိမ့်မယ်။ ကံကောင်းထောက်မတောက်တော့ ကျွန်တော်တို့
အများစုဟာ အဲဒီလို ပုံသွင်းဖို့ ကြိုးစားရအောင်ကလည်း
သိပ်အလုပ်များလွန်းကြသလို သိပ်ပြီးလည်း အလျှော့ပေး
အလိုလိုက်လွန်းတတ်ကြတယ် မဟုတ်ပါလား။

ကွာရှင်းပြတ်စဲကြဖို့ သင့်၊ မသင့်

ပထမဆုံး မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ စာတစ်စောင်မှာပါတဲ့ သူမရဲ့ တွေးမြင်ခံစားမှုတချို့ကို ဖတ်ကြည့်စေချင်ပါတယ်။

“ကျွန်မက ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှု ကင်းမဲ့တဲ့ အိမ်ထောင် ရေးကြောင့် သားသမီးတွေပေါ်မှာ ရိုက်ခတ်မှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အကြံဉာဏ် တောင်းချင်တာပါ။ စကတည်းကပဲ ကျွန်မတို့ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခဲ့တာဟာ မှားပြီလို့ သိခဲ့ပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ သားကလေး မမွေးခင်ကတော့ လူကြားသူကြားမှာ ကျွန်မတို့ ပြဿနာတစ်ခုတစ်ရာ မရှိဘဲ အဆင်ပြေပြေ နေနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ မျက်နှာဖုံးကို ကျွန်မတို့ စွပ်ထားနိုင်ခဲ့ကြပါသေးတယ်။ အခုတော့ ကလေးကို သိပ် မထိခိုက် စေဘဲ ကွာရှင်းပြတ်စဲဖို့ နည်းလမ်းများ ဆရာမှာ

အရထိကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ရှိမလားလို့ ကျွန်မ စဉ်းစားကြည့်လာမိပါပြီ။ ကျွန်မက အိမ်ထောင်ရေးဆိုင်ရာ အကြံပေးပညာရှင်တစ်ယောက်နဲ့ ဆွေးနွေးအကြံဉာဏ်တောင်းကြည့်ဖို့ ပြောတဲ့အခါမှာ အဲဒါကို ကျွန်မခင်ပွန်းသည်က လက်မခံပါဘူး။ သူက တကယ့်ကို တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန် တွန့်တိုတတ်ပြီးလူမှုရေးလည်း ခေါင်းပါးလွန်းပါတယ်။

“ကျွန်မကတော့ သူ့ကို ဘယ်သူက ခိုင်းလို့မှမဟုတ်ဘဲ စာနာထောက်ထားစိတ်နဲ့ တခြားသူတစ်ယောက်အတွက် တစ်ခုခု လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပေးတာကို ကြည့်လိုက်ချင်ပါသေးတယ်။ သူ စိတ်ဝင်စားတဲ့ တစ်ခုတည်းသော အရာကတော့ ကားကြီးတစ်စီးကို မောင်းနှင်တာပါပဲ။ ကလေးအပေါ်မှာဆိုရင်လည်း လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်က ဖြစ်ပေါ်လာတာလောက်ကလွဲပြီး ဘာစိတ်ဝင်စားမှုမှ မရှိပါဘူး။ အိမ်ပြန်လာတာနဲ့ တီဗီဖွင့်ပြီးတစ်ယောက်တည်း သောက်တော့တာပါပဲ။ ပြီးတာနဲ့ “ဝီတာ ဒီကို လာပြီ ဖေဖေကို မွေးမွေးပေးစမ်းပါဦး” ဆိုတဲ့ စကားမျိုး ပြောချင်ပြောတတ်ပါတယ်။ အဲဒါကလည်း လေသံမာမာနဲ့ ခိုင်းစေတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ ပြောတာပါ။ အဲ-ကလေးက တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ် လုပ်နေပြီဆိုရင်တော့ ကလေးအတွက် အခြေအနေ သိပ်မကောင်းနိုင်တော့ပါဘူး။

“တကယ်လို့ ဘာပြဿနာမျိုးမှ မဖြစ်ဘဲ အိမ်ပြန်

၁၄၈ ■ မောင်စိုးသစ်

ထုံးစံအတိုင်း နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ဝင်လာပြီဆိုရင်တော့ ခဏ
တစ်ဖြုတ် အေးချမ်းငြိမ်သက်မှု ရနေတတ်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့
သားလေးက ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လေးထိုင်ပြီး ကစားမယ်၊
ဒါမှမဟုတ် တီဗီကြည့်နေပြီဆိုရင်တော့ ကျွန်မယောက်ျားက
သူ့ကိုစပြီး နောက်ပြောင်ကျီစယ်တော့တာပါပဲ။ ကလေးကို
သူ့ရှုဖိနပ်နဲ့ မထိခလုတ် ထိခလုတ် ကန်ချင်ကန်မယ်၊
ဆံပင်ကို ဆွဲချင်လည်း ဆွဲမယ်ပေါ့လေ။ ပီတာက အဲဒါကို
စိတ်ဆိုးရင်ဆိုးမယ်၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း သူ့ကို ဆော့ကစား
တာပဲလို့ ယူဆပြီး သူကလည်း ဆူဆူညံညံနဲ့ ပြန်ပြီး ထိုးနှက်
တိုက်ခိုက်တော့တာပါပဲ။ အဲဒီအချိန်လည်းရောက်ရော ကျွန်မ
ယောက်ျားဟာ သူ့လက်ထဲက သတင်းစာ၊ ဒါမှမဟုတ်
ကြည့်နေတဲ့ တီဗီမှာ အာရုံပြောင်းသွားပြီး ချက်ချင်း စိတ်ဆိုး
မာန်ဆိုးနဲ့ ကလေးကို ရိုက်နှက်ပြီး တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်
နေခိုင်းတတ်ပါတယ်။

“ကျွန်မမှာလည်း အမှားတွေရှိမှန်း ကျွန်မ သိပါ
တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မရဲ့ ယောက်ျား ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှု
မရှိဘဲနဲ့တော့ ကျွန်မတို့ရဲ့ ပြဿနာတွေကို ရှင်းလို့ရနိုင်မှာ
မဟုတ်ပါဘူး။ အခုဆို ကျွန်မအသက်က သုံးဆယ်ငါးနှစ်
ရှိနေပါပြီ။ ဝင်ငွေအရ ကျွန်မအနေနဲ့ အလုပ်တစ်ခုလုပ်ဖို့
လိုအပ်လာပြီ။ ကျွန်မရဲ့ သားကလေးကိုလည်း သူ

ကွာရှင်းပြတ်စဲကြဖို့ သင့်၊ မသင့် ■ ၀၄၉

ကျောင်းနေရမယ့် အရွယ်ရောက်တဲ့အထိ မူကြိုကျောင်း တစ်ကျောင်းမှာ ထားမှ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဆရာအနေနဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို ထိခိုက်နစ်နာမှု သိပ်မရှိတဲ့ ကွာရှင်း လို့ ဖြစ်နိုင်မယ့် အသက်အရွယ်ကို ပြောပြနိုင်ပါသလား ဆရာ”

ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အကျိုးအတွက် ကွာရှင်း ပြတ်စဲချင်တဲ့ စိတ်ဆန္ဒနဲ့ပတ်သက်ပြီး တော်ရိလျော်ရိ ဖြေပေး လိုက်ဖို့ ဆိုတာကတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အိမ်ထောင်ရက်သား ပြုမှု အားလုံးလောက်နီးပါးမှာ ပဋိပက္ခဆိုတာကတော့ ရှိကြ တာပါပဲ။ ကလေးတွေကလည်း အဲဒါကို အမြဲပဲ သိကြပါ တယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ပဋိပက္ခဖြစ်ကြရတဲ့ အခြေအနေကနေ လုံးဝရှောင်လွှဲ လွတ်မြောက်ဖို့ဆိုတာကတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ယေဘုယျပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ပြင်းထန်တဲ့ မိဘပဋိပက္ခမျိုး ဖြစ်တတ်တဲ့ မိသားစုတွေရဲ့ ကလေးတွေဟာ ပိုပြီး စိတ် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ကြရတာ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ရပါတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီလို အခြေအနေ အနေအထားမျိုးကနေ လွတ် မြောက်ရအောင် ကုသပေးဖို့ ကြိုးစားကြရတဲ့ အကြောင်းတွေ လည်း ရှိကြတာပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် ကွာရှင်းပြတ်စဲတာဟာ မလွဲမရှောင်သာ အဖြေတစ်ခုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

မိဘတွေ တကွဲတပြားစီ ဖြစ်နေကြတဲ့ အခါမှာ

၀၅၀ ■ မောင်စိုးသစ်

ကလေးငယ်တွေဟာ အနည်းဆုံး ယာယီအားဖြင့်တော့
ကြေကွဲ နာကျင်ကြရတာချည်းပါပဲ။ သူတို့မှာ ရိုးတွင်းချဉ်ဆီ
ထဲအထိ စွဲမြဲနေတဲ့အသိကတော့ သူတို့ဟာ မိဘနှစ်ပါး
စလုံးကို အလိုရှိကြတယ်ဆိုတာပါပဲ။ တကယ်လို့သာ မိဘ
တစ်ဦးဦး အပြင်းအထန် ဒေါသပေါက်ကွဲမနေဘူး ဆိုရင်
တော့ ကလေးတွေဟာ တကွဲတပြား ဖြစ်သွားမယ့် အခြေ
အနေမျိုး မဖြစ်ရအောင် အသေအချာ ဆန့်ကျင်ကန့်ကွက်
ကြမှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ကလေးတွေဟာ ကွာရှင်းပြတ်စဲထားတဲ့ မိခင်
တစ်ယောက်နဲ့ အတူနေထိုင်ကြရတဲ့အခါ သူတို့ဟာ သူတို့
မိခင်ကို တစ်ခါထပ်ပြီး လက်ထပ်ဖို့ အများအားဖြင့် တောင်း
ပန်ပြောဆိုလေ့ ရှိကြပါတယ်။ လင်မယား ကွဲနေကြတဲ့
အမျိုးသမီးတွေနဲ့ ကလေးတွေကို လေ့လာစူးစမ်းထားတဲ့
စစ်တမ်းထုတ်ချက်တွေက နောက်အိမ်ထောင် ထပ်မပြုခဲ့ကြ
တဲ့ အမျိုးသမီး အတော်များများဟာ ရွေးချယ်ခွင့်မရကြဘဲ
လိုအပ်မှုအရ အလုပ်လုပ်ကြရ၊ ငွေကြေး ကျပ်တည်းကြရ၊
အိမ်ထောင်ကျပြီးသား မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းဟောင်းတွေနဲ့
လူမှုရေး ဆက်ဆံထိတွေ့မှု အကြီးအကျယ် လျော့နည်း
ကျဆင်းသွားကြရတာလိုမျိုး။ သားသမီးတွေ ပြုစုစောင့်
ရှောက်ဖို့ စိတ်ကျေနပ်လောက်စရာ အနေအထားရရှိဖို့

အခက်အခဲတွေ့ကြရ၊ ညနေခင်းတွေ၊ စနေ တနင်္ဂနွေနေ့တွေမှာ သားသမီးတွေနဲ့ အတူ လည်ပတ်သွားလာကြတဲ့ အချိန်မှာ သူတို့တွေနဲ့ အတူတူ မျှဝေဂုဏ်ယူ၊ တာဝန်ကျေပွန်ဖို့ အဖော်မဲ့နေကြရ၊ နှစ်ဦးနှစ်ယောက် ဖြည့်ဆည်းပေးရမယ့် သားသမီးတွေရဲ့ လိုအပ်မှုကို မိဘတစ်ဦးတည်း တစ်ယောက်တည်း ဖြည့်ဆည်းပေးလို့ ကျေနပ်နိုင်လောက်စရာ ဖြစ်ပါ့မလားလို့ ပူပင်ကြောင့်ကြကြရတာမျိုးတွေ။ အလားအလာရှိတဲ့ ဦးတည်ချက်ရည်မှန်းချက်ရယ်လို့ မရှိဘဲ ရှဉ့်လှောင်အိမ်ကလေး တစ်ခုထဲမှာ တရစ်ဝဲဝဲ နေနေကြရတဲ့ ညစ်ညူးမှုမျိုးတွေ စတဲ့ ဘဝရဲ့ ရက်စက်ကြမ်းတမ်းတဲ့ ဒဏ်ချက်တွေကို တွေ့ကြုံခံစားနေကြရတယ်ဆိုတာကို ပြသနေပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အဲဒါဟာ မိခင်တစ်ဦးတည်း တစ်ယောက်တည်းဆိုရင် သားသမီးတွေကို အောင်အောင်မြင်မြင် ပြုစုပျိုးထောင်နိုင်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ဆိုတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အကျိုးရလဒ်ဟာ မိခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ သူမရဲ့ လူမှုဘဝအသစ်ထဲက အလုပ်ပေါ်မှာ ကျေနပ်နှစ်သက်မှုရအောင် လုပ်ဆောင်နိုင်တဲ့ အရည်အသွေးပေါ်မှာ တစ်စိတ်တစ်ရင်း မှီတည်နေပြီး၊ သဘာဝအတိုင်း ခံစားမှုကြောင့် ဖြစ်လာတဲ့ မကျေနပ်ဒေါသဖြစ်မှုတွေ၊ အပြစ်ရှိသလို ခံစားရတာတွေ၊ ရယူလိုမှုတွေ ကြားကနေ သားသမီးတွေ

၀၅၂ ■ မောင်စိုးသစ်

အတွက် မိခင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေရအောင် ကြိုးစား နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းပေါ်မှာ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း တည်နေ ပါတယ်။

လက်ထပ်ထိမ်းမြားကြတဲ့နေရာမှာ မိဘဖြစ်လာမယ့် သူ နှစ်ဦးစလုံးဟာ ရင့်ကျက်ပြည့်ဝကြမယ်၊ အိမ်ထောင်မှုတဝ အတွက်လည်း ကြိုးစားအားထုတ်ကြမယ်ဆိုရင် သူတို့ရဲ့ သားသမီးအများစုဟာ ကျေနပ်နှစ်သက်စရာ အခြေအနေကို ရရှိခံစားကြရမှာ အမှန်ပါပဲ။ တခြားတစ်ဖက်က ပြောမယ် ဆိုရင်လည်း ဒုတိယအိမ်ထောင်ပြုမှုတွေရဲ့ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေနိုင်တဲ့ အချိုးအဆ အတိုင်းအတာတစ်ခုဟာလည်း ပြင်းထန်တဲ့ ပြဿနာတွေကို ဖြစ်စေတတ်ပါတယ်။

စိုးရိမ်စရာ အန္တရာယ်တွေရှိနေတဲ့အတွက် ချို့ယွင်း အားနည်းနေတဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ရှေ့ဆက်ဖို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ နိဂုံးချုပ်ပစ်ဖို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် မိဘတွေဟာ သူတို့ကိုယ်တိုင်ရော သားသမီးတွေပါ စိတ်ပညာရှင်တစ်ယောက်၊ အိမ်ထောင်ရေး အကြံပေးလုပ်ငန်းတစ်ခု (သို့) သင်းအုပ်ဆရာတစ်ဦးဦး အပေါ်မှာ ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ သူတို့ရဲ့ အကြံဉာဏ်ကို ရယူ သင့်ကြပါတယ်။ အဲဒါဟာ သူတို့ ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ယောက် စလုံးရဲ့ မကျေနပ်မှုတွေ၊ အခြေခံကျတဲ့ ပြဿနာတွေအတွက် သာမကဘဲ အဖြေထွက် ပြေလည်သွားစရာ အလားအလာ

အတွက်ပါ ကျွမ်းကျင်နဲ့စပ်သူ ပညာရှင်တွေဆီက အကူအညီ ရယူလိုက်ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျေကျေနပ်နပ်၊ အသေအချာ စေ့စေ့စပ်စပ် အကြံဉာဏ်ရယူအပြီးမှာတော့ တစ်နေရာမှာ သူတို့ အိမ်ထောင်ရေးဟာ အားကောင်းသာယာမှု ရှိတယ်၊ အဲဒါကိုလည်း နှစ်ဦးစလုံးက ထိန်းသိမ်းတည်မြဲစေချင်တယ် ဆိုတာကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိမြင်လာကြမှာ ဖြစ်သလို၊ တခြား အခြေအနေတစ်ရပ်မှာဆိုရင်တော့ သူတို့ရဲ့ အိမ် ထောင်ရေးဟာ အားနည်းချို့ယွင်းနေပြီး စကတည်းကိုက ပျက်စီးနေခဲ့ပြီဆိုတာ ပိုပြီး ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်လွင်နားလည် သွားနိုင်ကြပါတယ်။ အဲဒီအခြေအနေ နှစ်ခုစလုံးမှာ ဇနီး ခင်ပွန်း နှစ်ယောက်စလုံးဟာ သူတို့ကိုယ်တိုင်သူတို့ ပိုပြီး နားလည်နိုင်ကြမှာဖြစ်ပြီး အဲဒီလိုမှပဲ အခုလက်ရှိ အိမ်ထောင်၊ ဒါမှမဟုတ် အိမ်ထောင်သစ်တစ်ခုမှာ အနာဂတ် တည်ငြိမ် ခိုင်မြဲရေး အခွင့်အလမ်းကောင်းတစ်ခုကို ရရှိနိုင်ကြမှာ ဖြစ် ပါတယ်။

အဲဒီမှာ တွေ့ရတတ်တဲ့ အနှောင့်အယှက် အဟန့် အတား တစ်ခုကတော့ လင်မယား အတော်များများဟာ အကြံဉာဏ် ရယူမှာကို ငြင်းဆန်တွန့်ဆုတ်နေတတ်ကြတာ ပါပဲ။ မကြာခဏ ဖြစ်တတ်တာကတော့ မိဘတစ်ဦးဟာ အသေအချာ စိတ်ကုန်ငြီးငွေ့လာပြီဆိုရင် ကိုယ့်ရဲ့ အိမ်ထောင်

၀၅၄ ■ မောင်စိုးသစ်

ဖက်ကို ပိုပြီးအပြစ်ဖို့လေ့ရှိတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ခင်ပွန်း
ယောက်ျား (သို့) ဇနီးသည်အနေနဲ့ သူ-သူမတို့ ကမ္ဘာ
လောကမှာ နောက်ဆုံးလိုချင်တဲ့အရာဟာ အိမ်ထောင်ရေး
ဆက်လက်တည်မြဲဖို့၊ နည်းလမ်းတစ်ခုကို ရှာဖွေတွေ့ရှိဖို့
ပဲလို့ ယုံကြည်တတ်ကြတာ တွေ့ရပါတယ်။ အကြံပေးပုဂ္ဂိုလ်
တစ်ဦးဆီကို သွားတာဟာ အပြစ်ရှိတာကို ဝန်ခံရသလို
ဖြစ်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် အနိမ့်ဆုံးတော့ သံသယစိတ်ကို
ဝန်ခံရတာ ဖြစ်တယ်လို့ သူတို့က နားလည်ထားကြပါတယ်။
အရေးကြီးတဲ့ ရွေးချယ်မှုတစ်ခုကို ဆွေးနွေးဖို့ ငြင်းပယ်
တာဟာ မှားယွင်းတယ်လို့ ထောက်ပြခံရမှာကို ကြိုတင်ပြီး
ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်နေတာကို ပြသနေတာဖြစ်တယ် ဆိုတာ
ကတော့ ယေဘုယျမှန်ကန်နေပါတယ်။ (အဲဒီ ကြောက်ရွံ့
စိုးရိမ်မှုမျိုးကို အမျိုးသမီးတွေထက် အမျိုးသားတွေမှာ ပိုပြီး
တွေ့ရတတ်ပါတယ်။)

အိမ်ထောင်ဖက်တစ်ယောက်က အကြံဉာဏ်တောင်းခံ
ရယူဖို့ ကိစ္စကို လုံးဝငြင်းဆန်နေပြီဆိုရင်တောင်မှ အဲဒါဟာ
တခြား အိမ်ထောင်တစ်ဖက်တစ်ယောက်အတွက် ရှေ့ဆက် လုပ်
ဆောင်လှုပ်ရှားဖို့ အခါအခွင့်ကောင်းတစ်ခု တစ်နည်းနည်းနဲ့
ဖြစ်သင့်ပါတယ်။ လူနှစ်ယောက်ရဲ့ကြားမှာ ရေရှည်ဖြစ်တဲ့
ပဋိပက္ခတစ်ခုမှာ အဲဒီပဋိပက္ခကို ဆက်ပြီး ဖြစ်ပေါ်နေစေတဲ့

ကွာရှင်းပြတ်စဲကြဖို့ သင့်၊ မသင့် ■ ၀၅၅

စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်စရာတချို့နဲ့ တချို့ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး အရ အားပြိုင်စရာကိစ္စတွေ အမြဲတမ်း ရှိနေတတ်တာ တွေ့ရ ပါတယ်။ ရှေးဆိုရိုးစကားအရ ပြောရမယ်ဆိုရင် ရန်ဖြစ်ဖို့ နှစ်ယောက်တော့ လိုအပ်စမြဲပါ။ ဒါပေမယ့် အဲဒါဟာ ဥပဒေကြောင်းအရ (သို့) ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာအရ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အတူတူမှားကြတာပဲလို့ ဆိုလိုတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နှစ်ယောက်စလုံး အသိစိတ် အရ နားမလည်နိုင်ကြတဲ့။ အမှန်တကယ်အားဖြင့် အိမ်ထောင် ဖက်နှစ်ဦးစလုံး ပူးတွဲပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့ကြတဲ့ အိမ်ထောင်ရေး နယ်ပယ်ထဲက အတွေ့ရများတဲ့ စိတ်လှုပ်ရှား အနှောင့် အယှက်ဖြစ်မှုပုံစံမျိုးကို ကျွန်တော် အရိုးရှင်းဆုံး ဖော်ပြပေးပါ ဦးမယ်။ ယေဘုယျ နောက်ပြောင်ကျိုးစယ်မှု၊ ရန်ဖြစ်မှုနဲ့ အညှာအတာ ကင်းမဲ့မှုတွေထက် ပိုမိုတဲ့ မိသားစုတွေထဲမှာ မွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့ကြတဲ့သူတွေဟာ အရွယ်ရောက်လာတဲ့ အချိန်မှာ သူတို့နဲ့ နီးစပ်တဲ့ လူမှုဆက်ဆံရေး အသိုင်းအဝိုင်း အတွင်း မျှော်လင့်ထားတဲ့ အဆင့်မျိုးကိုသာမကဘဲ သူတို့ရဲ့ အသိစိတ်ထဲကနေ ရှာဖွေနေကြတဲ့ အဆင့်မျိုးကိုပါ ရောက်ရှိ သွားတတ်ကြပါတယ်။

မူလသဘာဝအားဖြင့် နာကျင်ခံစားရတာတွေဟာ ကြောင်းကျိုးတကျမရှိတဲ့ နည်းလမ်းနဲ့ ကြမ်းတမ်းပြင်းထန်တဲ့

အရထံကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

၁၅၆ ■ မောင်စိုးသစ်

ကျေနပ်ပျော်ရွှင်စရာမျိုး ဖြစ်လာတတ်တာ တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေဟာ သူတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို စနောက်ကျစွာ စယ်မှု၊ လှောင်ပြောင်ရယ်မောမှု၊ စူးရှနာကျင်တဲ့ အသံ၊ ဒါမှမဟုတ် ရိုက်နှက်ထိုးကြိတ်မှုတွေ အများကြီးနဲ့ တည်ဆောက်ဖို့ သူတို့ရဲ့ မသိစိတ်ထဲကကို မျှော်လင့်ထား တတ်ကြပါတယ်။

ပြီးတော့ အဲဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ အံဝင်ခွင်ကျဖြစ်မယ့် အိမ် ထောင်ဖက်မျိုးကိုလည်း ရှာဖွေရယူကြပါလိမ့်မယ်။ (သိပ် ရန်မဖြစ်တတ်တဲ့သူမျိုးတွေ ဆိုရင်တော့ သူတို့အတွက် ငြီးငွေ့ စိတ်ပျက်စရာ ဖြစ်သွားတတ်ပါတယ်။) အိမ်ထောင်ဖက် တစ်ယောက်က ပိုပြီး ရန်လိုထိပါးတဲ့နေရာ ရောက်လာတတ် ပြီး တခြားတစ်ယောက်ကတော့ ပိုပြီး ကျိုးစွဲနာခံရတဲ့နေရာ ရောက်လာတတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ သူတို့ရဲ့ ရန်ပွဲတွေကို ခင်ဗျားတို့ အနီးကပ်လေ့လာကြည့်မယ်ဆိုရင် သူတို့ နှစ်ဦး နှစ်ဖက်စလုံးဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အပြန်အလှန် ဒေါသထွက်အောင် ဆွပေးနေတာကို တွေ့ရမှာပါပဲ။ ထင်ရှား မြင်သာတဲ့ နမူနာတစ်ခုအနေနဲ့ဆိုရင် လင်ယောက်ျားက သူ့မိန်းမကို ရိုက်ဖို့နှက်ဖို့ စိတ်ကူးပေါက်မလာသေးခင်မှာကို မိန်းမက “ရှင် ကျွန်မကို ရိုက်ဖို့နှက်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့နော်၊ လူယုတ်မာကြီး” ဆိုတဲ့ ရန်ထောင်အော်ဟစ်မှုမျိုးကို လုပ် တတ်ကြတာမျိုးပေါ့လေ။

အရထိကောင်းကင် ဓာအုတ်တိုက်

ကွာရှင်းပြတ်စဲကြဖို့ သင့်၊ မသင့် ■ ၀၅၇

အိမ်ထောင်ဖက် တစ်ဦးစီဟာ တစ်ယောက်ရဲ့ လက် တုန့်ပြန်မှုကို တစ်ယောက်က စိတ်ဆိုးဒေါသ ဖြစ်နေကြ တာပါ။ ဒါပေမယ့် သူတို့တွေ ကိုယ်စီကိုယ်တိုင်က ထိုးနှက် တိုက်ခိုက်နေတာတွေကိုတော့ မမြင်တတ်ကြပါဘူး။ အပြု သဘောနဲ့ အဖျက်သဘော ခံစားမှုတွေရဲ့ နီးစပ်မှုသဘောကို လင်မယားနှစ်ယောက်တည်း ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေဖို့မှ မလုပ်ရ သေးခင် အပြင်းအထန် ရန်ဖြစ်တာနဲ့ စခဲ့ကြတဲ့ အကြိမ် အရေအတွက်က ပြသနေတယ် ဆိုရပါမယ်။

စိတ်ရောဂါကု ဆရာဝန်တွေကတော့ အဲဒီလို ဆက်ဆံ ရေးမျိုးတွေကို ဆာနိုမက်ဆိုခ်စ်စတစ် (Sanomasochi-stic) လို့ ခေါ်ပါတယ်။ သိပ်အားပျော့တဲ့ အဆင့် အခြေ အနေနဲ့ကတော့ ကျွန်တော်တို့အားလုံးလောက်နီးပါးမှာ ရန်ပြု ထိပါးစော်ကားမှု (သို့) ကျိုးစွဲနာခံမှုကနေ အနည်းအကျဉ်း ကျေနပ်ပျော်ရွှင်မှုမျိုးကို ခံစားရနိုင်ခြေ ရှိပါတယ်။ အဲဒီ အကြောင်းကပဲ စိတ်ရင်းကောင်း အခြေခံပြီး စနောက်ကျီ စယ်မှု၊ ကစားပွဲတစ်ပွဲမှာ ပြိုင်ဖက်ကို အနိုင်ယူမှု၊ ဒါမှမဟုတ် ကော်မတီတစ်ခုမှာ ဩဇာအာဏာပြလွန်းတဲ့ ဥက္ကဋ္ဌတစ်ယောက် အတွက် ခွေးတစ်ကောင်လိုလုပ်ကိုင်ပေးတဲ့ အရသာကို ခံစားနှစ်သက်လာစေခဲ့တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီစာကြောင်း ကြောင့်ပဲ ကျွန်တော်တို့ဟာ သူ့ချည်းပဲဆိုရင် ပုံမှန်သဘာဝက

အရထိကောင်ကင် စာအုပ်တိုက်

၀၅၈ ■ မောင်စိုးသစ်

ဖောက်ပြန် ချို့ယွင်းနေတယ်လို့ ယူဆလို့ မရပေမယ့် လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကလေးဘဝ လေ့ကျင့်ပညာ သင်ကြားမှုထဲ သွတ်သွင်းပြီး အားဖြည့်ပေးလိုက်မယ်ဆိုရင် သူတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်မှုဘဝကို လွှမ်းမိုးချယ်လှယ် ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်သွားစေနိုင်တဲ့ တိမ်ညွတ်မှုတွေကို ဆွေးနွေးနေကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ မကြာခဏ တွေ့ရတတ်တာကတော့ တခြားအကြောင်းတွေနဲ့ အိမ်ထောင်ရေးမှာ အမှားအယွင်းတွေ ဖြစ်စပြုလာပြီဆိုရင် အိမ်ထောင်ဖက်တွေဟာ တစ်ယောက်ရဲ့ အပြစ်ကို တစ်ယောက် ဒေါသဖြစ် စိတ်ဆိုးကြ၊ လူမသိသူမသိရှိခဲ့တဲ့ ကိုယ့်အပြစ်တွေကို ကိုယ့်ဒေါသဖြစ်ကြနဲ့ သူတို့ဟာ အပြန်အလှန် အပြစ်တင်စိတ်ဆိုး ဒေါသဖြစ် သထက်ဖြစ်အောင် လုပ်နေကြသလို ဖြစ်သွားတတ်ကြပါတယ်။

အဲဒီလို အိမ်ထောင်ရေးမျိုးမှာ မိဘတွေက ကလေးကို သူတို့ရဲ့ ခိုက်ရန်ဒေါသဖြစ်မှုနဲ့ ကင်းလွတ်အောင် ထားနိုင်တယ်ဆိုရင်တောင်မှ ကလေးအတွက် မကောင်းလှပါဘူး။ မကြာမကြာဆိုသလိုပဲ မိဘတစ်ယောက်က တခြား တစ်ယောက်ကို ဦးတည်ပြီး ကလေးကို စနောက်ကျီစယ်မယ်၊ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ သူ့ရဲ့ ဒေါသကို သမာသမတ်ကျတယ်ဆိုတဲ့ သဘောမျိုး သက်ရောက်ရအောင် ကလေးရဲ့

ကွာရှင်းပြတ်စဲကြဖို့ သင့်၊ မသင့် ■ ၀၅၉

ကြေကွဲဝမ်းနည်းရမှုကို ပုံကြီးချဲ့ပြောဆို စတာတွေကို မသိနားမလည်ဘဲ လုပ်ကြရင်းနဲ့ သူတို့ရဲ့ ကလေးကို နယ်ရှုပ် တစ်ရှုပ်လို အသုံးချမိသလို ဖြစ်သွားတတ်ပါတယ်။

တကယ်လို့ မိခင် ဖခင် နှစ်ယောက်ဟာ အခြေခံ အားဖြင့် ရန်ဖြစ်ပြီး စိတ်မကျေနပ် ဖြစ်ကြရတာထက် စာရင် ပုံမှန်အတိုင်း အတူတူနေထိုင်သွားကြတာက စိတ်ကျေနပ် စရာ ပိုကောင်းပါတယ်လို့ ယူဆပြီး အတူနေထိုင်ကြပေမယ့် သူတို့ ဘယ်လိုပဲ ငြင်းဆန်ဖို့ ကြိုးစားကြပါစေ၊ ကလေးက သူတို့အပေါ်ထားတဲ့ သဘောထားနဲ့ နောက်ဆုံး သူ့ရဲ့ အိမ် ထောင်ရေးဘဝပေါ်မှာထားတဲ့ သဘောထားအထိ သူ့မိဘ တွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့ အခြေအနေမျိုး ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်သွားနိုင် ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် တကယ်လို့ သူတို့နဲ့ နှစ်ယောက် ကွာရှင်း ပြတ်စဲလိုက်ကြပြီး မိခင်လုပ်တဲ့သူက ရန်သိပ်ဖြစ်ချင်နေဦး မယ်ဆိုရင် သူမကိုယ်တိုင်နဲ့ သူမရဲ့ ကလေးအတွက် နောက် ထပ်အလားတူပုံစံမျိုး အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခု ထပ်ပြီးဖြစ်လာ စရာ အလားအလာ ရှိနေပါသေးတယ်။

ခင်ဗျားတို့အနေနဲ့ ကျွန်တော် အခု ကိုးကားဖော်ပြ ခဲ့တဲ့စာကို ပြန်ကြည့်မယ်ဆိုရင် တကယ်ပြုသသနာဟာ မိခင် က မေးလိုက်တဲ့ ကွာရှင်းပြတ်စဲရမလား၊ မကွာရှင်းသင့်

ဘူးလားဆိုတဲ့ မေးခွန်းနဲ့ သိပ်များ ကွဲပြားခြားနား နေမလား လို့ ကျွန်တော် သံသယရှိရတဲ့အကြောင်းကို ခင်ဗျားတို့ တွေ့မြင်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ စာရဲ့ အနှစ်သာရ ပြဆိုနေတာက ဖခင်နဲ့ မိခင်နှစ်ယောက်ဟာ မဆုံးနိုင်တဲ့ မထိခလုတ် ထိ ခလုတ် ပြောလိုက်ကြ၊ ပြောတာကို ခံလိုက်ကြ ဆက်ဆံရေး နယ်ပယ်တစ်ခုထဲမှာ လုံးထွေးနေကြရင်း သူတို့ရဲ့ ကလေး ကိုပါ ထွေးရောယှက်တင် ပါဝင်ပတ်သက်ရအောင် လုပ်နေ ကြ တယ်ဆိုတာပါပဲ။ မိခင်က ဖခင် အိမ်ပြန်လာတာကို မညှာမတာ ရက်စက်ကြမ်းတမ်းဖို့လို့ကို ယူဆနေပါတယ်။ ဖခင်ဟာ အဲဒီလို လုပ်တတ်တယ်ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော် သံသယ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တကယ်လို့သာ သူမရဲ့ ခင်ပွန်းသည်ကို အဲဒီပဋိပက္ခပေါ်မှာ သူ့မြင်တဲ့အမြင်ကို ပြောပြဖို့ မေးမြန်းခဲ့မယ်ဆိုရင် သူက သူ့အိမ်ပြန်လာပြီဆိုရင် ဝင်လာတာနဲ့ သူ့မိန်းမက ဒေါသတကြီး စောင့်ကြည့်နေပြီး သူ့သားနဲ့ သူ လုပ်ဆောင်လှုပ်ရှားတာ မှန်သမျှကို အဆိုးဝါး ဆုံးအမြင်နဲ့သာ ကြည့်မြင်တတ်တဲ့အကြောင်း၊ နောက်ဆုံး သူ စိတ်ရှူးပေါက်လာပြီး ကလေးကို စနောက်ကျီစယ်ပြီး စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်ရကြောင်း ပြောကောင်း ပြောပါလိမ့်မယ်။

မိခင်အနေနဲ့ မှားယွင်းသွားခဲ့တာကို နားမလည်ဘူး ဆိုတဲ့အကြောင်း ဖော်ပြနေတဲ့အချက်တစ်ခုကတော့ သူမရဲ့

စာထဲမှာ သူမယောက်ျားမှာ နှစ်သက်လက်ခံစရာ အရည် အသွေးရယ်လို့ လုံးဝမရှိတဲ့အကြောင်းနဲ့ အဲဒါကိုလည်း သူမ လက်ထပ်ပြီးတဲ့အချိန်မှာ ချက်ချင်းပဲ သိလာခဲ့ရပါတယ်လို့ ရေးသားထားခဲ့တာကြောင့်ပါပဲ။

တကယ်လို့ အဲဒီအတိုင်း မှန်တယ်ဆိုရင် အဲဒါကို သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ခင်အချိန်က သူမ ဘာဖြစ်လို့ သံသယမရှိခဲ့ရတာပါပဲ။ (သူတို့ လက်ထပ်ခဲ့ကြတာက သိပ်စိတ်လှုပ်ရှား တက်ကြွနေကြတဲ့ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် တွေ လက်ထပ်သလို ဗြုန်းစားကြီး ကမူးရှူးထိုး လက်ထပ် ခဲ့ကြတာမျိုး မဟုတ်ဘူးလေ)။ အရွယ်ရောက်ပြီးတဲ့ သူနှစ်ဦး ဟာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ လှည့်စားကောင်း လှည့်စားမှာ ဖြစ်ပေ မယ့် ချစ်သူချင်းအနေနဲ့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်တော့ အလွယ်တကူ မလှည့်စားတတ်ကြပါဘူး။

ပြီးတော့ တကယ်လို့ သူမယောက်ျားက အဲဒီလောက် ဆိုးခဲ့တယ်ဆိုရင်လည်း ကလေးမရသေးခင်အချိန်တုန်းက ဘာဖြစ်လို့ သူနဲ့အတူတူ ဆက်နေခဲ့ရတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ သူနဲ့ သားသမီးယူခဲ့ရပါသလဲ။ ကျွန်တော် ပြောနေတာက ရှေ့နေတစ်ယောက်နဲ့တော့ တူနေပြီ။ ကျွန်တော်က သူမကို အပြစ်ရှာနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်ဟာ သူမရဲ့ ခင်ပွန်းဖြစ်တဲ့ ဖခင်ဖြစ်သူရဲ့ ဇာတ်လမ်းကို နားထောင်

ခဲ့ရမယ်ဆိုရင်လည်း သူပြောတာတွေအပေါ်မှာ ကျွန်တော်က သံသယထားရှိရမှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က တစ်ခါ တုန်းက လက်ထပ်ဖို့အထိ ချစ်ခဲ့ကြတဲ့ သူနှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လူဆိုးလူကြမ်းတွေလို သဘောထားလာကြတဲ့ အဆင့်အထိ ရောက်လာကြပြီ။ အဲဒီအကြောင်းတွေကိုလည်း တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ထုတ်ဖော်ပြောဆိုမှု မရှိကြဘူးဆိုရင် သူတို့ဟာ အဲဒီအကြောင်းကို တခြားလူ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ပြောဆိုဆွေးနွေးဖို့ လိုအပ်နေပြီဆိုတဲ့အချက်ကို ထပ်ပြီး အလေးအနက်ပြောချင်တာပါ။

ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ရေးပြဿနာ အမျိုးအစား တစ်ခုကိုပဲ စူးစိုက်ဆွေးနွေးချင်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒါမျိုးဟာ နေရာတကာမှာ ဖြစ်နေကြတာဖြစ်ပြီး ကလေးတွေရဲ့ ဘဝ အဆင်ပြေချောမွေ့ရေး ပြဿနာကိုလည်း မြင်သာထင်ရှား ရှိလာစေလို့ပါပဲ။ ဒါပေမယ့်လို့ စိတ်ရောဂါကုဆရာတွေနဲ့ တခြား အကြံပေးပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ အိမ်ထောင်ရေးကို အားနည်းစေတဲ့ စိတ်ပညာဆိုင်ရာ အချက်အလက် ဒါဇင်ပေါင်းများစွာကို တွေ့ရှိထားခဲ့ကြပြီ ဖြစ်ပါတယ်။

တချို့အချက်တွေကတော့ အပေါ်ယံသဘောလောက်ပဲ ဖြစ်ပေမယ့် အများစုကတော့ မမြင်တွေ့နိုင်လောက်အောင်

ကို မသိစိတ်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးဖုံးကွယ်နေတတ်ကြပါတယ်။ အိမ်ထောက်ဖက်တစ်ယောက်အပေါ်မှာ ရင်ထဲက ဖြစ်လာတဲ့ သံသယ၊ ဒါမှမဟုတ် နာကြည်းဒေါသဖြစ်မှုတွေဟာ မှန်ကန်နေတဲ့ စိတ်စွဲလမ်းမှုထက်ပိုပြီး အခြေခံအားဖြင့် မယုံကြည်စိတ်မချနိုင်မှုကို ဖြစ်ပေါ်လာစေတတ်ပါတယ်။ အဆွေခင်ပွန်းအဖြစ် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အကျိုးတူပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်ရန်ကန်ကြဖို့ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ကြတဲ့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်အဖို့ နောက်ပိုင်းဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ သူတို့ရဲ့ အပြုအမူတွေကိုကြည့်ပြီး သူတို့ တစ်ယောက်စီ တစ်ယောက်စီဟာ ကလေးလေးတစ်ယောက်လို မသိစိတ်ထဲကနေပြီး တခြားတစ်ယောက်အပေါ်မှာ လုံးလုံးလျားလျား အမှီအခို ပြုချင်လာကြတယ်ဆိုတာ သိသာပေါ်လွင်လာတတ်ပါတယ်။

အခန်းကဏ္ဍ အတော်များများလောက်မှာ ကောင်းကောင်းကြီး ဆင်ခြင်ဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာမယ့် ယောက်ျားတွေနဲ့ သိပ် အလွန်အလွန် ယှဉ်ပြိုင်ချင်စိတ် ရှိနေမယ် ဆိုရင် သေသေချာချာ ရေရေရာရာမသိဘဲ အားကောင်းမောင်းသန် အခြေအနေမှာ ရှိနေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တုန့်ပြန်လက်ထပ်ကောင်း လက်ထပ်နိုင်ပါတယ်။

အဲ-ပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အဲဒီယောက်ျားက နောက်

၁၆၄ ■ မောင်စိုးသစ်

ပိုင်းမှာ ဘယ်လိုအောင်မြင်မှုမျိုးကိုပဲ ရယူနိုင်ပါစေ၊ သူ့
အပေါ်မှာ ယုံကြည်မှု တစ်စုံတစ်ရာ မပြသနိုင်အောင် ဖြစ်လာ
တတ်ပါတယ်။ တစ်ခါ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ သူ့ရဲ့
ကလေးဘဝမှာ ခံစားနာကျင်ခဲ့ရတဲ့၊ မေ့လျော့သလို ဖြစ်နေ
ခဲ့တဲ့ ဝေဒနာခံစားမှုတွေကြောင့် သူ့ဇနီးရဲ့ ကြည်လင်
အေးချမ်းမှုကို အားနည်းလျော့ပါးသွားအောင် တွန်းထိုး
ဖယ်ရှားပစ်ချင် ပစ်တတ်ပါတယ်။ စိတ်ကူးယဉ်အချစ်နဲ့
ပြုမူဆက်ဆံမှုတွေ၊ လိင်ဆွဲဆောင်မှုအရ အလွယ်တကူ
လက်ခံလိုက်လျော့မှုမျိုးတွေဟာ ချစ်ရေးဆိုနေကြတဲ့ ကာလ
အပိုင်းအခြားအတွင်းမှာ အရေးပါဆုံးလို့ ထင်ရပေမယ့်
လက်ထပ်ထိမ်းမြားပြီးတဲ့ အချိန်မှာတော့ ကွယ်ပျောက်
သွားတတ်ကြပါတယ်။ အဲဒါဟာ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
တချို့ ဖိုမိတ်ဆိုင်ရာ၊ လက်ထပ်ထိမ်းမြားမှုဆိုင်ရာ သဘော
ထားနဲ့ အပြုအမူတွေဟာ ကလေးဘဝတုန်းက တစ်ခါတစ်ရံ
လူကြီးစိတ်နဲ့ ရက်စက်တဲ့ လှည့်စားမှုတွေကို ပျော်ပါး
ကစားခဲ့စဉ်အချိန်မှာ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ဖမ်းစားထားခဲ့လို့ပဲ
ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော် ကျွမ်းကျင်သူ ပညာရှင်တွေဆီက အကြံ
ဉာဏ်ကိုရယူဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့ပေမယ့် ချက်ချင်း လွယ်လွယ်
ကူကူ အဖြေတစ်ခု ရလာလိမ့်မယ်လို့တော့ မမျှော်လင့်

စေချင်ပါဘူး။ တကယ်လို့ မိခင် ဖခင် နှစ်ဦးစလုံးဟာ အပြုသဘော စိတ်ဆန္ဒရှိကြမယ်၊ သူတို့တွေရဲ့ ပြဿနာ ဟာလည်း နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း အမြစ်မတွယ်သေးဘူးဆိုရင် တော့ သိပ်မကြာခင်လတွေအတွင်းမှာ နားလည်မှုနဲ့ အဆင်ပြေညီညွတ်မှု အတော်များများကို ရလာနိုင်ပါတယ်။

ပဋိပက္ခဟာ ပြင်းထန်ပြီး ပြဿနာဖြစ်ရတဲ့ မူလ အဓိက အကြောင်းအချက်တွေဟာ မသိစိတ်ထဲမှာ ဖုံးအုပ် နှစ်မြုပ် နေတယ်ဆိုရင်တော့ အသေအချာ ဂရုစိုက်ပြီး စိတ်ကို ခွဲခြမ်း စိတ်ဖြာမှု ပြုလုပ်ပြီးမှပဲ စိတ်ကျေနပ်လောက်စရာ အောင်မြင်တဲ့ ထိန်းကြောင်းပြုပြင်မှုမျိုးကို ရနိုင်ပါလိမ့်မယ်။

ဒါပေမယ့် တကယ်တမ်း ပြည့်ပြည့်ဝဝ လိုက်ဖက်ညီ တဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်မျိုးနဲ့ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခဲ့တဲ့ အိမ်ထောင် ရေးမျိုး ဘယ်လောက်များများ ရှိကြပါသလဲ။ လက်ထပ် ထိမ်းမြားမှုတစ်ခုရဲ့ ယေဘုယျ အသိစိတ်ဓာတ်ဟာ သူ့ရဲ့ တခြား ဝိသေသကျတဲ့ အချက်အလက်တွေထက် ပိုပြီး အဓိကကျပါတယ်။ ဥပမာအားဖြင့် အိမ်ထောင်ရေးအများစု မှာ ကောင်းမွန်တဲ့ ဖိုမဆက်ဆံရေး ညီညွတ်မျှတမှုဟာ အရေး ကြီးတဲ့အချက်တစ်ခု ဖြစ်ပေမယ့်၊ တကယ်လို့သာ အိမ်ထောင် ဖက်တွေဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တကယ်တမ်း နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ကြမယ်၊ သူတို့နှစ်ဦးသားရဲ့ ပူးပေါင်း

ဆောင်ရွက်မှုကို အလေးအနက်ထားကြမယ်ဆိုရင် ကောင်းမွန်တဲ့ ဖိုမဆက်ဆံရေး ညီညွတ်မှုတို့ မရှိပေမယ့် အိမ်ထောင်ရေး ပျက်ပြားမသွားကြတဲ့ သာဓကတွေလည်း အများကြီး ရှိပါတယ်။

သူ့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးမှာ အနည်းဆုံး အတော်အတန် အောင်မြင်မှုရနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုရင် အဲဒါဟာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဂရုတစိုက် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မှသာ ရယူနိုင်တဲ့အရာ ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို သိနေပါလိမ့်မယ်။ ပထမဆုံး အိမ်ထောင်ဖက်တစ်ယောက်ရဲ့ အကြောင်းကိုရော၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ရဲ့ အကြောင်းကိုပါ အများကြီးသထားဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

မရေမတွက်နိုင်တဲ့ ထိန်းသိမ်းမှုတွေနဲ့ တခြား အဆင်ပြေအောင် အထောက်အပံ့ပေးနိုင်တဲ့ အရာတွေကို အလျင်အမြန် ဖန်တီးရယူရပါမယ်။ နှစ်ကာလတွေ ရှည်ကြာလာတာနဲ့အမျှ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်မှု၊ ကိုယ်ချင်းစာတရား ထားရှိမှုနဲ့ စာနာလိုက်လျောမှု စတဲ့အချက်တွေနဲ့ နှစ်ဦးစလုံး ကျေနပ်နှစ်သက် ပျော်ရွှင်ချင်တဲ့ စိတ်ဆန္ဒဟာ လိုအပ်နေဆဲဖြစ်တယ်ဆိုတာကို အခိုင်အမာ တွေ့လာရပါလိမ့်မယ်။ တကယ်လို့ အိမ်ထောင်ဖက်နှစ်ယောက်ဟာ သားသမီးတွေကို ကျွေးမွေးပြုစုတဲ့ နေရာမှာ စစ်မှန်တဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို နှစ်ဦးနှစ်ဖက် မျှမျှတတ

ကွာရှင်းပြတ်စဲကြဖို့ သင့်၊ မသင့် ■ ၁၆၇

အသုံးမပြုနိုင်ကြဘူးဆိုရင် အထက်မှာ ကျွန်တော်တင်ပြခဲ့တဲ့ အားကောင်းချက်တွေရဲ့ ပံ့ပိုးမှုရှိပေမယ့် အိမ်ထောင်ရေးရဲ့ တချို့ အနက်အဓိပ္ပာယ်တွေ ပျက်ပြားဆုံးရှုံးရတတ်တာ တွေ့ရပါတယ်။ အိမ်ထောင်မှုဘဝကနေ ရလာတဲ့ ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့မှုဆိုတာဟာ တကယ်တော့ အိမ်ထောင်ဖက်နှစ်ဦး အဓိကအားဖြင့် ထည့်သွင်းတည်ဆောက်ထားတဲ့ ချစ်ခြင်း မေတ္တာနဲ့ စွမ်းဆောင်အားထုတ်မှုတွေရဲ့ ဘေးထွက်ပစ္စည်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သားသမီးတွေဟာ ကျွန်တော်တို့က ချမှတ်ပေးဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ စံနမူနာတွေကနေ အိမ်ထောင်ရေး ရဲ့ စိတ်ဓာတ်၊ စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံမှုနဲ့ စစ်မှန်တဲ့ သွင်ပြင် တွေကို နားလည်လာကြလိမ့်မယ်လို့ ယူဆနိုင်ကြသလို ဓမ္မကျောင်းတွေရဲ့ သင်ကြားပြသမှု၊ စာပေလေ့လာ သင်ယူမှု တွေကနေလည်း အဲဒါတွေကို နားလည်လာကြလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်နိုင်ကြပါတယ်။

တကယ်လို့ လေ့လာသင်ယူစရာ နမူနာမရှိဘူး ဆိုရင် တော့ စာအုပ်စာပေ တစ်ခုတည်းကနေ သိမြင် နားလည်လာစရာ အကြောင်းသိပ်မရှိလှပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မိဘတွေအနေနဲ့ အထူးသဖြင့် သားသမီးတွေ ဆယ်ကျော် သက်အရွယ် အချိန်အတွင်းမှာ၊ သူတို့တွေရဲ့ တွေးခေါ်

၁၆၈ ■ မောင်စိုးသစ်

မြော်မြင်နိုင်စွမ်း မြင့်မားနေတဲ့ အချိန်မှာ စကားအရရော၊ စာအုပ်စာပေအရပါ သူတို့ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း နားလည် သဘောပေါက်အောင် သင်ကြားပေးဖို့ ပိုပြီး အားထုတ် ကြိုးပမ်းသင့်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီတစ်ချိန်တည်းမှာပဲ သူတို့တွေဟာ လွန်လွန်ကဲကဲကို စိတ်ကူးယဉ်လာတတ် ကြသလို ကိုယ့်ကိစ္စနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ ဂရုစိုက်ချင်လာတတ် ကြတာကိုလည်း သတိထားဖို့ လိုအပ်ပါလိမ့်မယ်။

။

မောင်စိုးသစ်

Problems of Parents by Dr. Benjamin Spock စာအုပ်မှ သင့်တော်ရာ အခန်းများကို ဆီလျော်အောင် ပြန်ဆိုပါသည်။ ။

